

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/19 • 22 Mayıs 2009 • 1 TL

Mevzi direnişlerle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

**İşçilerin birliği
sermayeyi yenecek!**

İÇİNDEKİLER

Sınıf hareketinin gelişiminde mevzi direnişlerin artan önemi	3
DTP milletvekillerinin dokunulmazlıkları boşa çıkartılmaya çalışılıyor...	4
TÜSİAD–AKP ilişkileri ve kriz dinamikleri	5
Kürt “açılımı” ve yeni adımlar	6
İşsizlik silahını kapitalistlere çevirelim! 7	
Kayseri’de işsizliğe isyan eden bir işçi katledildi.....	8
Sermaye “Personel Rejimi” adı altında kamu emekçilerinin haklarına göz dikti. 9	
MEHA işçileri direne direne kazandı! . 10	
Entes Elektronik’te direniş.....	11
Kent AŞ işçilerinin eylemleri sürüyor . 12	
İşçi ve emekçi hareketinden...	13-14
Devlet direniş karşısında acz içine düştü.....	15
Mevzi direnişler ve önderlik müdahalesi.	16-17
SSGSS saldırısı yıkıcı sonuçlarını kadın ve çocuklar üzerinde gösteriyor...	18
Kriz derinleşiyor, sorunlar büyüyor, emekçi kadınlar daha çok etkileniyor... 19	
İnsanca çalışma ve yaşama hakkı için bir adım ileri.....	20
Taksim iradesi karşısında EMEP reformizminin utanç verici tutumu! . . . 21	
Mayıs şehitleri anmalarından..... . . .	22-23
YTÜ’de devrimci öğrencilere ceza saldırısı...	24
İÜ’de faşist saldırı...	25
Tamil Kaplanları’nın trajik sonu... . . .	26
Berlin’de krize karşı kitlesel eylem... . 27	
Dünya işçi ve emekçi hareketinden... . 28	
Resmi çizgi aşıyor mu, yoksa yeniden mi üretiliyor? - M. Can Yüce	29
Eylem ve etkinlikler...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/19 ● 22 Mayıs 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Kapitalizmin krizi işçi ve emekçilere, işten atmalar ve hak gaspları şeklinde fatura edilmeye devam ediyor. Bu faturayı ödemeyi kabul etmeyen işçi ve emekçiler ise eylemli süreçlerle tepkisini dışavuruyor. DESA’dan Entes’e, MEHA’dan Kurtiş’e, Sinter’dan Gürsaş’a, Şirin Tekstil’den ATV-Sabah’a, Kürşat-Vira’dan Kent AŞ’ye birçok eylem ve direniş gösteriyor ki, işçi ve emekçiler burjuvazinin umut ettiği gibi sessiz sedasız bu süreci geçiştirmeyecekler.

Kuşkusuz bu eylem ve tepkiler, yer yer yükselen direnişler, henüz yetersiz, zayıf ve etkisizdir. Henüz birleşik bir mücadeleden söz etmek olanaklı değildir. Eylem ve etkinlikler, direnişler kendi içinde devam etmekte, kendi gücü ve etkisi kadar sonuç üretmektedir.

Son dönemlerde gerçekleştirilen direnişlerden MEHA ayrıca dikkat çekmektedir. Zira sendikalı dahi olmayan MEHA işçileri kararlı duruşları ve eylemli tepkileriyle süreci kazanımla noktalamışlardır. Bunda MEHA işçilerinin neredeyse hemen her günü eylemli tepkilere konu etmesinin önemli bir payı vardır. Ancak daha da önemli olanı ve belirleyeni MEHA işçilerinin sağlamayı başardıkları iç örgütlülük ve gösterdikleri kararlılıktır. Tüm bunlara bir de sendikal bürokrasi engeli olmadığı eklenirse işçi ve emekçilerin iradesine ve kendi öz gücüne dayanan eylem ve direnişlerin kazanımla sonuçlanması şaşırtıcı olmamalıdır.

Bugün sınıfın farklı kesimleri kapitalizmin krizine ve sermayenin saldırılarına karşı sınırlı da olsa direnme bilinci ve kararlılığı gösteriyor. Bunu yaygınlaştırmak ve en küçük bir saldırıya karşı eylemli tepkilerin açığa çıkmasını sağlamak büyük önem taşıyor. Henüz bu eylem ve tepkilerin sınırı bugün için yetersiz de olsa halihazırdaki eylem ve direnişleri yarının güçlü eylem dalgalarının ön birikimleri, birleşik bir mücadele yaratılmasının dinamikleri olarak ele almak gerekiyor.

Sendikal bürokrasinin denetiminden uzak, devrimci siyasal öznelerin etkisine açık MEHA direnişinin süreci bu açıdan da öğreticidir. Bu deneyimin ileriye taşınması önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Bu göre sadece sınıf devrimcilerinin değil bir bütün olarak emekten yana olduğunu iddia eden tüm güçlerin görevidir. Zira sınıf hareketinin birleşik bir

zeminde ilerlemesi, siyasallaşması ve militanlaşması için buna ihtiyaç vardır. Bu da tek tek devrimci güçlerin, siyasal öznelerin çabasının yanısıra bir bütün olarak tüm dinamiklerin ortak müdahalesine duyulan ihtiyacı göstermektedir.

Sınıf devrimcileri bu doğrultuda sınıfın tepkisini açığa çıkarmak, örgütlemek ve birleşik bir sınıf hareketinin zeminine çevirmek için tüm güç ve enerjilerini seferber edeceklerdir. Sınıf hareketine çok daha sistemli ve etkili müdahaleler gerçekleştirmek için var güçleriyle sürece yükleneceklerdir.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:

Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler

ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Sınıf hareketinin gelişiminde mevzi direnişlerin artan önemi

Krizin patlak vermesinin ardından sermayenin saldırıları hız kazandı. Dalga dalga gelen saldırılarla krizin faturası işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmek isteniyordu. İşten atmalar, ücretsiz izinler, ücret gaspları, sosyal hakların tırpanlanması saldırıların başlıca biçimleriydi. Sermaye sınıfı büyük ölçüde amacına ulaştı. Çünkü işçi sınıfının safları dağınık, mücadele bilinci ve örgütlenme düzeyi ise son derece zayıf bir durumdaydı. Sınıfın öz savunma örgütleri olan sendikalar, bürokratların elinde etkisizleştirilmişti. Bunun için mücadele genel olarak iki sınıf arasındaki bir cephe mücadelesinden ziyade daha çok mevzi çarpışmalar biçiminde yaşandı. Çok sayıda fabrika ve atölyede işçiler ile patronlar karşı karşıya geldiler.

Ancak bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliği nedeniyle sınıfın büyük bölümü bu saldırıları sineye çekmek zorunda kaldı. Bir bölümü ise karşı durmaya çalışsa da bilinçli ve kararlı bir mücadele yürütemediği için başarısız oldu.

Ama bunun yanı sıra mücadele bayrağını açarak direnmeye çalışan işçi bölükleri de vardı. Bunların bir kısmı sendikalıydı. Diğer bir kısmı ise sendikalı olmamasına karşın devrimci güçlerin etkisi ve müdahaleleriyle direnişe geçtiler. Bu direnişlerin bir kısmı kısa ömürlü oldu, bir kısmı ise uzun bir sürece yayıldı. Bir kısmı yenildi, bir kısmı kısmi kazanımlarla yetindi, çok az bir kısmı ise hedeflerine ulaştı. Fakat henüz hiçbir sınıf hareketini sarsacak ve toparlayacak güçte bir etkide bulunamadı. Daha çok kendi yakın çevrelerindeki işçiler üzerinde dolaylı etkileri oldu. Özgün bir örnek olan DESA direnişini, direnme kararlılığı ve tutumunun simgesi olması bakımından ayrı bir yere koymak gerekiyor.

Tüm bunlarla birlikte mevzi direnişler sürekliliğini ve yaygınlığını korudu. Sona eren derinleşlerin yerine yenileri mücadele sahnesine çıkmakta gecikmediler. Bugün direnen işçilerin tablosuna bakıldığında ilk elden şunlar sayılabilir: Sinter Metal, Desa Deri, Kurtiş Matbaası, Entes Elektrik, Grammer, Asil Çelik, Asemat, Şirin Tekstil, ATV-Sabah, E-Kart. Bu işyerlerindeki direnişler ağırlıklı işyeri önünde bekleme ve grev biçiminde sürmektedir. Ancak hemen hepsi de şu ya da bu biçimde ve düzeyde direnişi işyeri dışına çıkarma yönünde belli bir eğilim içerisinde olmuşlardır. Kentin merkezi noktalarında basın açıklamaları, yürüyüşler, dayanışma geceleri, forumlar vb...

Yine önemli bir kısmı işgal gibi militan eylem biçimlerine başvurabilmiştir. Fakat genel olarak bu tür girişimler başlangıç evrelerinde gerçekleşen kısa süreli eylemler olmanın ötesine geçememiştir.

Bu direnişlerde dikkat çekici bir temel özellik ise, büyük çoğunluğunun taban inisiyatiflerine dayalı olmasıdır. Öyle ki büyük çoğunluğunda “direniş komitesi” mevcuttur. Bu komiteler direnişlerin seyrini belirleyebilmektedirler. Bununla birlikte komitelerin etkinliği, siyasal düzeylerine bağlı olarak artmaktadır. Bu bakımdan en ileri örnek kazanımla sonuçlanan MEHA direnişidir. MEHA’da direniş komitesindeki işçilerden büyük bölümü politik işçilerden oluşmaktadır ve direnişin bazı dönemlerindeki geriliklerine karşın devrimci politik müdahaleye açık davranmışlardır. Bundan dolayı da MEHA işçileri, kazanma olanakları diğer direnişlere nispeten zor gibi

görünen bir süreci tersine çevirebilmişlerdir. Çünkü makineleri kaçıarak fabrikayı boşaltan MEHA patronunun izini sürerken, rotayı kapitalist hiyerarşiyi takip ederek LC Waikiki'ye çevirebilmişlerdir. Yasal planda LC Waikiki'nin sorumluluğu bulunmamasına karşın işçilerin politik bir kavrayışla yürüttükleri bu mücadele, sonuçta hedefi doğru bulduğu ölçüde başarıyı getirmiştir. Sendikasız olmalarına karşın temelde güçlü bir taban inisiyatifi ve doğru politik yönlendirmeye ulaşılan bu başarı sadece MEHA işçilerinin haklarını almalarıyla sınırlı değildir. İşçi sınıfına yeni bir mücadele olanağı ve düzeyi sunması ve bunu pratikte ispatlamasıyla önemli bir kazanımın altına imza atmışlardır.

Diğer taraftan, MEHA direnişinin sendikası olmasına (bir noktadan sonra sendikalar olanaklardan yararlanmasını bilmişlerdir) karşın en kısıt olanaklardan yola çıkarak elde ettiği başarıları karşısında Sinter Metal deneyimi durmaktadır. Sinter Metal 500 civarında işçinin çalıştığı bir metal fabrikasıydı. Direniş başladığında büyük bir ses getirdi. İstanbul'un göbeğinde önemli bir metal fabrikasında işçiler fabrikayı işgal etmişlerdi. Bundan dolayı direniş kısa sürede duyuldu ve ülke çapında ilgiyle izlenmeye başladı. Direniş sınıf hareketi için bir işaret fişegi işlevi görebilecek olanaklara sahipti. Bundan da dolayı devletin ve Sinter patronunun çabalarıyla direniş kısa sürede gözden düşürüldü. İşgalin polis baskısıyla bitirilmesinin ardından direniş işyerinin önünde beklemek biçiminde sürdürüldü. Bu arada Ankara'ya gidiş de olmak üzere bir dizi eylem gerçekleştirildi. Fakat daha sonra direniş Birleşik Metal-İş Sendikası'nın tutumu yüzünden kabuğuna çekildi. BMİS yönetimi özellikle Türk Metal'in Grammer'de işçileri üye yazmasının ardından iyiden iyiye bu yolu benimsedi. Süreç, direnişin devrimci müdahaleye kapatılması ve direniş komitesinin iradesinin kırılmasıyla ilerletildi. Sonuçta direnişin sesi-soluğu kısıldı, canlılığı kalmadı. Bir süre sonra da kapitalist patron üstüste yaptığı hamlelerle inisiyatif büyük ölçüde eline aldı. Şu haliyle tümüyle mahkeme sürecine havale edilmiş olan Sinter direnişi, büyük olanakların tüketildiği bir direniş olarak sendika bürokrasisinin sınıf hareketi önünde ne kadar ciddi bir engel olduğunu göstermiş oldu.

MEHA ve Sinter Metal örnekleri, mevzi direnişlerin gerek kendi iç hedeflerine ulaşabilmeleri ve gerekse de sınıf hareketinin sermayeye karşı mücadelesine katkı sunabilmelerinin neye bağlı olduğunu göstermiştir. Birincisi sağlıklı işleyen, sendikal bürokrasiden bağımsız bir taban örgütlenmesine sahip olmalarına; ikincisi, siyasallaşma düzeylerine bağlıdır. Sendikal bürokrasinin icazetçi-ulaşmacı anlayışına terkedilmiş ve dar ekonomik alana sıkıştırılmış bir direnişin ne kendisine ve ne de sınıf hareketine bir yararı dokunur. Çoğu durumda da, niçin direnilemeyeceğine dair olumsuz bir örnek olarak geri işçinin bilincinde yer ederek çok ciddi zararlar verir.

Devrimci sınıf çalışması cephesinden bakıldığında, buraya kadar söylenenler sadece müdahalenin sorunlarına ve hedeflerine ışık tutmaktadır. Sınıf hareketinin bugün kendisini daha çok mevzi direnişler biçiminde dışa vurduğu bir dönemde mevzi direnişleri örgütlemek, basadıkları sorunlar/asma larını sağlamak

Mevzi direnişleri birleştirecek, birleşik bir direniş yönünde ilerletecek bir politik-pratik yönelim içerisinde olunmalıdır. Bu, mevzi direnişlerin her birinin yalnızlığının kırılmasının ötesinde direnişlerin sınıf hareketi için bir merkez haline gelmesini sağlayacaktır. Sınıf hareketinin dağınık durumdaki saflarının toparlanmasını kolaylaştıracaktır.

ve “sınıfa karşı sınıf perspektifi doğrultusunda yön vermek durumundayız.

Bu doğrultuda yapılacak ilk iş direniş mevzisini güçlendirmek, ardından mevziye yığınak yapmak ve onu bir öncü sınıf çarpışması olarak ele alarak işçi ve emekçilerin aktif dayanışmasını sağlamaktır. Bir mevzi direnişle dayanışmanın en etkili yolunun yeni bir direniş mevzisi açmak olduğu bilinmelidir. Bunun için, kaç kişinin katılacağından bağımsız olarak patronların her saldırısı bir direniş nedeni olarak görülerek hareket edilmeli, direnişler çoğaltılmalıdır. Bu başarılabilirdiği ölçüde, mevzi direnişler giderek havzalardan başlayarak sermayeyi geriletecek ya da en azından saldırılarını yumuşatacak bir işlev görebilir.

Diğer taraftan ise, mevzi direnişleri birleştirecek, birleşik bir direniş yönünde ilerletecek bir politik-pratik yönelim içerisinde olunmalıdır. Bu, mevzi direnişlerin her birinin yalnızlığının kırılmasının ötesinde direnişlerin sınıf hareketi için bir merkez haline gelmesini sağlayacaktır. Sınıf hareketinin dağınık durumdaki saflarının toparlanmasını kolaylaştıracaktır. Şu an bu doğrultuda, mevcut direnişlerin ortak bir zeminde birleştirilmesi hedefiyle atılmış somut adımlar söz konusudur. Bu adımların güçlendirilmesi ve giderek politik-pratik sonuçlarını yaratacak biçimde geliştirilmeleri gerekmektedir.

Politik planda bu adımların yaratacağı sonuç, direnişlerin kendi kısmi hedeflerini daha genel-sınıfsal hedeflerle birleştirmeleri olmalıdır. Yani tek tek kapitalistlerin hedeflenmesinin ötesine geçilerek, bir bütün olarak kapitalizm hedef alınmalı, yanısıra talepler de siyasallaştırılmalıdır. Taleplerin siyasallaşmasından kastımız, “İşten atılmaların yasaklanması!”, “Herkes iş, iş güvencesi!”, “Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve toplanma özgürlüğü!” gibi sınıfın ortak taleplerinin sermaye iktidarına dayatılmasıdır. Böylece mevzi direnişler sınıfın birleşik direnişi yoluna sokularak, “sınıfa karşı sınıf” cepheleşmesine bağlanmış olacaktır.

Sınıf hareketinde bir çıkışın olanaklı yollarından biri budur. Elbette bu sadece mevzi direnişlerin adım adım birleşmesi gibi tek bir yönde olamaz. Özellikle örgütlü işçi ve emekçi bölüklerinin harekete geçirilmesi, ortak zeminlerde örgütlenmesi ve sendikal mekanizmaların zorlanması önemli ve belirleyicidir.

Siyasal sınıf çalışmamızı buna uygun bir bütünlük içinde kurmalı ve örgütlemeliyiz. Bugün direnişlerin yoğunlaştığı metal ve tekstildeki sektörel faaliyetimizde attığımız adımlar, bu yönüyle gelecek açısından umut vermektedir.

DTP milletvekillerinin dokunulmazlıkları boşa çıkartılmaya çalışılıyor...

DTP'ye yönelik baskılar tasfiye planının bir parçasıdır!

Kürt halkına ve DTP'ye yönelik saldırılara her gün bir yenisi ekleniyor. Son olarak 5 DTP milletvekili, dokunulmazlıkları hiçe sayılarak savcılar tarafından ifade vermeye çağrıldılar. Meclis Başkanı Köksal Toptan da zorla götürülmelerine çanak tutan açıklamalar yaptı. DTP'li milletvekilleri ise ifade vermeye gitmeyeceklerini, zorla götürülseler bile ifade vermeyeceklerini açıkladılar. İlk bakışta, bir yandan “Kürt sorununda açılım” tartışmaları sürerken bir yandan da DTP'ye dönük baskıların ve PKK'ye dönük askeri operasyonların aralıksız sürmesi çelişkili bir tutum gibi görünse de, gerçekte bu iki politika birbirini tamamlamaktadır.

Sermaye devleti, “Kürt sorununda çözüm açılımı” başlığı altında toplanabilecek kimi adımlarla denetimi elden kaçırmamaya çalıştığı için, yürütbildiği ölçüde “inkâr ve imha” politikasını da yürütüyor. “Açılımlar”la amaçlananın, Kürt halkının meşru taleplerine dayalı bir çözüm niyeti değil, Kürt sorununda kontrolü elden kaçırmamak olduğu biliniyor.

Kürt sorunu bağlamında yaşanan son gelişmeler, belirlenmiş bir plan dahilinde sürecin biçimlendirilmeye çalışıldığını gösteriyor. 29 Mart yerel seçimlerinin hemen ardından “PKK ile bağlantı” iddiasıyla DTP'ye yönelik kapsamlı bir operasyon başlatıldı ve tutuklamalar yaşandı. Ardından Cumhurbaşkanı Gül, Kürt sorununun çözülmesi için tarihsel bir fırsat doğduğunu ve bu fırsatın kaçırılmaması gerektiğini söyledi. Gül'ün bu sözlerinin tartışıldığı ve Erdoğan'ın aynı yönde yaptığı açıklamaların da Gül'ün yaklaşımını desteklediği süreçte, askeri operasyonlar da aralıksız sürdü. Ardından, ABD birliklerinin Güney'deki peşmergelerle birlikte Kandil'in içlerine doğru girdiği basına yansdı.

Mevcut tabloda çelişkili gibi görünen olgular, liberal takımının düşündüğünün aksine, gerçekte bir iç mantıkla birbirine bağlanmaktadır. Gelinek yerde, sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına yönelik geleneksel “inkâr ve imha” politikaları tam bir iflası yaşıyor. Dahası, bu iflası düzen güçleri de kabul ediyor ve bunlar kendi aralarında bugün uygulamaya konulan Kürt politikasında bir mutabakat sağlamış görünüyorlar. Üzerinde ortaklaşılan ve bugünkü süreçte öne çıkan, geleneksel katı “inkâr ve imha” politikalarının “inkâr” yanı bir parça yumuşatılarak, TRT'de Kürtçe yayın ve üniversitelerde Kürtçe bölümler gibi adımlarla yeniden biçimlendirilmeye çalışılıyor. Sömürgeci sermaye devletinin bu süreçte imha politikası ise, katılığından bir şey kaybetmeksizin sürüyor. Üstelik, sorunun kültürel temeldeki adımlarla çözülmek istendiği örtüsü altında “imha” ayağına daha “geniş bir meşruiyet” yaratılmaya çalışılıyor.

Tüm bu olup bitenler, ABD patentli Kürt politikasının işlediğini gösteriyor. Bu politikanın temelini ise, Kürt hareketini basınç altına alarak silah bırakmaya zorlanması ve bir pazarlık görüntüsü yaratmadan atılacak adımlarla bir “çözüm” bulunması oluşturuyor.

Bugün için, Afganistan'da ABD'ye istediği desteği veren Türk sermaye devletinin, Kürt hareketini

etkisizleştirme konusunda ABD'nin daha açık desteğini arkasına aldığı görülüyor. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin, Kürt sorununu kendi çıkarları doğrultusunda istismar etmeye çalıştıkları biliniyor. Ortadoğu'daki dayanaklarını güçlendirmeye çalışan ABD emperyalizmi, İsrail, Türkiye ve Güney Kürtleri'nin uyum halinde olmasını istiyor. Ancak bunun için de Türkiye'nin bir şekilde Kürt sorununu “çözmesi” gerekmektedir. Zira, Kürt fobisini yenmiş bir Türkiye, hem Güney'deki Kürt Yönetimi'nin hamiliğine soyunabilecek hem de ABD'nin Ortadoğu planlarının daha aktif bir parçası haline gelebilecektir.

Buna göre, Türk sermaye devleti Güney Kürdistan Yönetimi'nin varlığını kabul edecek, içeride Kürt sorunu ile ilgili kırıntı niteliğinde adımlar atacak ve buna karşılık olarak da, Barzani ve Talabani PKK'nin silah bırakmasını sağlayacak!

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın Mart başında Türkiye'yi ziyaret etmesi, devam eden günlerde ise Abdullah Gül'ün Irak'a giderek Talabani ile görüşmesi bu planın parçalarıdır. Hatırlanacağı üzere, Nisan başında Türkiye'yi ziyaret eden Obama ile yapılan pazarlığın temel ayaklarından birini de, Kürt sorunu ve söz konusu plan oluşturmaktaydı. DTP eşbaşkanı Ahmet Türk ile görüşen ve yaptığı konuşmalarda Kürtler'in eşit olması gerektiğinden söz eden Obama, böylece kamuoyu önünde de Kürt sorununda “adım atın” mesajı vermiş oldu.

Obama'nın ziyaretinin ve Kürt sorununda yoğunlaşan “çözüm” tartışmalarının üzerinden bir hafta geçmeden Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, 14 Nisan'da, akademik bir üslupla bir yandan Kürt sorunu yoktur derken, öte yandan “Türk ortak/üst kimliği” altında bireysel kültürel alt kimliklerin kullanılabileceğinden dem vurdu. Fakat bu “ikincil kimlikler ancak ikincil kültürel kimlik şeklinde bireysel seviyede yaşanabilir”, alt kimliklerin anayasaya girmesine asla izin verilemez! Oysa bir alt kimliğin varlığından söz edilmesi, ancak bu alt kimliğe mensup insanların bu kimliklerini bireysel değil, toplumsal düzeyde yaşamalarıyla bir anlam ifade edebilir. İnsanların kendi kimliklerinin bireysel düzeye hapsolması, çok geçmeden bu kimliğin “üst kimlik”

içinde erimesi anlamına gelir ki, bu da asimilasyondan başka bir şey değildir. Bunun anlamı, Başbuğ'un Kürtler'e gönüllü asimile olmayı öğütlemesidir!

İşin ilginç yanı, Başbuğ konuşurken, 13 ilde DTP'ye dönük geniş kapsamlı bir “PKK operasyonu” başlatıldı. DTP'ye dönük saldırılar diğer günlerde de devam etti ve onlarca parti yöneticisi tutuklandı. Bugünse, DTP milletvekilleri dokunulmazlıkları hiçe sayılarak savcılar tarafından ifade vermeye çağırılıyorlar. PKK'nin seçim sonrası durumu değerlendirerek ateşkes ilan etmesine rağmen, kırsalda askeri operasyonlara hız verildi. Böylelikle bir kez daha Kürt sorununda ne menem bir adım atıldığını devlet terörünü tırmandırarak ortaya koydular.

Açıktır ki, DTP'ye dönük baskılar oldukça planlı bir konseptin bir parçası. Burada sömürgeci sermaye devletinin Kürt hareketini tasfiye saldırısının önemli bir aşaması ile karşı karşıyayız. Öyle anlaşıyor ki, sömürgeci sermaye devleti önüne koymuş olduğu planlama gereği önümüzdeki dönemde Kürt hareketinin tasfiyesine yönelik bu saldırılarına hız verecektir. Kürt hareketini etkisizleştirme çabalarında her türlü yöntemi devreye koyacaktır. Eğer bu saldırılara karşı gereken tutum sergilenemezse, sermaye devleti daha da pervasızlaşacaktır.

Açıktır ki, tıpkı öncekiler gibi son ABD patentli politika da Kürt sorununa çözüm getirmeyecektir. Kürt sorunu tüm ağırlığıyla orta yerde durmaktadır. O, ne ekonomik, ne de bireysel kültürel kimliğin kabul edilmesiyle sınırlı bir sorundur. En başta siyasal bir sorun olarak Kürt sorunu, bazı kültürel kırıntıların verilmesi, bireysel düzeyde etnik kimliğin kabul edilmesiyle çözülemez. Kürt sorunu ancak siyasal temelde, yani ezilen Kürt ulusunun ulusal eşitlik ve özgürlük istemlerinin karşılanmasıyla çözülebilir ki, bunu da ancak bir toplumsal devrim sağlayabilir.

Yaşanan süreç, sömürgeci sermaye devletinin “açılım”larının Kürt halkının talep ve beklentilerini karşılamaya yönelik olmadığını açığa çıkarmıştır. ABD ve işbirlikçilerinin uğursuz planları karşısında Kürt halkı ile işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ortaya koyacağı birleşik tutum gelişmelerin seyrinde belirleyici olacaktır.

Erdoğan'ın Bakü-Moskova ziyaretleri...

ABD adına “etkin taşeronluk” hevesi engellere takılıyor!

ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kafkaslar politikasına hizmet uğruna “etkin taşeronluk” rolü üstlenen işbirlikçi Türk burjuvazisi ile onun devleti, bu yönde attıkları ilk adımlarda tökezlemeye başladılar. Taşeronluk karşılığında yağmadan alacağı payı hesaplayan sermaye iktidarı, bu uğursuz rol sayesinde “bölgenin etkili gücü” olacağını da varsayarak, büyük bir hevesle alçaltıcı rolüne çalışıyor.

ABD, ekonomik, siyasi, askeri, diplomatik vb. önemli alanlarda Rusya ile sıkı işbirliği içinde bulunan Ermenistan'ı kendi etki alanına çekmeyi hesaplıyor. Bu hedefine ulaşabilmek için Ankara'daki yardakçıların görevlendiren ABD yönetimi, Türkiye-Ermenistan sınır kapısının açılmasını, bu yönde atılacak önemli bir adım sayıyor. Ankara-Erivan gizli görüşmelerini başlatan Washington'daki şefler, bu adımın Ermenistan'ı ABD'ye yakınlaştıracak var sayıyorlar.

Osmanlı'nın yayılcı geleneğine özendiğini gizlemeyen Türk sermaye iktidarı, beklenen fırsatın nihayet doğduğunu hesap ederek, Ermenistan'la ilişkileri geliştirme yönünde hızlı adımlar attı. Ancak bu girişimden rahatsız olan Azerbaycan'ın ani tepkisi, ABD'nin planlarını bozmaya çalışan Rusya'nın desteğini de alınca, Ankara'daki işbirlikçi takımı ilk şamarı yemiş oldu.

“Tek ulus, iki devlet” safsatası ile Azerbaycan üzerinde etkili olan Türk sermaye devleti, bu sayede Rusya'dan 400-450 dolara, Cezayir'den 300-350 dolara aldığı doğalgazı, Azerbaycan'dan 120 dolara alabiliyordu. Ancak ABD'nin bölge politikalarını taşeronluk ilişkileri zora soktu. Ermenistan'la geliştirilen ilişkilerden rahatsız olan Azerbaycan Cumhurbaşkanı İlham Aliyev'in İstanbul ziyaretini iptal edip Moskova'ya gitmesi, Ankara'daki Washington yardakçıların telaşa düşürdü. Zira Moskova'daki Aliyev-Medvedev görüşmesinde, Azeri petrol ve doğalgazının Rusya üzerinden dünya pazarlarına sunulması da temel gündemler arasındaydı. Nitekim bu gelişmenin hemen ardından Azerbaycan'ın doğalgaza zam yapacağı açıklaması geldi.

Bu gelişmeler üzerine hem Çankaya tepesinde oturan Abdullah Gül hem sermayenin hizmetindeki AKP hükümetinin başı Tayyip Erdoğan seferber oldular. ABD ve işbirlikçi burjuvazinin hizmetindeki her iki görevli, “Azerbaycan'ın çıkarlarına aykırı bir iş yapmalarının mümkün olmadığını, Ermenistan Karabağ'dan çekilmeden sınır kapısının açılmasının söz konusu olamayacağını, Azerbaycan'ın önceliklerinin kendi öncelikleri olduğunu” öne süren açıklamalar yapmaya başladılar.

Bu vaazların beklenen etkiyi yaratmaması üzerine Tayyip Erdoğan Bakü'ye gitti. İki günlük ziyaret esnasında hem İlham Aliyev'le ikili görüşmesinde, hem de Azerbaycan parlamentosunda yaptığı konuşmada, “Türkiye başbakanı” sıfatıyla güvence verdiğini açıklayarak, Bakü'deki Türkiye karşıtı havayı dağıtmaya çalıştı.

Bakü'de basın toplantısı düzenleyen Tayyip Erdoğan, Azeri medyası önünde dil dökerek imaj düzeltmeye çalıştı. Erdoğan açıklamasında şunları söyledi:

“İsrarla üzerinde durduğum konu şudur: Yukarı

Karabağ'ın işgalinden sonra bizim sınır kapıları kapatılmıştır. Şimdi de işgal ortadan kalkmadıkça biz sınır kapılarını açmayız. Bunu kim söylüyor? Türkiye Cumhuriyetinin Başbakanı söylüyor. Bundan daha başka garantili bir ifade olabilir mi?”

Olmadık şaklabanlıklar yapan Erdoğan, ortak tarihten, ortak kültürden, kardeşlikten, dostluktan, kader birliğinden, kısacası devletlerarası ilişkilerde yeri olmayan pek çok şeyden söz ederek Azerbaycan yönetimini ikna etmek için dil döktü.

Nitekim ortak basın toplantısında konuşan İlham Aliyev, “Azeri halkı için hiçbir şüphe kalmadı” şeklinde konuşarak Ankara-Bakü arasındaki krizin aşıldığı mesajını verdi.

Aliyev şunları söyledi: “Türkiye Azerbaycan arasında iktisadi ve enerji konularında önemli ilişkiler söz konusu. Türkiye-Azerbaycan ilişkileri çok iyi bir yerdedir. İki müstakil devlet olarak çalışıyoruz. Azerbaycan'ın toprak bütünlüğü sağlanmaya devam edilmelidir. Görüşmeler meselelere aydınlık getirdi. Değerli kardeşim Sayın Başbakan'ın verdiği cevap beni fazlasıyla tatmin etmiştir. Bu konuda hiçbir şüphe kalmadı. Azeri halkı için hiçbir şüphe kalmadı.”

Bu açıklama, Bakü yönetiminin ikna edildiği izlenimi yarattı.

Medya önünde söylenen sözlerin bir kısmı gerçeği yansıtsa bile, bir kısmının “diplomatik nezaket” gereği sarf edildiğine kuşku yok. Bu ise, sorunun tam olarak çözülmediğini gösteriyor.

Bu arada Azerbaycan'la ilişkileri tamir etme telaşına düşen Ankara'daki işbirlikçi takımının, bunu yaparken Ermenistan'la ilişkilerin geliştirilmesi yönünde attığı hızlı adımları yavaşlatmak zorunda kalması, “etkin taşeronluk” hevesinin handikaplarını daha da derinleştirmiş görünüyor.

Bakü'den Moskova'ya geçen Tayyip Erdoğan, “herkesle ilişkilerimiz iyi, işler yolunda” mesajı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

vermeye çalışsa da, görüntünün aldatıcı olduğunu gizlemeyi başaramadı.

Rusya Başbakanı Vladimir Putin ile görüşen Erdoğan, Rusya ile işbirliğinin üst seviyede olduğunu öne sürdü. Putin-Erdoğan görüşmesinde enerji alanındaki işbirliği konusunun ön plana çıktığı belirtilirken, Mavi Akım-2 projesinin inşasıyla ilgili görüşmelerin başlatılması konusunda anlaşmaya varıldığı açıklandı.

Anlaşma, “Rusya ile ilişkiler yolunda” izlenimi yaratsa da, Türkiye'nin Moskova Büyükelçisi Halil Akıncı'nın Rus İtar-Tass ajansına yaptığı açıklama, durumun öyle olmadığını ortaya koyuyor.

Ekonomik ilişkilerde birtakım sorunlar bulunduğunu, özellikle gümrüklerde yaşanan sorunların Türkiye'nin ihracatını sınırlandırdığını belirten Akıncı şunları söyledi: “Geçen yıl 16 Temmuz tarihinden başlayarak tüm Türk malları gümrüklerde titizlikle kontrol ediliyor. Bazı mallar gümrükte uzun süre bekletiliyor. Bunun nedenini anlamak zor.”

Türkiye-Rusya arasındaki ikili ticarete açık olduğunu dile getiren büyükelçinin şu sözleri, Rusya ile ilişkilerin pek de yolunda gitmediğini ortaya koyuyor: “Biz açığı kara yolu taşımacılığı sayesinde kapatabilirdik. Fakat şimdi kara yolu taşımacılığı için gerekli belgelerin verilmesinde sınırlamalar getirildi. Neticede, gümrük sorunları yüzünden Rus-Türk ekonomik ilişkileri önemli zarar görüyor.”

Yansıyanlara bakılırsa, çıkarları gereği Türkiye ile belli ilişkiler geliştiren Rusya, arada bir Ankara'dakilere, “ABD'nin taşeronu olduğunuzu biliyoruz” mesajı vermekten de geri durmuyor.

Görünen o ki, Kafkaslar üzerine şiddetlenen gerici rekabet ve pazarlıklarda ABD adına “etkin taşeronluk” yapmaya çalışan işbirlikçi Türk burjuvazisi ile onun hizmetindeki iktidara, “Washington'un piyonu” olmak gibi alçaltıcı bir rolden başka bir şey düşmeyecektir.

Kürt “açılımı” ve yeni adımlar

2009 1 Mayıs’ından geriye kalan Taksim kazanımı kadar, bir de sermayenin hak ve özgürlüklerin önüne koyduğu sınırı anlatan terim kaldı: “Makul...” Kürt sorunundaki gelişmeler ışığında da görülebileceği gibi, bu sorunun çözülebileceği sınır, sermaye devleti için “makul” olduğu kadardır. Yine Amerikan emperyalizminin “ılımlı islam” projesinin bir benzeri bu topraklarda, sermaye devletinin “gizli siyaset belgesi”nde itiraf edildiği üzere “ılımlı-liberal sol” dur. Sermaye için bir “makul” de oydu.

Bir süre önce makul olanları ve makul sınırlarda kalmayanlara karşı izlenecek politikayı belirlemek için İçişleri Bakanlığı’na bağlı olarak “Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı” kuruldu. “Terörle Mücadele Müsteşarlığı” olarak da adlandırılan bu yeni oluşumun Kürt sorunundaki gelişmelerle paralel ilerliyor olması da ayrıca dikkat çekicidir. “Operasyonel görevi olmayacak” denilen bu müsteşarlık için tanımlanan görevler şu başlıklar altında toplanıyor:

- * Politika ve stratejiler belirlenmesine yönelik çalışmalar yürütmek ve bu politika ve stratejilerin uygulamasını izlemek,
- * Güvenlik kuruluşları ve istihbarat birimlerinden gelen stratejik istihbaratı değerlendirmek ve ilgili birimlerle paylaşmak,
- * Gerekli araştırma, analiz ve değerlendirme çalışmaları yapmak veya yaptırmak,
- * Güvenlik kuruluşlarına ve ilgili kurumlara stratejik bilgi desteği sağlamak ve bunlar arasında koordinasyonu temin etmek,
- * Kamuoyunu bilgilendirmek ve halkla iletişimi sağlamak,
- * Uluslararası gelişmeleri Dışişleri Bakanlığı ve ilgili kurumlarla işbirliği içinde izlemek ve değerlendirmek,
- * İnceleme ve denetleme yapmak ya da yaptırmak.

Bununla birlikte, “gizlilik içeren işler için” bütçesine “örtülü ödenek” konulacak. Müsteşarlığın 2009 yılı harcamaları için gereken ödenek, İçişleri Bakanlığı’na karşılanacak. Bu müsteşarlığın merkezde 94 kişilik kadrosu olacak. Sözleşmeli personel veya yabancı uzman çalıştırılabilir. Müsteşarlığın nasıl çalışacağı yönetmelikle belirlenecek. Müsteşarlık tarafından istenen her türlü bilgi ve belge talebi, ilgili bakanlık, kurum ve kuruluşlar tarafından gecikmeksizin yerine getirilecek.

Konuya dair yapılan resmi açıklamalardan yasıyanlar bunlar. Bir de işin perde arkası var.

Bir taraftan başta Kürt sorunu olmak üzere yeni açılımlardan, demokratikleşmeden bahsedilirken, Erdoğan’ın 2005’te Diyarbakır’da yaptığı konuşmaya atıfta bulunularak sahiplenilirken, bu adımla Kürt sorunu gibi tüm demokratik sorunların “terör” kapsamında değerlendiriliyor olması, çarpıcı bir gerçek olarak yine karşımıza çıkmaktadır.

Özetle sermaye yeni yol haritasını demokratik bir ortama göre değil, sertleşebilecek sınıf çatışmalarına göre çizmektedir.

Aslında, herkesin Kürt sorununda yeni bir adımı tartıştığı, bir ortamda bu gelişmeler hiç de şaşırtıcı değildir. 2009’a girerken sermaye temsilcilerinin yapmış olduğu açıklamalar, adımı atılan bu girişimin perde arkasını göstermektedir. Bilindiği gibi, Türkiye İş Adamları Derneği (TÜSİAD) Yüksek İstişare Kurulu Toplantısı’nda Mustafa Koç, 2009’da “terör” artabilir diyor ve ekliyordu:

“Bu da bizi 2009’da da hayatlarımızı henüz hala 3 temel faktörün şekillendireceği gerçeğine getiriyor: Ekonomi, siyaset ve terör... Dünya için geçerli olan bu

durum, Türkiye için de sonuna kadar geçerli. 2009’da Türkiye, bu üç alanda yüksek tansiyon riskiyle yüzyüzedir.”

“2009 yılının ekonomik ve siyasal gerilim noktalarının terörizme önemli fırsatlar sağlayacağını” dile getiren bu asalak sermaye temsilcisi kısaca şöyle demektedir. ‘İşçi sınıfına sebep olduğumuz krizin faturasını ödettirirken, onlar büyük olasılıkla direniş yolunu seçeceklerdir. O halde bizler de buna hazırlıklı olmalıyız.’

Bu girişimlerin sermaye ve onun karanlık yüzü adına bir ilk olmadığı da anlaşılmaktadır. Bugün Ergenekon kapsamında tutuklu bulunan eski Özel Hareket Dairesi Başkan Vekili tescilli katil İbrahim Şahin’e tutuklanmadan hemen önce teklif edilen yeni görev de bu müsteşarlığın bir benzeridir. Korgeneral Bekir Kalyoncu’nun, “Yeni oluşturulacak terörle mücadele müsteşarlığına atanacaksınız” diyerek kendisini göreve çağırdığını ileri süren Şahin, şunları söylemektedir: “*Benden hazırlanmamı istediler, ‘300 kişi seçeceksin’ dediler. Özel harekât polisleri ve 30 yaş altı askerlerden bir liste hazırladım. Ele geçen S-1 belgesi buna aittir.”*

Kurumlardan DTP’yle dayanışma...

İlerici ve demokratik kurumlar 15 Mayıs günü DTP İstanbul İl binasında DTP’nin 24 Mayıs 2009 tarihinde İstanbul’da düzenleyeceği mitinge destek amacıyla basın toplantısı gerçekleştirdiler.

Mitinge destek vereceklerini açıklayan Antikapitalist, Sosyalist Parti, Proletaryanın Kurtuluşu, Partizan, ÜİD-DER, Teori ve Politika, EMEP, ÖDP, SDP, ESP, EHP, SODAP, KÖZ ve TÖP temsilcilerinin yer aldığı toplantıda kurumlar adına ortak açıklama yapıldı.

Açıklamada, 2007 yılının Kasım ayında DTP’ye yönelik açılan kapatma davası ve seçim barajlarının DTP’yi sindirmek için başvuru yöntemleri olduğu dile getirildi. DTP’ye karşı yerel seçimlerin ardından başlatılan yeni saldırıların, devletin genel karakterinin yanı sıra seçim sonucunun yarattığı hazımsızlık olduğu vurgulandı.

Açıklamanın sonunda, AKP’nin alternatifinin CHP ve diğer partiler olmadığını göstermek ve koruculuk sistemini kaldırmak yerine DTP’yi kapatmak isteyenlere karşı kararlılıklarını haykırmak üzere 24 Mayıs’ta DTP ile omuz omuza miting alanlarına çıkacakları belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TUYAB’tan DTP ile dayanışma...

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), DTP üzerindeki baskıların son bulmasını ve tutuklananların serbest bırakılmasını talep eden bir açıklama yaptı. Açıklamada şunlar söylendi:

“29 Mart Yerel seçimlerinde Kürdistan’da hezimete uğrayan AKP şahsında Türkiye devleti, seçimlerin ardından Demokratik Toplum Partisi’ne (DTP) yönelik birçok ilde gerçekleştirilen eş zamanlı operasyonlar, gözaltı ve tutuklamalarla, Kürt halkına gözdağı vermeye çalışmıştır. (...)

Yapılan saldırılar sadece DTP’ye değil bütün ezilen halklara, işçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırdır. Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikaları, dışarıda gözaltı ve tutuklama terörü ile devam ederken, hapishanelerde de tutsaklara Kürtçe konuştukları için çeşitli disiplin cezaları verilmekte ve tutsaklarla birlikte aileleri de cezalandırılmaktadır. ‘Kürtçe konuşuyor’ diye tutsaklara ‘görüş cezası’ verilirken, TRT 6’da devlet Kürtçe konuşabilmektedir.

Bizler **Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB)** olarak, DTP’ye ve Kürt halkına yönelik devletin ırkçı politika ve uygulamalarını kınıyor; tutuklananların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.”

İşsizlik silahını kapitalistlere çevirelim!

Bir dizi iç ve dış politika başlığıyla perdelense de, şu an gündemin temel başlığını yaşıyan ekonomik kriz ve bunun işçi ve emekçilere çıkardığı fatura oluşturuyor. Son açıklanan rakamlar işsizlikte yeni rekorlar kırıldığını ortaya koyuyor. Resmi veriler, 2009 yılı Şubat ayında, işsizlik oranının bir önceki yılın aynı dönemine göre 4.2 puan artarak yüzde 16.1'e yükseldiğini gösteriyor. Resmi rakamların ne ölçüde gerçeği yansıttığı bilindiğine göre, gerçek işsizliğin bu açıklanan rakamın çok çok üzerinde olduğunu, işsizlik oranının yüzde 30'lara dayandığını söylemek yanlış olmayacaktır.

TÜİK'in Ocak-Şubat-Mart 2009 aylarını içeren üç aylık dönemi kapsayan araştırmasında işsiz sayısının 3.8 milyonu aştığı belirtilmektedir. İşsizlik oranının, 2009 yılının Şubat ayı itibarıyla %16.1'e çıkarak geçen yılın aynı döneminde yüzde 11.9, bu yılın Ocak ayında ise yüzde 15.5 olan oranını aştığı, genç nüfus içindeki işsizlik oranının ise yüzde 28.6'ya ulaştığı görülmektedir.

Şubat 2009 ve yeni nüfus projeksiyonlarına göre revize edilmiş olan Şubat 2008 Hane Halkı İşgücü Araştırması sonuçlarına göre, Şubat 2009 döneminde çalışma çağındaki nüfusun geçen yılın aynı dönemine göre 860 bin artış gösterdiği, tarım dışı sektörlerde çalışan sayısının ise 291 bin azalma gösterdiği ifade edilmektedir. Kentsel yerlerde işsizlik oranı 4.7 puanlık artışla yüzde 18.1, kırsal yerlerde ise 3.4 puanlık artışla yüzde 11.9'e yükselmiştir.

TÜİK'in sunduğu tabloya göre işsizlerin profili şöyledir:

- Yüzde 74.5'i erkek nüfus
- Yüzde 62'si lise altı eğitilmiş
- Yüzde 20.3'ü bir yıl ve daha uzun süredir iş arıyor
- İşsizler sıklıkla (yüzde 31.7) eş-dost vasıtasıyla iş arıyor
- Yüzde 91'i (3 milyon 459 bin kişi) daha önce bir işte çalışmış
- Daha önce bir işte çalışmış olan işsizlerin yüzde 41.5'i hizmetler, yüzde 27.4'ü sanayi, yüzde 20.1'i inşaat, yüzde 8.7'si tarım sektöründe çalışmış, yüzde 2.3'ü ise 8 yıldan önce işinden ayrılmış
- İşsizlerin yüzde 30.5'inin çalıştığı iş geçici olup işi sona erenlerin, yüzde 24.9'unu işten çıkarılanlar, yüzde 11.9'unu kendi isteğiyle işten ayrılanlar, yüzde 9.5'ini işyerini kapatan/iflas edenler, yüzde 7.1'ini ev işleriyle meşgul olanlar, yüzde 6.4'ünü öğrenimine devam eden veya yeni mezun olanlar, yüzde 9.7'sini diğer nedenler oluşturmaktadır.

Resmi rakamlar bunu söylerken, sermaye bir taraftan AKP eliyle kendisine kaynak yaratmaya çalışırken, öte yandan işçi sınıfına yönelik yeni saldırıları hayata geçirme çabasıdadır. Kıdem tazminatını tümüyle ortadan kaldırma isteminde hiçbir esneme göstermeyen sermaye, işçi sınıfı için ortaçağa dönüş demek olan bir köle pazarı yaratmaya hazırlanmaktadır.

Hükümetin üzerinde durduğu yeni düzenlemeye göre, geçici işler için patronların işçi kiralamasının önü açılacak. Patron özel istihdam bürolarından işçi isteyebilecek. Patronlar, bu işçiler için maaş, prim ya da kıdem tazminatı ödemek zorunda kalmayacak.

Buna göre, patron geçici bir işçiye ihtiyaç duyduğunda özel istihdam bürosuna başvuracak, büro elemanı işverene gönderecek. İşçinin prim ve maaşını ise işveren değil özel istihdam bürosu ödeyecek. Bu sistemde çalışma süresi dışında işçinin primlerinin ödenmeyeceği düşünülecek olursa, emeklilik ve işsizlik sigortasından faydalanma imkânı tamamıyla ortadan kalkacaktır.

Bu örneklerden de kolayca görülebileceği üzere, sermaye krizin tüm yükünü işçi ve emekçilerin omuzlarına yüklemeye devam ediyor. Çalışabilir nüfustan 4 kişiden 1'i işsiz bırakılmış durumda. Çalışmaya devam edenler ise iş güvencesinden yoksunlar. İşçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarına göz diken kapitalistler, ortaçağın kölece çalışma yaşamına bir an önce dönme çabasındalar.

Saldırıların böylesine yoğun yaşandığı bir dönemde sınıf devrimcilerinin tüm dikkati ve yoğunlaşması, işçi ve emekçileri bu saldırılar karşısında tutum aldirmaya yönelik olmalıdır. Kapitalizmin krizinin süreceği gözönüne alınırsa, sınıfa kesilen faturanın daha da ağırlaşacağı ortadadır.

Somutta işsizlik ve güvencesiz çalışma olarak karşımıza çıkan bu duruma somut araçlar ve eylem biçimleriyle yanıt vermek gerekmektedir. Şimdilik tekil örnekler üzerinden görülmektedir ki, "İşgal, grev, direniş!" parolası sınıfta yankı bulmuştur. Bununla beraber sendikal örgütlenmenin önü de açılmaktadır.

Öte yandan, gericilik tarafından da kullanılabilen işsiz milyonlar unutulmamalıdır. Sınıfın doğrudan parçası olan ve büyük çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu bu "sosyal tabaka" kriz üzerinden kapitalist sisteme karşı verilecek mücadelenin önemli bir olanağı durumundadır. Bu olanak kendi içinde bir "işsizler hareketi" yaratmak için değil, hala da

çalışmakta olan kendi sınıf kardeşleriyle bir eylemli buluşma hattını sağlamak doğrultusunda değerlendirilmelidir. Bu yüzden "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!", "İşten atmalar yasaklansın!" şiarlarıyla birlikte "Atılan işçiler geri alınsın!", "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" vb. somut taleplerle, en az işçiler kadar işsizler de politik-pratik müdahalenin hedefi olmalıdır. İşsizleri kapitalizmin krizine karşı mücadelede doğrudan taraf haline getirmenin olanakları zorlanmalıdır.

Sanayi bölgeleri ve işçilerin, dolayısıyla işsizlerin yaşadığı büyük emekçi mahalleri seçilmesi gereken alanların başında gelirken, şimdiye dek bazı bölgelerde yürütülen imza kampanyalarının da bir devamı olarak, işsizliği öne çıkaran yeni bir eylemli süreç başlatılabilir. Örneğin merkezi noktalarda "işsizliğe dur demek ve iş güvencesi için" oturma eylemleri düzenlenebilir, temsili açlık grevleri yapılabilir, ilgili resmi ve sermaye kurumlarının önüne yapılan yürüyüşlerle bu eylemlilik süreci devam ettirilebilir. Bu çerçevede ortaklaşılabilen devrimci-demokrat güçlerle birlikte hareket edilebilir. Tabii ki tüm bu süreç yaygın bir ön çalışmayla birlikte örgütlenebilmek durumundadır.

İşsiz kalan işçilerle somut bağların yakalanmasının önemi ortadadır. Çünkü bugün işsiz kalanlar yarın yine sınıfın saflarında, üretimin bizzat içinde olmaya devam edeceklerdir. Elbette tüm bu çalışmalar, sınıf devrimcileri için hiçbir şekilde sınıfa doğrudan seslenmenin önüne geçmemeli, asli görevleri olan sınıfı örgütlemeyi unutturmamalıdır. Burada sorun, sınıfın üretimden koparılan kesimlerini mücadelenin bir parçası haline getirmektir.

İşsizleri işçi sınıfına karşı bir tehdit aracı olarak kullanan sermaye düzenini alaşağı etme yolunda, işsizliği bir karşı silaha çevirmek mümkündür.

Kayseri’de işsizliğe isyan eden bir işçi katledildi...

İşsizliğin kaynağı kapitalizme karşı mücadeleyle!

Kayseri’de 22 yaşındaki işçi **Salih Ergül**, çalıştığı fabrikayı bastı. İçeridekileri silahla rehin alan Ergül jandarma tarafından öldürüldü.

Salih Ergül, Kayseri Organize Sanayi Bölgesi’nde bir fabrikada çalışıyordu. Alacaklı olduğu patrondan parasını almak için fabrikaya gitti. Parasını alamayan işçi içeride bulunan 9 kişiyi rehin aldı. Daha sonra rehin aldığı işçileri serbest bıraktı.

Bu gelişmelere rağmen kolluk güçleri fabrikayı ablukaya aldı. Hiç kimseyi fabrikaya yaklaştırmadı. Bu arada Salih Ergül’ün intihar ettiği söylendi. Teslim olması için ikna edilmeye çalışılan Salih Ergül, iddialara göre kendini vurmakla tehdit etti. Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Ali Aydın’ın yönettiği operasyonda, jandarma özel timleri de görev aldı. Dört saat süren olayın sonunda jandarma özel timleri Ergül’e ateş açtı. Ergül’ün yakınları “oğlumuzu vurdular” diye haykırırken, kolluk güçleri elindeki kalaşnikof ile intihar ettiği yalanına sarıldı. Kayseri Valisi Mevlüt Bilici, fabrikaya gelip incelemelerde bulundu, basın mensuplarının sorularını ise yanıtsız bıraktı.

Bir an için bu olayın intihar olduğunu düşünelim. Peki özelde Salih Ergül, genelde tüm işçi ve emekçilerde var olan umutsuzluk tablosunun sorumlusu kim? İşsizlik emekçilerin hayatını altüst ediyor. Umutsuzluk ve çaresizliğe, sefaletin kör kuyusuna atılan işçiler, kurtuluş yolu bulamayınca ölümü tercih ediyor.

Bu olay ne ilkti ne de son olacak! Ardahan’ın Göle ilçesinde iş bulamadığı için bunalıma giren evli ve üç çocuk babası 45 yaşındaki İdris Yıldız, 27 Şubat günü kendini asarak yaşamına son vermişti. İstanbul’da ise İETT şoförü, borçlarını ödeyemediğini belirterek, Boğaz Köprüsü’nden atlamak istedi. Ankara’da da borçlarını ödeyemediğini belirten emekli polis, Başbakanlık önünde başına silah dayayarak eylem yaptı...

Ekonomik krizin sonucu olan yoksulluk ve işsizlik karşısında, intiharı seçerek yaşamına son veren işçilerin sayısı her geçen gün artıyor. Kapitalistlerin sorumlusu olduğu krizin bedelini işçiler canlarıyla ödüyor.

İşsizlik ve yoksulluk işçinin yaşamını tehdit ediyor

İşsizlik ve yoksulluk sadece fiziksel hastalıklara yol açmıyor. İşsizliğin kısılcındaki insanlarda stres, depresyon, umutsuzluk, içe kapanma, öz saygı yitimi ve davranış bozuklukları gibi ruh sağlığı sorunları ayyuka çıkıyor. Geleceksizlik kaygısı işçiye hızla umutsuzluğa sürüklüyor.

Kriz dönemlerinde çığ gibi büyüyen işsiz kitleler oluşur. İşsizler, çaresizlik içinde kahve köşelerinde kumara, sokak başlarında fuhuşa itilerek yozlaşma ve çürümenin bataklığına terkedilirler. İşsizlikten dolayı cinnet geçirerek intihar edenlerin, hırsızlık yapanların, psikolojik dengesi bozulanların sayısı bu nedenle sürekli olarak artar.

Araştırmalar, güvencesiz çalışanlarda her an işten çıkartılma korkusu nedeniyle ruhsal bozukluk oranının, güvenceli çalışanlara göre kat kat fazla

olduğunu gösteriyor

İşsizlikle intihar arasındaki ilişkiyi gösteren örnekler, 1997 yılındaki Güneydoğu Asya krizi sonrasında bolca yaşandı. Kriz sonrasında Güney Kore’de intihar oranları yüzde 63 oranında arttı. İntihar edenlerin büyük bir kısmını düşük ücretli işçiler ve işsiz kalan işçiler oluşturdu. Gelir düzeyi düşük olan işçilerde yüksek gelir düzeyine sahip olanlara göre 15 kat daha fazla depresyona rastlanıyor.

Çözüm, işsizliği üreten kapitalizme karşı mücadelede!

Kapitalizmde işsizlik, işçilere karşı kullanılan etkin bir silahtır. Burjuvazi sadece işçilerin bir kısmını işsiz bırakmakla kalmaz, aynı zamanda işsizlik silahını çalışanlara karşı tehdit aracı olarak da kullanır. Böylece işçileri daha uzun süre ve daha ucuz ücretlerle çalıştırma olanağını elde eder.

İşsizliği üreten kapitalist sistemin bizzat kendisidir. Bu sistem ayakta kaldığı sürece işsizlik hep var olacak, kriz dönemlerinde ise kitlesel boyutlar kazanacaktır.

Her türlü kötülük gibi, işsizlik nedeniyle ortaya çıkan intiharların sorumlusu da kapitalistlerdir. Kapitalist düzen yıkılmadığı, kapitalistlerin özel mülkiyetine el konulmadığı sürece işsizlik ve intiharlar artarak devam edecektir. İşsizliğin, işsizliğin yol açtığı cinnet ve intiharın ortadan kaldırılmasının biricik yolu sosyalist toplum düzeninin kurulmasından geçmektedir.

“Krizin faturasını kapitalistlere ödesin!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi” vb. taleplerle yükseltilecek birleşik bir mücadele içinde işçi sınıfı ve emekçiler özgüven kazanacak, çözümün bu düzenin yıkılmasından geçtiğini gördükleri ölçüde, intihar etmek yerine bu düzene karşı mücadele etmek yolunu tutacaklardır.

Cumartesi yürüyüşleri grev ve direnişleri buluşturuyor...

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”

İstanbul çapında süren grev ve direnişlerin buluşma noktası haline gelen ve her Cumartesi akşamı Taksim Tramvay Durağı’ndan Galatasaray Lisesi’ne düzenlenen **Sabah-ATV yürüyüşü**, grevin 93. günü olan 17 Mayıs günü de gerçekleşti.

Bu haftaki yürüyüşün geçtiğimiz haftalardan farklı yanı ise 14 Mayıs 2009 tarihinde Ümraniye Dudullu’da **Entes Elektronik** önünde direnişe başlayan Gülistan Kobatan, geçtiğimiz günlerde Ümraniye’de işyeri işgali gerçekleştiren **Şirin Tekstil** işçileri ve YTÜ Rektörlüğü tarafından okula girişleri yasaklanan ve kapı önünde bekleyişlerini sürdüren **YTÜ** öğrencilerinin katılımı oldu.

Yine geçtiğimiz haftalarda olduğu gibi **Kurtiş** Matbaacılık işçileri, **Sinter** Metal işçileri, **DESA** direnişçisi Emine Arslan ve **Sabah-ATV** grevcileri yürüyüşte yer aldılar.

Saat 19.00’da Taksim Tramvay Durağı’nda “Sabah-ATV grevi sürüyor, dayanışma büyüyor!” pankartı arkasında toplanan kitle, sloganlarla İstiklal Caddesi üzerinden Galatasaray Lisesi’ne yürüdü.

Sabah-ATV grevcilerinin “ATV-Sabah GREV” yazılı dövizlerle katıldıkları yürüyüşte Şirin Tekstil işçileri de “Hak gasplarına son!”, “Krizin faturasını patronlar ödesin!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!” dövizleriyle yer aldılar. Direnişteki Kurtiş Matbaacılık işçilerinin taşıdığı dövizlerin yanısıra yürüyüşe Topkapı Matbaacılar Sitesi’ndeki çeşitli matbaaların işçilerinden de destek geldi.

Cumartesi yürüyüşlerine dahil olan Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri de öğrenci-işçi dayanışmasının anlamlı bir örneğini sergilediler. Rektörlük tarafından haklarında açılan soruşturmaların ve okuldan uzaklaştırmaların işçi sınıfı mücadelesine yöneltmiş bir saldırı olarak gördüklerini belirten öğrenciler eyleme dövizleriyle katıldılar. YTÜ Öğrencileri imzalı dövizlerde, “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!”, “İP/TGB-polis-idare işbirliğine son! Üniversitelerde ulusalcı, faşist çetelere geçit vermeyeceğiz” şiarları yer alıyordu.

“Sabah’a boykot, greve destek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtiş, MEHA, Entes, DESA işçisi yalnız değildir!”, “Grev, grev, grev...”, “Grev sürüyor dayanışma büyüyor!” sloganlarının atıldığı yürüyüşte DESA ve LC Waikiki mağazaları önünde MEHA ve DESA işçileriyle dayanışma sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi’nde gerçekleştirilen basın açıklamasında bu hafta ATV-Sabah’ta şimdiye kadar işten atılan 50 basın çalışanına seslenildi. Radikal gazetesinde çalışırken “performans düşüklüğü” bahanesiyle işten atılan gazeteci Ahmet Şık’ın okuduğu açıklamada, Sabah-ATV grevine katılmayan basın çalışanlarına susmanın çözüm olmadığı anlatıldı.

Açıklamanın sonrasında ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu ile Entes direnişçisi Gülistan Kobatan konuştu. Kobatan, kriz gerekçesiyle işten atılmayı kabul etmediği için fabrikası önünde direnişe başladığını, DESA direnişçisi Emine Arslan’ın yürüttüğü mücadelenin kendisi için örnek olduğunu belirtti.

YTÜ öğrencileri adına yapılan konuşmada ise YTÜ’de yaşanan süreç aktarıldı ve yaşadıkları saldırının işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı saldırılardan bağımsız olmadığı söylendi.

Açıklama, grevin 100. günü yapılacak yürüyüş çağrıyla son buldu.

Sermaye “Personel Rejimi” adı altında kamu emekçilerinin haklarına göz dikti...

Kazanılmış haklar devrimci sınıf mücadelesiyle korunabilir!

Sermaye devleti kamu kurum ve kuruluşlarında “yeni düzenleme” adı altında yıllardır uygulamak için fırsat kolladığı “Personel Rejimi”ni tekrar gündemleştirmiş bulunuyor. Uygulamanın amacı, “uzman kamu personelinin farklı kuruluşlarda görevlendirmelerine olanak tanıyan esnek çalışma modelinin de uygulamaya konulması” şeklinde ifade ediliyor.

Uygulamaya göre kamu kurum ve kuruluşlarının istihdam profilleri tam olarak analiz edildikten sonra “istihdam fazlası veya yeterli personeli bulunmayan hizmet birimleri” tespit edilerek, “dağılımdaki dengesizliğin” giderilmesine yönelik öneriler hazırlanacak ve kurumlarla müşterek çalışmalar yapılacaktır.

“Personel rejimi” adı altında sermaye devletinin esnek çalışma ve istihdam modellerini kamu sektöründe hayata geçirmeyi öngördüğü ortadadır. Bununla amaçlanan, kamu emekçilerinin sendikal örgütlülüğünü dağıtmak, işgüvencesini ortadan kaldırmak, ücretini “performansa” göre belirlemek, emekçiler arasında rekabeti artırarak dayanışma duygusunu yok etmek, sosyal haklarını tırpanlamaktır.

Bu saldırı yeni değildir. Devlet yıllardır parça parça uygulamaya başladığı yönetmeliklerle, genelgelerle bunu zaten hayata geçirmeye çalışmaktadır. Şimdi bir yasa bütünlüğünde kamu emekçilerinin kazanılmış haklarına göz dikilmektedir.

Sermaye devleti kamu kurum ve kuruluşlarındaki sorunları çözmek istiyorsa, 250 bine yaklaşan öğretmen açığını her yıl yarısı sözleşmeli ve ücretli olarak atadığı 10-15 bin öğretmenle çözmek yerine ihtiyaç kapsamında kadrolu öğretmeni hiçbir ön koşul ileri sürmeden atamalıdır. Halihazırda işgüvencesiz çalışan binlerce eğitim emekçisini kadroya almalıdır. Giderek daha pahalı hale getirilen eğitim hakkını parasız, ticarethaneye çevrilen okulları ise her düzeyde ve herkese açık hale getirmelidir.

Bugün sağlık sektöründe 150 bine yakın hemşire, bir o kadar hekim açığı ortadayken sermaye devleti sağlık ocaklarını kaldırıyor, yerine aile hekimliği sistemini getiriyor. Hastanelere ticari nitelik kazandırıyor, sağlık işletmesi haline getiriyor. Hastaları ise müşteri olarak görüyor. Sosyal güvenlik kurumlarıysa tasfiye ederek tek elde topluyor, özel sağlık ve emeklilik tekellerine

alan açıyor. Sağlığı hak değil, herkesin parasına göre alacağı bir hizmet haline getiriyor.

Sermaye devleti başta eğitim ve sağlık olmak üzere ulaşım, enerji, belediye hizmetleri gibi temel kamu hizmetlerini çalışanlarıyla birlikte tasfiye etmeye çalışmaktadır. Kamuda güvencesiz çalışma temel istihdam biçimi olarak uygulanmak istenmektedir. Hemen her kamu sektöründe sözleşmeli personel alımı, performansa dayalı terfi ve ücretlendirme politikaları ve taşeronlaştırma uygulamaları hayata geçirilmiştir.

Sermaye devletinin amacı ortadadır. Ancak son sözü söylemesi gerekenler işçi ve emekçilerdir. Sermaye devletine geri adım attırmanın koşulu, kamuda hizmet üreten emekçilerle bu hizmetten faydalanan işçi ve emekçilerin ortak mücadelesini sağlamaktır. Sermaye devletinin yıllardır değişik vesilelerle gündeme getirdiği, hatta parça parça uygulamaya koyduğu bu saldırı karşısında bugüne kadar militan bir mücadele hattı örmeyen sendikaların tablosu ortadadır. İşin öznesi olması gerekenler bu saldırının doğrudan muhatabı olan işçi ve emekçilerdir. Onların öncü unsurlarıdır.

Saldırıların mahiyeti uğruna mücadele edilmesi gereken taleplerin neler olduğunu da göstermektedir. Ancak talepleri kazanmak için ortaya hak alıcı bir mücadele programı konulmalı, bu program militan ve kararlı bir mücadele hattı ile birleştirilmelidir. Hak kazanımı için hiç vakit kaybedilmeden direnişe geçilmelidir.

- * Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!
- * Herkese parasız sağlık ve eğitim hizmeti!
- * Tüm çalışanlar için genel sigorta! Sigorta primlerini devlet ve işveren ödesin!
- * 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- * Kesintisiz iki günlük hafta tatili! 6 haftalık yıllık ücretli izin!
- * İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- * Eşit işe eşit ücret!
- * Her türlü fazla mesai yasaklansın!
- * Esnek üretim, esnek istihdam, sözleşmeli-ücretli vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!
- * SSGSS Yasası iptal edilsin!
- * Personel rejimi yasa tasarısı geri çekilsin!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kurtiş Matbaası direnişi devam ediyor...

Direnen işçilerle dayanışmayı yükseltelim!

Kurtiş Matbaası patronu Nurettin Hacı Kurtiş’in ücretlerini ve diğer haklarını gasp etme girişimine karşı direnişe geçen işçiler 50’li günleri geride bıraktılar. Direniş başladığında işçilerde direnişin bu kadar uzun sürebileceği düşüncesi yoktu. Daha önce olduğu gibi kısa sürede haklarını alacaklarını düşünüyorlardı. Ya da birkaç hafta işyerinin önünde bekledikten sonra her şeyi mahkemeye bırakmayı düşünüyorlardı.

Fakat direniş başladıktan sonra patronla karşı karşıya gelindi ve süreç bir yerden sonra onur mücadelesine dönüştü. Bunun için tüm zorluklara karşın işçiler bayrağı yere düşürmediler. Direnişlerini bugünlere kadar getirmiş oldular.

Ayrıca direnişten çok şey öğrendiler. Bu öğrendikleriyle de değiştiler, bugün artık kendilerini “Kurtiş Matbaası direnişçisi” olarak görüyorlar. Direnişe başladıklarında hiçbir işçi eyleme katılmamış, slogan atmamış, basın açıklamasında bulunmamış ve bir işçi derneğine uğramamıştı. Çoğu bu gibi şeylere soğuk bakıyor ve hatta doğru bulmuyordu. Fakat direnişe başladıktan sonra adım adım yürüdüler ve her adım atışlarında yeni şeyler öğrendiler.

Kurtiş işçileri direnişe başladıktan sonra, patron Nurettin Kurtiş tarafından yönlendirilen polisle karşı karşıya geldiler. Polis pankartlarını indirmek istedi, boyun eğmediler. Böylelikle direniş mevzilerini korudular. Sonra Cumhuriyet’in önünde eylem yaparak taleplerini sokağa taşıdılar. Burada da durmayıp Taksim’e yürüdüler. Kurtiş işçileri Taksim’de kendileri gibi direnişte olan diğer sınıf kardeşleriyle tanıştılar. Aynı sorunları yaşayan, aynı talepleri olan tek bir sınıfın parçası olduklarını öğrendiler. Kurtiş işçileri daha sonra her hafta Taksim’e çıkmaya devam ettiler. Burada da kalmadılar. Diğer direnişçi işçilerle güçlerini birleştirmek üzere adım attılar.

Kurtiş işçileri direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. “Ücretlerimiz ve haklarımız için direniyoruz” yazılı pankartlarını hergün işyerinin önüne asarak direniş mesaisine başlıyorlar. Yoklukla, parasızlıkla, kapılarına dayanan alacaklılarla boğuşa boğuşa devam ediyorlar.

Kurtiş işçilerine destek bütün işçilerin boynunun borcudur. Çünkü Kurtiş işçisinin direnişi sayesinde ki, şu an birçok işyerinde patronlar işçilerine karşı daha temkinli hareket ediyorlar, hak gasplarına kalkışmadan önce daha çok düşünüyorlar, daha önce adam yerine koymadığı işçilerini dinlemeye çalışıyorlar, vb...

Bunun için Kurtiş işçileri sadece kendileri için değil aynı zamanda sınıf için direniyorlar. Bu nedenle özellikle Topkapı’daki işçiler eğer kendileri için bir şeyler yapmak istiyorlarsa, ilk yapacakları iş Kurtiş direnişiyle dayanışmayı yükseltmek olmalıdır. Dayanışmayı yükseltmek demek, günü gelir Kurtiş işçisinin eylemine katılmaktır, günü gelir ekmeğini paylaşmaktır, günü gelir haksızlıklara karşı Kurtiş işçisi gibi direnmektir.

Yaşasın Kurtiş Matbaası direnişimiz!

Topkapı İşçi Derneği

MEHA işçileri direne direne kazandı!

Kölece çalışma koşullarını kabul etmeyen MEHA Giyim işçileri işten atma saldırısına karşı 4 Mart'ta direnişe geçtiler. Ücret, fazla mesai, kıdem ve ihbar tazminatı hakları için direnen işçiler, MEHA Giyim'e fason iş veren LC Waikiki'yi de yaşanan hak gaspı saldırısından sorumlu tutarak mücadelelerinin merkezine oturtular.

LCW mağazaları önünde, şehir merkezlerinde birçok eylem gerçekleştiren MEHA işçileri, çevre fabrikalarda çalışan işçi kardeşlerine de seslerini duyurmak ve mücadele çağrısı yapmak için binlerce bildiri dağıttılar. Aynı zamanda diğer direnişçi işçilerle dayanışma içerisine girerek direnişlerin birleştirilmesi için anlamlı adımlar atıldılar.

Tekstil tekeli LCW'yi hedef alan eylemler MEHA işçilerinin mücadele kararlılığı sayesinde kazanımla sonuçlandı. LCW, direnişin 75. gününde direnişçi işçilerin alacaklarının %65'ini vermeyi kabul etti. Meha işçileri alacaklarının %65'ini davalarının devam etmesi şartı ile kabul ettiler. MEHA Giyim patronuna açılan hak davası sonuçlandığında ise işçiler, LCW'nin yaptığı ödeme düşünülmeden alacaklarının tamamını alacaklar.

Direniş çadırı kaldırıldı

LCW işçilere yapacağı ödemeyi 18 Mayıs'ta gerçekleştirdi. Paraların ödenmesi geç saate kadar sürdüğü için çadırın kaldırılması 19 Mayıs'a bırakıldı.

19 Mayıs günü işçiler sabah erken saatte çadırda toplandılar. Davul-zurna eşliğinde çekilen halaylar ve kazanmanın coşkusuyla atılan sloganlarla kutlama gerçekleştirildi. Saatlerce süren halay ve sloganların ardından komite adına bir konuşma gerçekleştirildi ve kazanımın önemine değinilerek destek sunan tüm kurumlara teşekkür edildi.

Daha sonra söz DİSK Örgütlenme Dairesi Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'na bırakıldı. Küçükosmanoğlu direnişin işçilerin kararlı mücadelesiyle kazanıldığını belirtti ve direniş çadırlarının işçiler için bir okul olduğunu ifade etti.

Ardından sözü GOP İşçi Platformu temsilcisi aldı. Platform temsilcisi söze direnişçi işçilere inanç ve kararlılıklarından dolayı teşekkür ederek başladı. MEHA direnişinin önemli bir deneyim olduğunu ifade ederek, MEHA direnişinin yasal olarak taşeronluk ilişkisi bulunmayan tekstil tekeli LCW'ye karşı kazanımla sonuçlandığı için daha da önemli olduğunu söyledi ve Türkiye'de ilk olan bu kazanımın tekstil işçilerine izlemeleri gereken yolu gösterdiğini belirtti. Ardından direnişin diğer bir önemli yanının da işçilerden oluşan bir komiteye dayalı yürütmesi olduğuna işaret etti. Son dönem gerçekleşen direnişlerin en büyük eksikliğinin işçilerin tabandan iradesini açığa çıkaracak komitelerden yoksunluğu olduğunu vurguladı.

GOP İşçi Platformu temsilcisinin yaptığı konuşmanın ardından MEHA işçilerinin coşkusunu paylaşmak için gelen Sinter işçilerine söz verildi. Sinter işçisi yaptığı konuşmada direniş sürecini anlattı. Direnişlerini kazanımla sonuçlandırana kadar sürdüreceklerini ifade etti. Direnişe destek veren diğer kurumların konuşmasının ardından çadır söküldü ve işçiler birbirleriyle vedalaşarak direniş alanından ayrıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

LC Waikiki-MEHA işçileri...

“Ekmeğimiz ve onurumuz için direndik!”

Krizin faturasını ödemeyi reddederek Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'nde MEHA Giyim'de direnişe geçen işçiler, kazanımla sonuçlanan süreci kamuoyuyla paylaştılar. MEHA Giyim işçileri 20 Mayıs günü DİSK Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenlediler. 75 günlük direniş sürecinin içinde yer alan MEHA Giyim işçileri ve DİSK yöneticilerinin katılımıyla gerçekleştirilen basın toplantısında söz alan işçiler, sadece alacakları için değil onurları için de direndiklerini belirttiler.

LC Waikiki-Meha işçileri adına basın açıklamasını okuyan DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu MEHA işçilerinin geçirdiği direniş sürecini özetledi.

DİSK olarak, “Krizin bedelini ödemeyeceğiz” kampanyası çerçevesinde MEHA işçilerinin mücadelesine sahip çıktıklarını dile getirdi.

LC Waikiki-MEHA direnişinde yer alan kadın işçilerin de söz alarak düşüncelerini ifade ettikleri bu bölümde, kadın işçilerin direnişin en ön saflarında yer aldıkları vurgulandı. Direnişin LC Waikiki-MEHA işçileri için bir okul olduğu söylendi.

Bu bölümde, üst işveren konumundaki LC Waikiki'yle varılan anlaşmaya dair bilgilendirmede bulunuldu. Küçükosmanoğlu direnişteki 54 işçinin, yaklaşık 300 bin TL (300 milyar) tutarındaki ücret, fazla mesai, asgari geçim indirimi, kıdem ve ihbar tazminatlarının Waikiki tarafından nakit olarak verildiğini söyledi. İşçilere, MEHA Giyim tarafından ödenmeyen alacaklarının mahkeme sürecinin sonucunda ayrıca ödeneceği bilgisi verildi.

Toplantı işçilerin attığı “Zafer direnen MEHA işçisinin oldu!” sloganıyla son buldu.

LC Waikiki-MEHA'da 75 gün boyunca eylem vardı!

- LC Waikiki-MEHA işçileri 75 gün süren direniş boyunca LC Waikiki'nin Taksim, İstiklal Caddesi, Mecidiyeköy, Şişli, Bakırköy, Gaziosmanpaşa, Kadıköy, Kartal, Vivaport Alışveriş Merkezi ve Maltepe mağazalarının önünü birer direniş alanına çevirdiler.

- MEHA işçileri yürüttükleri mücadelenin taleplerini dağıttıkları binlerce bildiriyle işçi ve emekçilere anlatmaya çalıştılar.

- DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve DİSK'e bağlı sendikaların yöneticilerinin katılımıyla Waikiki'nin Mecidiyeköy mağazası önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapıldı.

- 2009 Taksim 1 Mayısı'na da direniş coşkularıyla katılan LC Waikiki-MEHA işçileri Taksim Meydanı'ndaki 1 Mayıs kutlamalarında yerlerini aldılar.

- ATV-Sabah grevcilerinin her Cumartesi gerçekleştirdikleri yürüyüşe sağladıkları katılımın yanısıra MEHA işçileri çeşitli kurumlar tarafından düzenlenen birçok eylem ve etkinlikte yer aldılar. Gittikleri her yerde mücadele kararlılıklarını ve taleplerini anlattılar.

- LC Waikiki-MEHA işçilerinin yürüttüğü mücadeleden duyduğu korku nedeniyle LC Waikiki'nin fason işlerini yapan işletmelerle toplantı yapıldı. MEHA'da olduğu gibi benzer direniş süreçlerinin yaşanmasından duyulan tedirginlik LC Waikiki patronunu böyle bir “önlem” almaya itti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Entes Elektronik'te direniş...

İşçiler faturayı ödemeyi reddediyor, direnişler yayılıyor!

13 Mayıs günü çalıştığı işyerinde kriz bahanesi ile işten atılan OSİM-DER Yönetim Kurulu üyesi **Gülistan Kobatan**, 14 Mayıs günü fabrika kapısında gerçekleştirilen basın açıklaması ile direnişe başladı.

Krizin faturasının işçilere kesildiği işyerlerinden biri de Dudullu OSB'de kurulu bulunan Entes Elektronik oldu. Entes'te de bölgedeki birçok işyerinde olduğu gibi aylardır parça parça işten çıkarmalar yaşıyordu. Bundan iki ay önce de Entes'in patronu Ahmet Tarık Uzunkaya'nın sahibi olduğu Denge Elektronik kapatılarak, burada çalışan işçiler kapı önüne konulmuştu. Entes'te ise son iki aydır parça parça yaşanan işçi çıkarmaların son hedefi OSB-İMES İşçileri Derneği Yönetim Kurulu üyesi Gülistan Kobatan oldu.

Kobatan, 13 Mayıs günü vardiya bitimine yakın bir saatte personel müdürü tarafından çağrılarak işine son verildiği söylendi. İş akdinin feshine gerekçe olarak işlerin durgunluğu nedeniyle şirketin daralmaya gittiği belirtildi. Ancak feshe ilişkin herhangi bir belge verilmedi.

İş akdinin feshine ilişkin yapılan görüşme sırasında Kobatan'a personel müdürü tarafından söylenen *"Sen çok yaramazlık yapıyormuşsun!"* sözü ise, Kobatan'ın sahip olduğu sınıf bilincine ve politik kimliğine karşı patronun öfkesini yansıtıyor. OSB İMES İşçi Bülteni'nin düzenli bir şekilde ulaştırıldığı bu işyerinde daha önceki süreçlerde çıkartılan işçiler, idari personelin dosyalarında bültenin çeşitli sayılarını ve fabrikaya ilişkin dağıtılmış bildirilerin bulunduğunu söylüyorlar.

Kriz ortamında tek kişi de olsa faturayı ödememenin ve mücadelenin gerekliliğini savunan Kobatan ve OSİM-DER, yaptığı değerlendirme ile fabrika önünde direniş kararı aldı.

Direniş 14 Mayıs günü saat 17:30'da fabrika kapısında DESA direnişçisi Emine Arslan, geçtiğimiz hafta ücretlerinin gaspına karşı işyerini işgal eden Şirin Tekstil işçileri ve Entes'in yan sokağında direnişlerini sürdüren Sinter Metal işçilerinin katılımıyla gerçekleştirilen basın açıklaması ile başladı.

Basın açıklamasında ilk sözü OSB İMES İşçileri Derneği Başkanı M. Ali Karabulut aldı. Karabulut, dünyada yaşanan ekonomik krizin işçi sınıfına fatura edilmeye çalışıldığını ifade ederek, bölgede bulunan birçok işyerinde de benzer sorunların yaşandığını söyledi. İşçileri krizin faturasını ödememek için mücadele etmeye ve direnişe çağırarak OSİM-DER Başkanı, Entes'te Kobatan'ın yaktığı direniş ateşini büyüteceklerini ve tüm havzaya yayacaklarını söyledi.

Ardından işten atılan Entes işçisi Gülistan Kobatan basın açıklamasını okudu. İşten çıkartılma gerekçelerini anlatan ve işçi sınıfının kendisinin yaratmadığı krizin faturasını ödememesi gerektiğini belirten Kobatan şunları söyledi:

"Ben, 1,5 yıldır çalıştığım Entes'ten dün hiçbir geçerli neden gösterilmeden atıldım. 1,5 yıl boyunca harcadığım emeğin karşılığında bir kez daha biz işçilerin patronlar için bir makine parçası kadar bile değeri olmadığını gördüm. Entes'te son aylarda yaşanan işçi kıyımlarının son halkasında en temel insani hakkım olan çalışma hakkımdan mahrum bırakıldım."

"Bizler çok iyi biliyoruz ki, bugün patronların yakındığı krizi biz yaratmadık. Öyleyse faturasını da biz ödememeliyiz diyorum ve bu kararlılığımı işime geri dönene kadar devam ettireceğim direnişim ile gösteriyorum."

Kobatan, tüm bölge işçilerini ve duyarlı kamuoyunu krizin faturasını ödememe kararlılığına ortak olmaya, direnişe omuz vermeye, patronların hak gasplarına ve saldırılarına karşı direniş bayrağını yükseltmeye çağırdı.

Kobatan'ın açıklamasının ardından Sefaköy'de direnişini yaklaşık bir yıldır kararlılıkla sürdüren Emine Arslan ve geçtiğimiz hafta İhlamurkuyu'da ücret gaspına karşı işyerlerini işgal eden Şirin tekstil işçileri söz aldı. Arslan, tek başına bir kadının fabrika kapısında direnişe başladığını duyunca hemen kalkıp geldiğini söyledi. Kendi direniş sürecini anlatarak hakların ancak mücadele edilerek kazanılacağını ifade etti.

Şirin Tekstil işçisi İbrahim de yine kendi direniş süreçlerini anlatarak dayanışmanın gerekliliğini vurguladı.

Fabrikadan işçi servislerinin çıktığı sırada yapılan konuşmalar kesilerek alkış ve sloganlarla halen çalışmakta olan Entes işçileri mücadeleye çağrıldı. Entes işçileri ise Kobatan'a servislerden el sallayarak alkışlarla destek oldular. Açıklama boyunca, "Krizin

14 Mayıs 2009 / Ümraniye

bedeli patronlara!", "İşten çıkarmalar yasaklansın!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Açıklama sonrasında hep birlikte direnişin sürdüğü Sinter Metal önüne gidildi. Burada da direnişler üzerine sohbet edilerek, her akşam iş çıkış saatinde yapılan eyleme destek verildi.

Bu arada, işten çıkardığı işçilerin hiçbir tepki vermeden çekip gitmesine alışmış olan Entes patronu, "verilmesinin yasalarca yasak" olduğunu iddia ettiği alacaklarını direniş kararını duymasının hemen ardından Kobatan'ın banka hesabına yatırdı.

Direnişin sesini havza işçilerine taşımak için yoğun bir çalışma yürütme kararı alan OSİM-DER, tüm duyarlı kamuoyunu direnişe omuz vermeye, mücadeleyi büyütme çağırıyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

OSİM-DER: "Entes direnişine omuz ver!"

İMES işçileri, kardeşler;

Dün **Dudullu Organize Sanayi Bölgesi**'nde yeni bir direniş başladı. Krizin faturasının işçilere kesilmesi girişimlerine karşı dün **Entes**'te işten atılan bir yönetim kurulu üyemiz işyerinin önünde direnişe başladı.

AND Sanayi Sitesi'nde faaliyet yürüten **Entes**'te aylardır teker teker işçi kıyımları yaşıyordu.

Neredeyse her hafta birer ikişer idareye çağrılan işçilerin çıkışı veriliyor, en temel insani hakları olan çalışma hakları kriz bahanesi ile ellerinden alınıyordu. Aynı patronun sahibi olduğu **Denge Elektronik** ise aynı gerekçe ile iki ay öncesinde kapatılarak buradaki işçiler de işsizliğe ve sefaletle terk edildi.

Bölgede fabrika sahibi olan birçok patron gibi **Entes** patronu da işçilerin tepkisizliğinden güç olarak saldırılarını arttırdı. İşte bu saldırganlıkları sonucu son 6 ayda ülkede 500 binden fazla işçi işten atıldı. Ücretsiz izinler, ücret indirimleri, işyeri kapatmalar birbirini izledi. Yani patronlar krizin faturasını biz işçilerin sırtına yükleyerek kendi aşırı kâr hırslarının ürünü olan krizi bile fırsata çevirmeye çalıştılar.

Kardeşler;

Biz sustukça onlar konuştu, biz işimizi korumaya çalıştıkça onlar daha da azgınca saldırdı. Yıllarca sigortasız, sendikasız, iş güvencesiz çalıştığımız yetmiyormuş gibi gelen ekonomik krizin faturası da bizlere kesildi.

İşte **Entes**'te işten atılan sınıf kardeşimiz bu gidişe son vermek için *"Artık yeter!"* dedi ve direnişe başladı. O, ortak olmadığı krizin faturasına karşı direnmeyi seçti. En temel hakkı olan çalışma hakkının gasp edilmesine karşı direnmeyi seçti. Yıllarca bir makine parçası gibi kullanılıp şimdi de kapının önüne konulmayı kabul etmediği için direnmeyi seçti. Bu kadın sınıf kardeşimiz işine ve onuruna sahip çıkıyor. İşçilerin patronların elinde oyuncak olarak görülmesine karşı çıkıyor. İşçilik ve insanlık onuru için direniyor. İşini geri istiyor.

Kardeşler;

OSB-İMES İşçileri Derneği olarak hepinizi bu direnişçi sınıf kardeşimizin haklı ve onurlu mücadelesine destek olmaya çağırıyoruz. Arkadaşımızın krizin faturasını ödememe kararlılığını tüm işyerlerine yaymaya, bu direnişi büyütme çağırıyoruz. Çünkü bu sınıf kardeşimiz patronlar sınıfı karşısında tüm işçileri temsil ediyor. Bu direnişin kazanması demek tüm bölge işçilerin kazanması demek olacaktır. Bunun için bir kez daha hepinizi direnişimize destek vermeye, mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

Krizin faturasını patronlar ödesin!

İşten çıkarmalar yasaklansın!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER)

15 Mayıs 2009

Kent AŞ işçilerinin eylemleri sürüyor...

“Direne direne kazanacağız!”

29 Mart yerel seçimlerinin ardından işçi kıyımının başladığı İzmir Karşıyaka Belediyesi’ne bağlı Kent A.Ş.’de direniş sürüyor. İki haftayı aşkın süredir Örnekköy Şantiyesi’nde işten atma saldırısına karşı direnişlerini sürdüren DİSK / Genel-İş Sendikası İzmir 5 No’lu Şube üyesi belediye işçileri “daralma” gerekçesiyle yaşanan işten atmalara karşı mücadele veriyorlar.

CHP’li Karşıyaka Belediyesi’ne bağlı bazı bölgelerin yerel seçimlerin ardından Bayraklı Belediyesi’ne devredilmesiyle başlayan işçi kıyımıyla beraber, aynı gün içinde Temizlik ve Fen İşleri’nin Altaş isimli şirkete ihale edilmesi de “daralma” gerekçesinin sahteliğini gösterdi.

Direniş yerine astıkları pankartlarla bekleyişlerini sürdüren Genel-İş üyelerine destek ise devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Kent A.Ş. işçilerine dayanışma ziyareti düzenleyen Genel-İş Sendikası İzmir 1 No’lu Şube üyesi şoförler, sonuna kadar direnişteki arkadaşlarının yanında olacaklarını belirttiler.

Genel-İş’in örgütlü olduğu ESOT’ta çalışan şoförler direnişe destek amacıyla aralarında topladıkları 5 bin 265 TL’yi gerçekleştirdikleri destek ziyareti sırasında teslim ettiler.

Belediye işçileri 14 Mayıs günü seslerini duyurmak ve dayanışma çağrısı yapmak için Karşıyaka İskelesi’nde eylem gerçekleştirdi. “Kent AŞ’de işçi kıyımı! DİSK / Genel-İş” pankartı arkasında toplanan işçiler, alkışlar ve sloganlar eşliğinde iskeleye gelerek burada bir basın açıklaması yaptılar.

Direniş kapsamında Mayıs ayının sonunda DİSK Genel Merkez ve bağlı sendikaların yöneticilerinin de katılacağı bir miting düzenlenecek. Ayrıca DİSK’in örgütlü olduğu işyerlerinde iş yavaşlatma eylemlerine başlanması planlanıyor.

Basın açıklamasından sonra işçiler Karşıyaka çarşıda sloganlar ve ajitasyon eşliğinde bildiri dağıttılar. Dağıtım sonrasında Karşıyaka Belediyesi önüne gelindi. İşçiler burada ellerindeki bildirileri kapıya atıp “Cevat Durak şaşırma, sabrımızı taşıрма!” sloganını haykırdılar. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kent AŞ işçisi köle değildir!” sloganlarının atıldığı eyleme DİSK’e bağlı sendikaların yöneticileri de destek verdi.

18 Mayıs günü DİSK Ege Bölge Temsilciliği’nde basın toplantısı düzenleyen DİSK Genel-İş yöneticileri, Kent A.Ş. işçileri ve DİSK’e bağlı sendikaların yöneticileri 26 Mayıs günü gerçekleştirilecek geniş katılımlı yürüyüşe çağrı yaptılar.

DİSK Genel Sekreteri Kani Beko, Kent A.Ş.’de çıkartılan işçilerin yerine taşeron firma Altaş’a işbaşı yaptırılmak istendiğini belirterek, taşeron çalışmaya izin vermeyeceklerinin altını çizdi.

Genel-İş Sendikası İzmir 5 No’lu Şube Başkanı Mehmet Çınar da, taşeronlaşmaya ve işten atmalara karşı yürüttükleri mücadelenin yoğunlaşarak süreceğini vurguladı.

“İşimize dönene kadar direnişteyiz!”

Kent AŞ işçileri ve aileleri 20 Mayıs günü de Karşıyaka İskele’den Karşıyaka Belediyesi önüne yürüyüş gerçekleştirdiler. “İşimize dönene kadar direnişteyiz! /Kent AŞ işçileri” pankartını açan işçiler,

yol boyunca sloganlarla ve ajitasyon konuşmalarıyla halkı bilgilendirdiler.

Belediye önüne gelindiğinde açıklama yapan DİSK/Genel-İş Sendikası 5 No’lu Şube Başkanı Mehmet Çınar, 291 işçinin 21 gündür direndiğini söyledi. Belediye başkanlarının sorunun çözümünü müteahhit firmalarda, taşeronlarda gördüğünü ifade etti. İşçilerin taşeron firmalarda güvenceden yoksun köle gibi çalıştırmak istendiklerini ama sendika olarak buna müsaade etmeyeceklerini dile getirdi. Belediye başkanlarını sorunun çözümü için kamuoyu önünde tekrar tartışmaya ve uzlaşmaya davet etti.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “Sorunun çözümünün taşeronlar ve müteahhit firmalarda aranması ve bunun çözüm gibi gösterilmeye çalışılması devam ettiği müddetçe direnişimiz ve mücadelemiz artarak devam edecektir. Bu haklı talebimizi işimize dönene kadar sürdüreceğiz. Atılan işçilerin eşleri ve çocukları adına sesleniyoruz. Bu sosyal cinayeti sonlandırın. Tüm girişimlerin sonuçlanmaması durumunda yaşanacak her türlü

olumsuzluklardan sorumlu olmayacağız.

Halen işin ciddiyetinin farkına varamayan yetkililerin annelerin ve çocukların feryadına kulak tıkamaları kabul edilemez. Bugün burada uyarımızı tekrarlıyoruz, ileriki günlerde belediyenin önünde süresiz eylem yapacağımızı duyuruyoruz.”

Eylemde “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Yılgınlık yok direniş var!” vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir BDSP’den Kent A.Ş. direnişine destek ziyareti...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

İzmir Karşıyaka Belediyesi’ne bağlı Kent A.Ş.’de çalışan DİSK / Genel-İş üyesi işçilerin direnişi Örnekköy Şantiyesi’nde devam ederken, direnişçi işçilere İzmir **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** (BDSP) tarafından dayanışma ziyareti gerçekleştirildi.

İki haftayı aşkın süredir bekleyişlerini sürdüren ve önümüzdeki günlerde güçlü eylemler gerçekleştirme kararı alan Kent A.Ş. işçilerine direnişin 17. gününde gerçekleştirilen destek ziyaretinde sınıf dayanışması vurgusu vardı. 16 Mayıs günü Örnekköy Şantiyesi girişine yakın bir yerde toplanan BDSP’liler, “Yaşasın sınıf dayanışması! / BDSP” pankartını açarak direniş yerine kadar sloganlarla yürüdüler.

Kent A.Ş. işçileri tarafından alkış ve sloganlarla karşılanan BDSP’liler “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarıyla şantiyeye girdiler. BDSP temsilcisi tarafından yapılan konuşmada sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. Kent A.Ş. direnişinin önemine işaret edilerek şunlar söylendi:

“Bizler de Çiğli Organize’de ve Buca’da çalışan metal ve tekstil işçileri olarak direnişinizi direnişimiz olarak kabul ediyoruz. Sınıf dayanışması direnişte çok önemlidir. Direniş şu anda İzmir’deki tek direniştir ve bu nedenle de çok önemlidir. Sizin kazanımınız bizim ve bütün işçilerin kazanımıdır. Bu yüzden direnişinizi destekliyoruz. Sınıf bilinci ve çıkarı her şeyden önemlidir ve her şeyin üstünde tutmak gerekir.”

CHP’nin yerel seçimler sonrasında gerçek yüzünü gösterdiğini belirten BDSP temsilcisi, düzen partilerinin işçi ve emekçilere çözüm sunamayacağının altını çizdi. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesinin gerekliliğine değindi.

Kent A.Ş. işçileri adına söz alan belediye işçisi ise geride kalan 17 günlük süreçten bahsederek şunları söyledi: “Seçimlerden sonra CHP’nin söylediklerinin vaat olduğunu anladık. İnsanlar dışardan direnişi grev gibi görüyorlar. İşten atıldığımızı, maaşlarımızı alamadığımız için direndiğimizi bilmiyorlar. Bu nedenle olayı anlatan bir bildiri dağıtımını yaptık. Karşıyaka Belediyesi’yle kronikleşmiş bir sorunun var. Sivil toplum örgütlerinden, sendikalardan, belediyelerdeki işçilerden ve şu an BDSP’den destek geliyor. 30 Nisan günü işten atıldık. 1 Mayıs’ta şantiyede iddik. CHP sosyal demokrat geçiniyor ama işçiden yana değil...”

Düşüncelerini dile getiren diğer belediye işçileri, sendikadan istifa baskısının sadece temizlik ve fen işçilerine yönelik olmadığını, restoranlarda çalışan arkadaşlarının da benzer baskılarla karşı karşıya kaldıklarını belirttiler, direnişi devam ettirme kararlılıklarını duyurdular.

Ziyaret boyunca “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kent A.Ş. işçisi yalnız değildir!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları coşkuyla atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden...

Tariş Bakım'da sorun çözüldü!

Birleşik Metal İş Sendikası 9 Nisan 2009 tarihinde kapatılan İzmir Tariş bakım atölyesinde işçilerin 2 aylık ücretleri ve kıdem-ihbar tazminatları ödenmediği için Tariş Genel Müdürlüğü'ne yürüyüş planlamıştı. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 20 Mayıs günü Alsancak Garı önünde toplandı.

Eylem başlayacağı sırada Tariş Genel Müdürlüğü sendikayı arayarak görüşme talep etti. Sendika ile Genel Müdürlük arasında görüşme gerçekleşirken, işçiler sloganlarla bekleyişlerini sürdürdüler.

BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu görüşmenin ardından toplantının sonucu hakkında bilgi verdi. Krizin yarattığı sonuçlardan bahsetti ve krizin en fazla metal işçilerini vurduğunu ifade etti. Ardından Tariş Genel Müdürlüğü ile yapılan görüşmeyi anlattı. Daha önce görüşmeye yanaşmayan Tariş Genel Müdürlüğü'nün eylem yapılacağını duyunca görüşmeye karar verdiğini belirtti. Ödenmeyen ücretlerin 20 Mayıs'ta, kıdem-ihbar tazminatlarının en geç 22 Mayıs Cuma günü ödeneceği sözünü aldıklarını söyledi. Bu yüzden eylemi iptal ettiklerini ifade etti. Eyleme desteğe gelen Kent AŞ işçilerine teşekkür etti.

Açıklama sırasında işçiler sıklıkla, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Tariş işçisi köle değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Tariş halkındır, halkın kalacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Türk-İş'ten zayıf uyarı!

Bir süredir Kocaeli merkezli gerçekleştireceği mitingin hazırlıklarını sürdüren Türk-İş, bağlı sendikaların katılımıyla 16 Mayıs günü alandaydı.

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'nın Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'ndeki örgütlülüğünün Hak-İş eliyle tasfiye edilmesi nedeniyle Kocaeli'de gerçekleştirilen yürüyüşe yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Beklenenin altında bir katılımı gerçekleştiren "uyarı mitingi"nde Türk-İş'e bağlı sendikalara dönük saldırıların son bulması istendi. AKP eliyle belediyelere sokulan Hizmet-İş Sendikası protesto edildi.

Türk-İş'e bağlı sendikaların İstanbul, Adapazarı ve Kocaeli'den sağladığı katılımı gerçekleştiren yürüyüş İzmit Merkez Bankası önünde toplanılmasıyla başladı. Kortejlerin oluşturulmasının ardından Sabri Yalın Parkı'na gerçekleştirilen yürüyüşte Türk-İş'e bağlı sendikalardan Tez-Koop-İş, Türk Metal, Belediye-İş, Selüloz-İş, Yol-İş, Deri-İş, Harb-İş, Tek Gıda-İş, Demiryol-İş pankartlarıyla yer alırken, KESK Kocaeli Şubeler Platformu da "Yandaş işbirlikçi sendikalara karşı omuz omuza! Yaşasın sınıf dayanışması" pankartıyla katıldı.

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyesi ATV-Sabah grevcilerinin de katıldığı mitingin gövdesini Belediye-İş, Türk Metal ve Demiryol-İş sendikalarının katılımı oluşturdu. Arızlı Konutları depremzedeleri de taşıdıkları dövizlerle eyleme katıldılar.

Yürüyüş kolunun en önünde yer alan Türk-İş pankartı arkasında sıralanan Belediye-İş Sendikası'nın kortejlerinde "Taşeron sendika istemiyoruz!", "Sendikama dokunma!", "Büyük güç örgütlü güçtür!" pankartları göze çarptı.

Belediye-İş Sendikası'nın Sabri Yalın Parkı'nda açtığı imza standı önünde toplanan kitleye Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu seslendi. AKP'nin iktidara geldiği günden bu yana Türk-İş'e bağlı sendikalara

karşı benzeri görülmemiş bir saldırı yürüttüğünü ve yandaş sendika Hak-İş'i işyerlerine sokmak istediğini söyledi. Orman-İş, Tek Gıda-İş ve Hava-İş sendikalarının bu saldırıların yaşandığı sendikalar olduğunu belirten Türk-İş Başkanı, sendika değiştirmelerin işçilerin özgür iradeleriyle gerçekleştirilmediğinin altını çizdi. Kumlu, hükümete de seslenerek "Türk-İş'ten elinizi çekin!" çağrısı yaptı. Kumlu'nun konuşmasının ardından miting sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Sefaköy'de ATV-Sabah ziyareti

Sefaköy ATV stüdyolarının önünde direnişlerini sürdüren basın emekçilerine 15 Mayıs günü ATV İşçileri ile Dayanışma Platformu tarafından dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. Ziyaret "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarının atılması ile başladı. Grevci ATV-Sabah emekçileri ziyaretçileri grev pankartının önünde karşıladı.

Yapılan ziyarette greve dair gelişmeler ve 27 Mayıs'ta görülecek dava ile ilgili bilgi alındı. Grev Gözcüsü arkadaşlar, mahkemenin kararından önce böyle ziyaretlerin anlamlı olduğunu belirtip, mahkeme sonucunun bildiri ile kamuoyuna duyurulacağını söyledi.

Ziyaretin sonunda birlikte mücadele etmenin önemi vurgulandı ve dayanışma çağrısı yükseltildi. ATV İşçileri ile Dayanışma Platformu adına eyleme Alinteri, BDSP, Emekli-Sen, Halkevi, ÖDP ve TKP katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kızılay emekçisi yalnız değil!

DİSK'e bağlı Dev-Sağlık İş Sendikası, Kızılay Kan Merkezleri'nde yürüttüğü sendikal örgütlenme mücadelesinde sağladığı hukuki kazanımın ardından, 15 Mayıs günü Çapa Kızılay Kan Merkezi önünde eylemdeydi.

"Dev Sağlık-İş" pankartı ve "İşten atmalar yasaklansın!" ve "Sendika haktır, engellenemez!" dövizlerini taşıyan Dev Sağlık-İş üyelerinin yanısıra eyleme destek veren Sinter Metal ve MEHA Giyim işçileri de kendi pankartlarıyla eylemde yer aldılar.

Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Kızılay

yönetiminin sendikal örgütlenmeye dönük tahammülsüzlüğünü vurguladığı konuşmasıyla başlayan eylemde, işe iade davasını kazanan Kızılay çalışanlarının bu davayı sokaklarda ve insanların vicdanlarında kazandıkları söylendi.

Basın açıklamasını işten atılan Kızılay çalışanları gerçekleştirdi.

Açıklamanın ardından söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Kızılay yönetiminin ilk önce sendikaya karşı olduğunu ancak hemen ardından sarı sendikayı gösterdiğini ifade etti ve Kızılay'ı hukukun kararına uymaya çağırdı.

Eylemde, "Sendika hakkımız engellenemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kızılay bizimdir, bizim kalacak!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Sinter, Meha işçisi yalnız değildir!" ve "Atılan işçiler geri alınsın!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Krize karşı İŞ-KUR önünde eylem!

Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun (ETUC) ekonomik krize karşı 14-16 Mayıs tarihleri arasında Avrupa'nın birçok ülkesinde düzenlediği eylemler çerçevesinde, DİSK de 15 Mayıs günü Tophane'deki Türkiye İş Kurumu (İŞ-KUR) İstanbul İl Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi.

Sinter Metal işçileri ile direnişteki Meha Giyim işçilerinin de pankart ve dövizleriyle yer aldığı eylemde, "AKP elini emeğimden, ekmeğimden çek! Krizin bedelini ödemeyeceğiz / DİSK", "Ücret, fazla mesai, tazminat haklarımız gasp edilemez / LC

Waikiki -Meha Direnişçileri” ve “İşimizi istiyoruz / Sinter Metal İşçileri” pankartları açıldı.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi yaptığı açıklamada, “kriz var” bahanesiyle temel ihtiyaç maddelerine zam üstüne zam yapıldığını, kıdem tazminatlarının tırpanlandığını, çalışma sürelerinin uzatılmaya çalışıldığını ifade etti. Krize karşı sermaye çevrelerini değil, halkı ön planda tutan çözümler üretilmesini istedi. Çelebi’nin yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Sorunlar ve uygulamalar her yerde aynı, işverenler kafa ve kasa birliği yapmışcasına her yerde ücretsiz izin, kitlesel işten çıkartma, kıdem tazminatına ve işsizlik primine el koyma gibi yöntemler uyguluyor. Yaşadığımız uluslararası bir saldırıdır. Öyleyse işçi sınıfının savunması da en az o kadar uluslararası olmalıdır. Sermaye sözünü söyledi. Şimdi sıra emekçilerde. Emekçiler sözlerini eylemleriyle dile getiriyorlar bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde.”

Eylemde “Krizin faturası patronlara!”, “Yaşasın onurlu direnişimiz!”, “Hükümet uyuma işçiye sahip çık!”, “İşten atmalar yasaklansın!”, “Tazminat hakkımız gaspedilemez!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

Eyleme, DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar ile Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu da katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metro Grosmarket’te anlaşma

Metro Grosmarket ile DİSK’e bağlı Sosyal-İş Sendikası arasında 3. dönem toplu sözleşme görüşmeleri, Sosyal-İş Sendikası’nın grev kararı almasına saatler kala anlaşma ile sonuçlandı.

Sendika, Metro Grosmarket ile varılan anlaşmayı şu şekilde duyurdu: “İlk 6 ay için %4 ücret zammı, ikinci 6 ay için enflasyon oranında zam, 2. yılın ilk 6 ay enflasyon zammı yapıldıktan sonra fiyat endeksi artış oranının %20’si oranında iyileştirme, 2. yıl ikinci 6 ay enflasyon oranı kadar zam yapılacaktır. Taban ücreti 680 TL, gıda yardımı 110 TL, varılan mutabakat ile çalışan kadroların da korunması, tarafların hassasiyeti olarak kabul edildi.”

1 Ocak 2009’dan itibaren iki yıl süreyle geçerli olacak TİS’ten yaklaşık iki bin çalışanın yararlanacağı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sağlık emekçileri uyardı

SES Aksaray Şubesi, İstanbul Üniversitesi Kardiyoloji Enstitüsü’nde yaşanan sorunlara ilişkin 18 Mayıs günü Haseki Kardiyoloji Enstitüsü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

“İnsanca yaşam, demokratik Türkiye!” pankartının açıldığı eylemde sağlık emekçileri “Sistem çürüyor, emeğim yok oluyor!”, “Ekipte varız, dönerde yokuz!”, “Sabrımız taşıyor, rektör sözünü tut!”, “Herkese eşit ücretsiz sağlık!”, “Ücretsiz yemek uygulansın!” dövizlerini açtılar.

SES üyeleri adına basın açıklamasını okuyan Sakine Gücüyeter, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası’nın kamu sağlık hizmetlerini çöküşün eşiğine getirdiğini belirterek, bugün birçok kamu sağlık kurumunda olduğu gibi, İÜ Kardiyoloji Enstitüsü’nde de hizmetlerin durma noktasına geldiğini söyledi.

Hastane çalışanlarının her ayın 7’sine kadar ödenen sermaye payının 18 Mayıs tarihi itibarıyla sağlık çalışanlarının hesaplarına yatırılmadığı bilgisinin verildiği açıklamada, bu duruma gerekçe olarak “SGK’nın, Kardiyoloji Enstitüsü’nden satın aldığı sağlık hizmetleri karşılığında ödemesi gereken parayı ödememesi” gösterildi.

15 Mayıs 2009 / Tophane

SGK’nın kuruma para ödememesinden kaynaklı hastanede yaşanan sorunlara da değinen Gücüyeter, rektörlüğü uyararak, Kardiyoloji Enstitüsü personelinin döner sermaye katkı payını derhal ödemeye, sendikaya verdiği sözü tutmaya, çalışanlar arasında yaratılan ayrımcılığa son vermeye çağırdı.

Eylemde, tüm personelin döner sermayeden aldıkları katkı payı oranının öğretim üyelerine eşit düzeyde verilmesi talep edildi. Sağlık emekçileri, 2008 yılında hayata geçirilmek istenen “ücretli yemek uygulaması” sırasında çalışanlardan alınan paraların bir an önce geri ödenmesi gerektiğini belirttiler. Eylemde son olarak, sağlık emekçilerinin talepleri karşılanmadığı takdirde üniversitelere bağlı birimlerde iş bırakılacağı ve çeşitli eylemlere başvurulacağı uyarısında bulunuldu.

Basın açıklaması, sağlık hakkı için birleşik mücadele çağrısı ve insanca yaşayabilecek ücret talebiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir SES’ten açıklama

SES Eskişehir Şubesi, 20 Mayıs günü KESK Toplantı Salonu’nda “Sosyal Güvenlik Haftası”yla ilgili basın toplantısı gerçekleştirdi.

SES adına açıklama yapan SES Eskişehir Şube Başkanı Bülent Nazım Yılmaz, 11-17 Mayıs tarihleri arasında kutlanan “Sosyal Güvenlik Haftası” boyunca ne kadar iyi bir sosyal güvenlik sistemine sahip olduğumuz, bu sistemin adeta bir devrim niteliğinde olduğu yönlü propagandaların basında yer aldığını belirtti.

Çalışanlara mezarda emekliliği reva gören, prim

ödemeden, katkı payı vermeden sağlık hizmeti almanın imkansız olduğu bu sistemin topluma dayatıldığını söyledi. Bu sistemle toplumun kazanımlarının elinden alındığını vurgulayarak, bu yasa ile binlerce çalışanın fiili hizmet süresi zammının ortadan kaldırıldığını, malulen emeklilik ve ölüm aylığı bağlanma şartlarının zorlaştırıldığını ve işlerini kaybeden milyonlarca insanın ve ailelerinin sosyal güvenlik ve sağlık hizmetlerinden yararlanma olanaklarının elinden alındığını belirtti.

Yıllardır dile getirilen “paran kadar sağlık” anlayışının bu yasayla yaşama geçirildiğini söyleyerek, 15 Haziran’dan sonra yeşil kartlılardan bile katkı payı alınacağını, sağlık hizmeti almanın giderek zorlaşacağını ve pahalılaşacağını açıkladı. Bu yasaya karşı mücadeleyi sendikal ve toplumsal bir sorumluluk ve zorunluluk olarak gördüklerini vurguladı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Asistanlar: “Herkese iş güvencesi!”

Araştırma görevlileri, günlerdir 50/d’ye karşı başlattıkları “Çadır nöbeti”ne devam ederken İstanbul Üniversitesi’nde bir panel için bulunan YÖK Başkanvekili Prof. Dr. İzzet Özgenç’i protesto amacıyla İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü rektörlük binası önünde 14 Mayıs günü eylem gerçekleştirdi.

“Bu üniversitede iş güvencesi yoktur!”, “Biz kalıyoruz, YÖK gitsin!”, “İstanbul Üniversitesi araştırma görevlileri” pankartlarının açıldığı oturma eyleminde “Herkese iş güvencesi!” dövizleri taşındı.

Basın açıklamasında, İstanbul Üniversitesi’ndeki tüm araştırma görevlilerinin 33a maddesine göre atama işlemlerinin tamamlanması amacıyla başlattıkları iş güvencesi ve akademik özgürlük mücadelesinin devam ettiği söylendi. İşsizlik kabusuna son vermek için kurdukları çadırın, üniversite mensuplarının özgür kürsüsü olduğu ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylem boyunca, “İzzet Özgenç istifa!”, “Dur de dur de 50d’ye dur de!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Biz kalıyoruz, YÖK gitsin!”, “Doktorali işsiz olmayacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devlet direniş karşısında acz içine düştü...

Bayramtepe’de yıkım saldırısı püskürtüldü!

Yerel seçimlerin sona ermesi ile birlikte sermaye iktidarı pek çok alanda saldırılarına hız verdi. Seçim öncesinde ara verilen “kentsel dönüşüm” uygulamaları da bu saldırılar arasında yerini aldı. Ümraniye ve Sulukule’de başlatılan yıkımlar 14 Mayıs günü de Bayramtepe’de sürdü. Ancak bu kez yıkım ekipleri evlerini savunan Bayramtepelili işçi ve emekçilerin militan direnişiyle karşılaştı.

Sabah saatlerinde 40 kadar yapıyı yıkmak için Bayramtepe’ye polis eşliğinde gelen yıkım ekipleri, bölge halkı toplanmadan önce iki binayı yıkmayı başardı. Bu sırada bir araya gelen işçi ve emekçiler barınma haklarına sahip çıkarak düzen güçlerine militanca karşı koydular.

Evlerini savunan emekçilere polisin yanıtı ise gaz bombası, cop, tazyikli su ve plastik mermi oldu. Sabah 6.00 sıralarında başlayan çatışma akşam 17.00’ye kadar sürdü.

“Kadınların birkaçını yaralarsak direnişi kırarız” hesabıyla saldırıda kadınlar ve çocuklar hedef alındığı için, ilk saldırı sırasında çok sayıda kadın yaralandı. Yoğun biçimde gaz bombası kullanan kolluk güçleri ilköğretim okulunun içine de gaz bombası attı. 60 kadar öğrenci gazdan etkilendikleri için hastaneye kaldırıldı. Evlerin içine dahi gaz bombası atılması nedeniyle 4 aylık bir bebek hastaneye kaldırıldı.

Yaşanılan devlet terörünün basında genişçe yer alması ve 1 Mayıs’ın ardından “orantısız güç” tartışmalarının yeniden gündeme gelmesi düzen güçlerini zor durumda bıraktı. Mahallede polisin basın mensuplarını tehdit ettiği ve “polis gaz atıyor” şeklinde haber verilmesini engellemeye çalıştığı basın organlarında yer aldı.

Valilik ise çözümü bir kez daha “provokatör” yalanına sığınmakta buldu. Polisin mahalleden püskürtülmesinin ardından açıklama yapan Vali, olayları provokatörlerin çıkardığını söyledi. Sadece bir binadaki kaçak katın yıkılmasının planlandığını ancak mahallede toplu yıkım yapılacağını provokatörlerce yayıldığını açıkladı. Oysa sabah saatlerinde iki bina yıkılmıştı!

Vali Güler, basını da olayları yanlış aktarmakla, yanlış ve tek taraflı haber ve görüntüler yansıtmakla itham etti. Yıkıma karşı gerçekleştirilen direniş sırasında aralarında polis amirinin de bulunduğu çok sayıda polisin yaralandığını belirtti.

Polisin okula gaz bombası atmasının söz konusu olmadığını söyleyen Vali, bombayı da provokatörlerin attığını iddia etti. Vali Güler, 1 Mayıs’ta da göstericilerin bir camiye gaz bombası attığını ve cemaati provoke ettiğini iddia etmişti. Oysa polis camiye bilinçli olarak gaz atmış ve camide namaz kılanları eylemci kitlenin üzerine saldırtarak linç girişiminde bulunmuştu.

Tüm bu ciddiyetsiz açıklamalar düzen güçlerinin, işçi ve emekçilerin meşru direnişi karşısında nasıl da acz içinde kaldığını bir kez daha ortaya koydu. “Provokatör” yalanlarına sığınan devlet sermaye basınında bile ciddiye alınmadı.

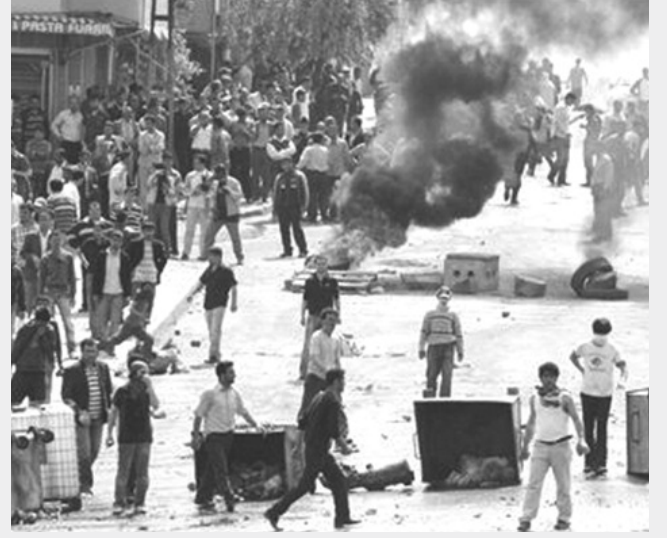
“Bayramtepe halkı yalnız değildir!”

İstanbul Bayramtepe’de yaşanan yıkım saldırısıyla ilgili olarak 16 Mayıs günü Eskişehir’de Adalar Migros önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada, dünya çapında yaşanan ekonomik krizin emekçilerin yoksulluk ve sefaletini daha da derinleştirmesine ve bunun Türkiye’ye yansımalarına değinildikten sonra yıkım saldırısı ve sergilenen terör protesto edildi. 14 Mayıs günü Bayramtepe’ye yıkım ekiplerinin girdiği, emekçilerin yıkıma karşı gösterdiği direnişe polisin azgınca saldırdığı, emekçilerin yaşadığı evlere gaz bombalarının atıldığı, sokakta görülen herkesin tekme tokat dövüldüğü, hatta bir ilköğretim okuluna atılan gaz bombasıyla onlarca öğrencinin zehirlendiği vurgulandı. Onlarca insanın gözaltına alındığı ve orada yaşayan esnaf ve işçilerin darp edildiği belirtildi. Bütün bu saldırılara, baskılara, gözaltılara rağmen emekçilerin kurduğu barikatların aşılamadığı, yıkımın gerçekleşmediği ve saatlerce süren mücadele sonucu devletin geri adım attığı belirtildi. Barınmanın bir hak olduğu ve bu haklı mücadelenin sahiplenildiği vurgulanarak mücadele çağrısı yapıldı.

BDSP, EHP, İHD, ESP, Mücadele Birliği, ODAK ve Halkevleri’nin örgütleyicisi olduğu eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı. DHF, DPG eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Önce dayak, ardından “provokatör” suçlaması!

Yerel seçimlerin geride kalması ile birlikte sermaye cephesi kentsel dönüşüm uygulamalarına hız vermiş ve çeşitli emekçi semtlerinde yıkımlar yaşanmıştı. 14 Mayıs günü Altınşehir’de gerçekleştirilmeye çalışılan yıkım saldırısı halkın direnişi sayesinde iptal edilmişti. Altınşehir’de gösterilen direnişi polisin biber gazı, plastik mermi ve cop kullanarak dağıtmaya çalışması tüm basın-yayın organlarında da genişçe yer almış, Valilik polisi korumak için eylemcilerin okula gaz bombası attığı gibi gülünç yalanlara başvurmuştu.

Altınşehir görüntülerinin en akılda kalan yanlarından biri de polisin çevrede bulunan bir kişiye önce yumruk, sonra tekme atmasıydı. Saldırıya uğrayan Hüseyin Pakdemir, kendisini tokatlayan Emniyet Amiri hakkında şikayetçi oldu. Görüntülerden ve şikayetten rahatsız olan İstanbul Emniyeti ise çareyi Pakdemir’in “suçluluğunu” ispatlamakta buldu.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü yaptığı yazılı açıklamada, “Görüntülerde yer alan şahsın oradan geçen herhangi bir kişi değil, söz konusu grubun ön saflarında yer alarak provoke eden kişi olduğu www.iem.gov.tr internet sitemizdeki fotoğraflardan anlaşılmaktadır.” diyerek Pakdemir’in “provokatör” olduğunu ve bu durumda dayacağı hakkettiğini ifade etti. Evlerinin yıkılmasını istemeyen ve polise karşı koyan kitlenin içerisinde Pakdemir’in daireye alınarak işaretlendiği pek çok fotoğraf da emniyetin sitesinde yer aldı. Kendilerini yalanlarına fazla kaptıran emniyet yetkilileri fotoğrafları sunarken “Altınşehir olayının provokatörüne ait fotoğraflar” ifadesini kullandılar.

Evlerinin başlarına yıkılmasına karşı direnenler önce tekme tokat dövülüp ardından da “provokatör” ilan ediliyor. Bu düzene karşı mücadele eden, direniş yolunu tutan herkesin provokatör ilan edileceğinin itirafıdır yapılan açıklama.

Mevzi direnişler

Mevzi direnişlerin güncel anlamı

Bugün tek tek işyerlerinde gerçekleşmekte olan direnişler ileri sonuçlar yaratacak potansiyeller taşıyor. Çünkü yıllardır yaşanmakta olan mevzi direnişler, hem iç süreçleri, hem de dışını etkileme gücü bakımından, kriz koşullarının etkisi altında yepyeni bir boyut kazanmış bulunuyor.

Düne kadar sendikalaşma, ücret zammı, sosyal haklar vb. nedenlerle işten atılan bir işçi, bir şekilde yeni bir iş bulacağı umudu taşıyordu. İşsizlik rakamlarının her geçen gün büyümesi de bu algılamayı pek etkilemiyordu.

Bunda burjuvazinin işçi sınıfına yönelik, özellikle '91 kırılmasının ardından gerçekleştirdiği saldırıların yarattığı sonuçların belirleyici bir payı var. KİT özelleştirmelerinin yığınsal tensikatlar, örgütsüzleştirme ve taşeronlaştırmalar eşliğinde başarıyla uygulanması, özel sektörün de bu süreçte taşeronlaştırmayı en üst düzeye çıkarması, işçi sınıfı içindeki göreceli ayrıcalıkları neredeyse tümüyle silip yok etti. '70'lerin sonlarında hız kazanan neo-liberal saldırılar, bugüne dek işçi sınıfının bilinç, örgütlenme, mücadele deneyimi vb. alanlardaki tüm birikiminde muazzam tahribatlar yarattı. Bunun son 15 yıldaki ifadesi ise, esnek üretimin, kurlsız sömürünün adım adım yerleşmesi oldu. Türkiye'de 2000'li yıllara girildiğinde, yapısal krizin yolaçtığı devresel sarsıntıların da yardımıyla sermaye yeni hamlelere başvurdu. Bunların en önemlilerinden biri, fiili olarak uygulanan esnek üretim, taşeronlaştırma, işçi simsarlığı vb.'nde ifadesini bulan kurlsız sömürünün yasal kılıflara da büründürülmesi oldu. Ortalama ücretlerin açıklı sınırının yarısı kadar olan asgari ücrete yaklaştığı, temel sosyal haklarda, çalışma koşullarında pek bir fark kalmadığı için, bir işten diğerine koşturmak çok fazla sorun olmadı.

Bugünün kriz koşulları ise herhangi bir umut taşıma olanağını da ortadan kaldırdı. Bu durum, kriz koşullarının yanı sıra, işçi sınıfının en geri savunma hattında duruyor olmasından da beslenmektedir. Bu hatlar, sınıf mücadelesinin son 30 yıllık seyri tarafından belirlendi. Geline yerde örgütlülükleri dağıtılmış, zamanında mücadele süreçleri içinde yetişmiş öncüsü biçilmiş, üretim sürecinde dahi fiili ve yasal olarak parça parça edilmiş olan işçi sınıfı, saldırılara göğüs germeyi başaramamıştır.

Bugünkü mevzi direnişler, hem yitirilen umutlar hem de göğüslenememiş olan saldırılar gerçeği gözetilerek anlaşılabilir.

Sınıf hareketinin temel engeli

Sınıf hareketinin gelişmesinin önündeki en önemli engel, ne tek başına düzenin zor ve baskısı ne de eylemlerin icazetçi-barışçıl karakteriydi. Tarihi boyunca sayısız kez siyasal ifadeler kazansa da, birçok kez sermaye düzeniyle siyasal düzlemde karşı karşıya gelse de, işçi hareketi hiçbir zaman bağımsız bir siyasal kimlik kazanamadı. Bazı anlamlı çıkışları bir yana bırakırsak, bunun temelinde, temel iktisadi-sosyal haklar için mücadelenin yasal çerçeveyi aşamaması gerçeği yatıyor. Öncüsünün biçildiği

sendikal örgütlülüğünün dağıtıldığı, organik olarak parçalandığı koşullarda, ister genelde gelişsin, ister mevzi kalsın, işçi eylemlerinin başlangıç adımlarında düzen icazetini temel alması doğaldır. Gelişmeye başlayan hareketin nasıl bir seyir izleyeceği ise herşeyden önce önderliğine bağlıdır.

Tam da bu noktada, sermayenin işçi hareketi içindeki en önemli barikatı olarak sendika bürokrasisi her seferinde oynaması gereken rolü oynadı. '91'deki saldırılarda, sınıfın '93-'95 dönemindeki savunma çabalarında nasıl uğursuz bir rol oynadıysa, '94 5 Nisan Kararları'yla birlikte iyice tırmanışa geçen özelleştirme saldırısında nasıl kusursuz bir uşaklığın gereklerini yerine getirdiyse, '98 sonbaharında, '99 yazında ve sayısız mevzi direnişte de aynı misyonu yerine getirdi. Bürokratlar şebekesinin sayısız ihanetine, sermaye düzenine yaptığı paha biçilmez hizmetlere rağmen, sendikal örgütlülük işçi sınıfı nezdindeki önemini yitirmedi. Hiçbir dönem bağımsız bir siyasal hareket düzeyine çıkamamış, siyasal bir önderlikle buluşamamış, kendisi de siyasal önderlik kapasitesi oluşturamamış işçi sınıfımız için sendikalar, yegâne örgütlülükler olarak görüldü. Sendikaların aşırı kan kaybı yaşadığı ve sendikal ihanetin döne döne sergilendiği son 15 yılda dahi sendikal bürokrasinin denetiminin aşılamaması, sendikalara olan bu bağımlılığın göstergesidir.

Bundan dolayıdır ki, sermayenin saldırılarının ücret ve diğer ekonomik haklarda büyük kayıplara yol açtığı dönemlerde, sendikal örgütlülükteki çözülmeye rağmen, işçilerin çoğu yerde siyasal bir önderlik müdahalesi olmaksızın başgösteren sendikalaşma çabaları yaşandı. Denilebilir ki, son 15 yılda işçi hareketinin en belirgin biçimi, iktisadi hakların korunması-kazanılmasıyla eşdeğer görülen sendikalaşma eğilimi ve kapitalistlerin sendikalaşma girişimlerine yönelik saldırılarına karşı direnişler olmuştur.

Bağımsız siyasal sınıf hareketi için bürokrasiden temizlenmiş sendikal mevziler

Komünistler erken bir evrede, bağımsız bir siyasal sınıf hareketi geliştirme mücadelesinin sendikaları bürokratik şebekeden temizleme çabasıyla birleşmesi gerektiğini saptamışlar, bu çabadaki başlangıç dayanağının ise işçi sınıfı içindeki söz konusu iktisadi-sendikal eğilim olduğunu belirlemişlerdi. '91 kırılmasının ardından yaşanan tensikatlardan kurtulmuş öncülerin ara kademe sendika bürokrasisi tarafından reformist-icazetçi bir çizgide kötürümleştirilmesi, bu dinamiği özellikle önemli hale getirdi. Sendikalarda güç olmadan sendika bürokrasisinin denetimini kırmak, bu denetimi kırmadan sınıf hareketini bağımsız bir siyasal güce dönüştürmek mümkün olmadığı içindir ki, sınıf içindeki çalışmamızın odağına bağımsız taban inisiyatiflerini örgütlemeyi koyduk. Zira tek tek fabrikalarda, temel sanayi havzalarında ve belli başlı sektörlerde taban inisiyatiflerinin ifadesi örgütlenmelere yaslanmadan sendikal mevzileri bürokrasiden arındırmak olanaklı değildir.

Bu nedenle, ister sendikal işyerlerinde isterse

ve önderlik müdahalesi

sendikalaşma eğiliminin dışa vurduğu işletmelerde olsun, sınıfın bağımsız taban inisiyatifini geliştirerek taban örgütlülüklerini inşa etmek, sendikal bürokrasinin denetimini parçalamanın, giderek sendikalarda güç olmanın temel bir boyutu olarak ele alındı. Bu çerçevede, iktisadi-sendikal hakları korumaya dönük hareketliliklerin ya da sendikalaşma eğiliminin kendini sıklıkla dışa vurduğu orta ölçekli işletmeler, taktik planda temel hedefler olarak tanımlandı. Partimizin özdeneyimleri temel alınarak, sendikalaşma eğilimine-dinamiğine müdahalenin somut çerçevesi ve pratik hattı ayrıntılı değerlendirmelere konu edildi.

Fabrika direnişlerinde işgal boyutu

Bugün, bu değerlendirmelerde ortaya konulan somut müdahale hattının çok daha pratik bir önem kazandığı bir evredeyiz. Son dönemde yaşanan fabrika eylemleri, hem sınıfın birbirinden etkilenme boyutuna, hem de eylem biçimleri açısından son yılların uyuşukluğundan çıkıldığına işaret ediyor. Sendika bürokrasisi de, kapitalizmin krizinin iyice gündeme oturduğu şu günlerde, işten atmalara ve fabrika kapanmalarına karşı “işyerini terk etmemek” gibi eylem biçimlerini önermek zorunda kalabiliyor. Fakat bu bürokratlar için, bir tavrı açıklamak ile bu tavrı koymak arasında her zaman derin bir mesafe olduğu bilinmektedir. Sendikal bürokrasinin herhangi bir kesiminden fiili-meşru eylemlere ve mücadele hattına gerçek anlamda sahip çıkmalarının beklenemeyeceği açıktır.

Yaşanan eylemler, fiili-meşru mücadele çizgisinde bir hareketliliğin geliştiğini gösterirken, bu gerçekleri bir an olsun akıldan çıkarmamak, sınıf hareketine müdahale görevlerimizin genel çerçevesine bağlı kalmak çok daha yakıcı bir önem kazanıyor. Orta ölçekli bir metal fabrikası olan Sinter Metal’de, sendikal bürokrasi ciddi bir örgütlenme çalışması yürütmediği, işçiler kendi çabalarıyla örgütlenmeyi başardıkları halde, patronun saldırısı fabrika işgaliye yanıtlanabildi. Burada, sendikanın “işyerini terketmeme” yönünde tutum alması ve hiçbir ön hazırlık, bilinçlenme vb. sözkonusu değilken işçilerin bu çağrıya olumlu karşılık vermeleri önemlidir. İcazetçi-bürokratik sendikal yönetimin hızla kontrol altına aldığı bu dinamizm, aynı hızla eritilip tüketilebileceği gibi, daha ileri eylemlerin tetikleyicisine de dönüştürülebilir. Orta ölçekli bir fabrikada oldukça kısa süren bir militan eylemin dahi bu dönemde ne tür etkiler yarattığı, gerek ileri kesimlerin verdikleri tepkilerden, gerek o dönemde gündemde olan diğer eylemlerdeki tavırlardan görülebilir. İşgal cüreti, o dönem direnişte olan Ünsa taşeron işçileri, Sinter’le aynı gün direnişe başlayan Gürsaş işçileri, işten atma karşısında Pirelli işçileri, ücretleri verilmeden atılan bir grup Opsan işçisi tarafından da sahiplenilmiştir. Buralarda işgal eylemlerinin çeşitli zayıflıklardan, özellikle de kolluk güçleri devreye girer girmez bitirilmesinden çok, bu cüretin gösterilmiş olması önemlidir.

Güncel planda kavramamız gereken halka, işçi hareketinin fiili-militan biçimlere kapı aralayan bu

yanıdır. Kapitalizmin giderek şiddetlenecek olan krizi işçi ve emekçi kitlelere daha da büyüyen bir fatura olarak yükleneceği için, gerek bu tür mevzi direnişlerin yaygınlaşması, gerekse genel ve merkezi eylemliliklerin artması kaçınılmazdır. Sınıf ve emekçi kitle hareketi payına, 2007 1 Mayıs’ında başlayıp 2008 yılı boyunca süren hareketlilik de bunun işareti sayılmalıdır.

Geri dönemin etkilerinden kurtulmak

Bugün, sınıf hareketi payına oldukça ağır ve sancılı geçen yılların yarattığı olumsuz etkilerden sıyrılmak, bu direnişlere sağlıklı bir temelde müdahale etmenin önkoşuludur. Dün sınıf hareketi düzen içi kanallarda oyalanabilirken, aslında işçi kitleleri düzenden fazla bir beklenti içinde olmadıkları halde onun ideolojik hegemonyasının da etkisiyle her şeye rağmen umut taşıyabiliyorlarken, bugün artık bunun olanağı kalmamıştır. Düne kadar düzen karşıtı propagandayla, devrimci sosyalist ajitasyonla arasına konulmuş kalın çizgiler, bugün sistemin yaşadığı sarsıntı nedeniyle giderek artan bir ivmeyle aşınıyor.

Bir dönem boyunca sınıf çalışmamızın bu “çizgileri” gereğinden fazla gözettiğini söyleyebiliriz. Hatta, tasfiyeciliğin-reformizmin baskın olduğu, işçi kitlelerinin bilinç planında en geri düzeye savrulduğu bu dönemde, mücadeleye katılmış genç kuşaklarda yer yer çarpık bir sendikalist-ekonomist anlayış bile oluşabilmektedir. İşçi kitlelerinin verili bilinç ve örgütlülük düzeylerini gözetmek, karşıt güçlerin demagojik propaganda ve manevralarına malzeme vermemek adına, devrimci siyasal propaganda, ajitasyon ve örgütlenme aşamalı bir süreç olarak görülebilmektedir.

Yer yer ortaya çıkabilen bu zaafiyette, devrimci sosyalist propagandanın kendi içinde soyut bir siyasal müdahale olarak anlaşılması önemli bir rol oynamıştır. Oysa, kitle mücadelesinin en ileri biçimler kazandığı

19 Mayıs 2009 / Ümraniye

dönemlerde bile, ekonomik mücadele ile siyasal mücadele organik bir ilişki içinde sürekli birbirini besleyerek ilerler. En devrimci dönemlerde dahi, somutu yakalayamayan, somutla bağı olmayan bir siyasal propaganda kitleler nezdinde bir karşılık bulamaz. Öte yandan, kitle hareketinin en geri olduğu dönemlerde dahi devrimci siyasal ajitasyon ve propagandanın yürütülebilmesi, fakat yine kitleleri en geriden bile olsa somut duyarlılık noktalarından yakalayabilmesi gerekir. Bu yapılmadığı takdirde, kitlelerin verili bilinci ve örgütlülük düzeyi, bilinen kitle kuyrukçuluğunun, bu ülkedeki en ileri ifadesiyle EMEP oportünizminin dayanağı halini alır.

Siyasal önderlik iddiası

Partimizin her düzeyde sınıf hareketine, konumuz itibarıyla mevzi direnişlere, fabrika eylemlerine müdahalesinin çerçevesini, siyasal önderlik iddiası belirler. Bu iddianın somut karşılığı, sınıfın politik bilincini geliştirmek, onu siyasal mücadele alanına çıkarmaktır.

Demek oluyor ki, bir sendikalaşma çalışması yaparken, bir fabrika direnişine müdahale ederken, bir

sanayi havzasında yasal-illegal çeşitli araçları kullanarak çalışma yürütürken temel amacımız, işçi kitlelerini çeşitli talepleri üzerinden sermaye düzenine karşı mücadelele çekmek, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrimci iktidar savaşımına kazanmaktır. Bunun somut anlamı, partinin işçi hareketi içinde mevziler kazanarak bir güç haline gelmesi ve öncüsünü kendi çatısı altında örgütlemesidir. Açıkır ki bu, düzenin her türlü etkisine karşı mücadeleyi kaçınılmaz kılar.

Sınıf çalışmamızın dönemsel yönelimleri çerçevesinde sendikalaşma eğilimine müdahale özgülünde de sorun bu perspektifle ele alınmaktadır. Bu sürece önderlik müdahalesinde, işçi kitlelerinin kapitalist patronlara karşı olduğu kadar sendikal bürokrasiye karşı da hazırlanması ve eğitilmesi, sağlam bir örgütlenmenin başlıca gereklerinden biridir. Zira ancak bu yolla sendikalaşma eğilimi, bağımsız taban inisiyatifini yaratmanın dayanağına dönüşebilir. Ve yine ancak fabrikalarda böylesi örgütlülükler/mevzilere yaslanılarak sendikalar, bürokrasinin elindeyken dahi sınıf mücadelesinin hizmetine koşulabilir.

Bu yaklaşım mevzi işçi direnişleri açısından da geçerlidir. Burada, işçilerin en geri biçimlerde kalsa bile hareket-eylem halinde olmasının yarattığı olanaklar temel dayanağımız durumundadır. Eylemliliğin işçi kitlelerinde yarattığı muazzam değişim potansiyeli, toplumun diğer katmanlarında kolay kolay görülemez. Bilinçlenme ve örgütlenme bakımından bazen bir anın, bir günün dahi sayısız güne bedel olduğu, en çarpıcı haliyle işçi eylemlerinden görülebilir. Eylem halindeki işçi kitlelerindeki bu değişim dinamizmini kavrayamayan, sendikal bürokrasi perdesinden kaynaklı göremeyenler, ne tür bir imkanla karşı karşıya olduklarını da anlayamazlar.

Siyasal önderlik müdahalesi öncelikle bu olanağı temel alır. İçeride hiçbir bağımız yokken dahi geçmişteki işçi direnişlerine, örgütlü yerlerdeki grevlere müdahalemizin, içerde ilişkisi olan siyasal çevrelerin çok daha ilerisinde etkiler yaratmasının temelinde, bu olanağı isabetli bir şekilde değerlendirmek vardır.

Siyasal müdahalenin bazı güncel gerekleri

Mevzi direnişlere müdahale çerçevesinde yapılması gerekenler nelerdir?

Her şeyden önce partinin ve direnişe müdahale göreviyle karşı karşıya olan yerel örgütünün, güç yoğunlaşmasına gitmesi gerekir. Bu, bazı işlerin aksaması pahasına olsa bile başarılmak durumundadır. Kaldı ki, bugünün koşullarında bir fabrika direnişine müdahale, gerçekte sınıf hareketinin geneline yönelik bir müdahaledir. Dahası parti örgütünün hem genel planda hem de işçi hareketi içindeki etkinliği açısından atılım yapmasının, sanıldığından da elverişli zemindir. Dolayısıyla, olağan işlerdeki bazı aksamalar aldatici olmamalıdır.

Güç yoğunlaşması, şekilsiz ve dağınık bir müdahalenin önüne geçme olanağı sağlayacaktır. Böylece, direnişlere/eylemlere müdahale ihtiyacına uygun yapılanmalara gidilebilecektir. Örneğin direnişçi işçilerle gündelik bağ kurmak, direnişi farklı fabrika ve işletmelerde gündemleştirmek, olanaklı olan işyerlerinde eylemli dayanışmalar örgütlemek, aileler ve çevre semtler başta olmak üzere toplumsal desteklerini örmek, mali vb. ihtiyaçlar başta olmak üzere yaygın bir dayanışmayı örgütlemek vb. gibi geniş bir işbölümü alanı sözkonusudur.

Bu zeminde bir siyasal önderlik, bir yandan direnişin kilitleneceği somut hedefleri ve

doğrultuyu belirlerken, diğer yandan gün gün direnişin nabzını tutmamızı ve gelişmelere zamanında müdahale etmemizi sağlayacaktır. Geçmiş deneyimlerimiz, merkezi yayınlarımızın yanı sıra özgün yayınların da bu konuda hayli işlevsel olduğunu göstermektedir. Burada temel hedefimiz, direnişin işçilerin bağımsız iradesi altında yol almasını sağlamak olmalıdır. Zira, en ileri olduklarını iddia eden sendikal yönetimler dahi bürokratik mekanizmadan bağımsız hareket edememekte, bürokratik-icazetçi anlayışın kendilerine özgü bir versiyonu olmanın ötesine geçememektedirler. Bu yüzden, başlangıçtaki aldatici görüntüye rağmen, işçilerde hızla bir güven sorununun baş göstermesi kaçınılmaz olmaktadır. Zamanında müdahale edilmemiş olması nedeniyle işçilerdeki hoşnutsuzluk genelde bir kırılmaya yolaçarken, zamanında gerçekleşen müdahaleler ise işçilerin yönünü bu müdahalenin sahiplerine çevirecektir. Burada unutulmaması gereken, politikalarımızı yaymak konusundaki ısrarımızın işçileri politikalarımıza kazanmanın temel bir koşulu olduğudur.

Direniş sürecinin, birebir ilişkilerle olsun, çeşitli araçların değerlendirilmesi üzerinden olsun gerçek bir eğitim-bilinçlenme imkânına dönüştürülmesi, müdahalenin bir başka temel yönü olmak zorundadır. Yayınlarımız başta olmak üzere tüm günlük müdahale araçlarımız, öncelikle güncel toplumsal gelişmeleri direnişçi işçilerin eğitimine konu edilebildikleri koşullarda başarılı olabilir. Buna salt kendi imkânlarımız üzerinden de bakmak gerekmiyor. Eğitsel, kültürel, sanatsal iddiası olan ilişkilerimizi direnişçi işçilerle buluşturmak, iki tarafa yönelik olarak da siyasal etkinliğin pekişmesini sağlayacaktır. Dahası, bir direnişin en önemli kazanımının bilinç ve örgütlülük alanında olacağını her işçiye kavratılabilmek, bir yenilgi durumundan dahi kazanımla çıkmanın kriteridir.

Sendikalaşmalarda olduğu gibi mevzi direnişlerde de sorun hiçbir zaman iktisadi mücadele sınırlarında ele alınamaz. Sınıfın devrimci partisi olarak en asli görevimiz, her olanağı devrimci siyasal müdahalenin hizmetine koşturmak. Bunun bir yanı işçilerin kitlesel devrimci eğitimi için çabalamak iken, bununla yakından ilişkili diğer yanı, direnişin öncülerini parti politikalarına ve çizgisine kazanmak, mümkünse parti saflarında örgütlemektir. Bunun, politikayı öncülerle birlikte oluşturmayı, onlarla birlikte uygulamayı gerektirdiği açıktır. Bağımsız taban inisiyatifi, bunun ayaklarından biri olarak bağımsız işyeri komitesi çabamızın hedeflerinden biri de budur zaten. Yanısıra parti adına da söz söyleyen, partinin çeşitli gelişmeler karşısındaki tutumunu da işleyen bir propaganda düzeyi gereklidir. O yüzden, böylesi işçileri bilinçli bir yönelimle parti propagandasının muhataplarına dönüştürmek, sendikalaşma, direniş, grev, TİS vb. süreçlere müdahalemizin en asli boyutu sayılmalıdır. Zira bu tür süreçler bunun en uygun momentleridir. Ya sonuç üretecek şekilde değerlendiririz ya da geride hiçbir iz ve kazanım bırakmadan geçip giderler.

Bugün bu süreçleri politik ve örgütsel plana pratik kazanımlara dönüştürememek, aşılabilir yetersizliklerin değil kaba bir zafiyetin ifadesi olacaktır. Zira bugün mevzi eylemler, grevler, direnişler şahsında gündeme gelen olanakları yeterince değerlendiremediğimiz koşullarda, daha ileri siyasal önderlik görevlerine hazırlıklı olmamız da mümkün olamayacaktır.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Mart

‘09 tarihli 257. sayısından alınmıştır..)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

SSGSS saldırısı yıkıcı sonuçlarını kadın ve çocuklar üzerinde gösteriyor...

Ücretsiz muayene ve doğum hakkı gaspedildi!

Sağlık ve sosyal güvenlik alanlarını özel sektörün insafına terk eden Sosyal Güvenlik ve Sağlık Sigortası (SSGSS) Yasası, öncesinde anlamlı tepkilerin yükseltilmesine rağmen 1 Ekim 2008’de yürürlüğe girmişti. Yasa geçmeden önce çeşitli eylem ve etkinlikler yapılmış, ancak yeterli olmamıştı. Ne yazık ki yasa geçtiği için mücadele de güncelliğini yitirmişti. Ancak yasanın tüm yıkıcılığıyla işçi ve emekçilerin yaşamını nasıl olumsuz etkilediği her geçen gün daha net ortaya çıkmakta, SSGSS karşıtı mücadelenin güncelliğini koruduğunu hatırlatmaktadır.

Bu yasa genel olarak tüm işçi ve emekçileri geleceksizliğe iten, sağlıklı ve güvenli bir yaşamın gereklerini ellerinden alan bir yasadır. Sağlığı paralı hale getiren, hastaları müşteri, hastaneleri ticarethaneye çeviren SSGSS Yasası ile yoksul emekçilerin sağlık hakkı gasp edilmiştir. Eğer sigorta kapsamında değilseniz para ödemek zorunluluğu getirilmiştir. Krizi bahane eden patronlarsa çoğu durumda işçi ve emekçileri sigorta hakkından mahrum çalıştırmaktadır. İşsizlikle, yoksullukla boğuşan emekçilerin hastaneye gitmesi mümkün değildir, gitse bile tedavi için ne ilaç ne de diğer gerekleri karşılayabilecek ekonomik durumu yoktur. Bu yasayla işçi ve emekçiler ailesiyle birlikte büyük bir yıkıma itilmektedir.

SSGSS’nin yıkıcı etkileri aşama aşama hayata yansımaktadır. Bu yasanın getirdiği son “yenilik” ise anne ve çocuk sağlığı açısından önemli olan ücretsiz hamilelik hizmetleri uygulamasının ortadan kalkmasıdır.

Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) güvencesi olmayan hamilelere ücretsiz muayene ve doğum uygulaması kaldırılmıştır. Uygulamanın iptaline kadar, hamileliğin başladığı tarihten itibaren tekil hamilelikte ilk 8 hafta, çoğul hamilelikte ise ilk 10 hafta sosyal güvencesi olmayan kadınların muayene ve doğum masraflarının SGK tarafından karşılanacağı belirtiliyordu. Bu madde kapsamında herhangi bir sosyal güvencesi olmayan hamilelerin, tekil hamilelikte ilk 2 ay, çoğul hamilelikte ilk 2,5 aylık muayeneleri ve tedavileri SGK tarafından karşılanmaktaydı. Tüm sınırlılığı ortada olan bu uygulama bile şimdi tamamen kaldırıldı.

Bu uygulamanın kaldırılmasıyla işçi ve emekçi sınıfın kadınları olumsuz etkilenecektir. Uygulamanın kaldırılmasıyla, emekçilerin daha doğmamış bebeklerinin sağlıklı yaşam hakkı elinden alınmaktadır. Anneler teçhizatlı bir hastanede doğum yapma imkânından mahrum kalmaktadır. Oysa, ücretsiz muayene ve doğum uygulaması temel haklardan biridir. Bu uygulama kapitalizmin vahşi yüzünü tüm çıplaklığıyla göstermekte, analık üzerine sarf ettiği söylemlerin sahteliğini ortaya koymaktadır.

Sosyal güvencesi olmayan kadınlar için ücretsiz hizmet uygulamasının kaldırılması önümüzdeki günlerde anne ve bebek ölümlerinin artmasıyla kendisini hissettirecektir. Bu uygulama SSGSS Yasası nedeniyle bizleri nasıl büyük yıkımların beklediğini göstermektedir. Yaşam hakkını açıktan gasp eden bu yasaya karşı “Herkes için ücretsiz, nitelikli ve kolay ulaşılabilir sağlık hizmeti” talebiyle mücadele yükseltilmelidir. Özellikle emekçi kadınlar ana olmaktan kaynaklı haklarına ve çocuklarının geleceklerine sahip çıkmak için bir adım öne çıkarak, talepleriyle mücadelede ön saflarda yerlerini almalıdır.

- * **SSGSS yasası iptal edilsin!**
- * **Herkes parasız sağlık hizmeti!**
- * **Tüm çalışanlar için genel sigorta!**
- * **Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları açılsın!**
- * **Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!**
- * **Doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli izin tıbbi bakım ve yardım!**

Kriz derinleşiyor, sorunlar büyüyor, emekçi kadınlar daha çok etkileniyor...

İnsanca bir yaşam ve güvenli bir gelecek için daha çok mücadele!

Ekonomik krizin işçi ve emekçiler üzerindeki tüm yıkıcı etkileri artarken, kadın emekçiler ise daha derinden etkilenmeye devam ediyor. Her zaman olduğu gibi kriz dönemlerinde de kadına biçilen toplumsal yaşamdaki rol kapitalistlerin krizi bir “fırsata” dönüştürmelerini kolaylaştırmaktadır. Her geçen gün krizin ağır yükü kadınların omuzlarına binmekte, krizin en mağdurları kadınlar olmaktadır.

Geçtiğimiz Şubat ayında Devlet Bakanı Kürşad Tüzmen, katıldığı bir sempozyumda, kadınları kastederek şunları söylemişti: “Sizler olmadan bu krizi atlatmamız mümkün değil. Hem evlerde hem de işyerlerinde kadınların desteğiyle krizden çıkabiliriz.” Bu sözleri hatırlatmamızın sebebi, krizin faturasının işçi ve emekçi kadınlara ödetildiği gerçeğinin başka bir vesileyle de olsa bir devlet bakanının ağzından dökülmüş olmasıdır.

Kapitalistlerin “fırsatçılığı” kendisini, öncelikle çalışan kadın olmak üzere eve “mahkûm” ettikleri tüm kadınlar üzerinden gösteriyor. Kadın emekçiler, gerici kültürel yapının diğer baskıcı unsurları yanında, eğitim açısından geri bırakılmış olmaları, ev ve çocuk bakımının “kadın işi” olarak görülmesi vb. nedeniyle çalışma yaşamında oldukça zorluklarla karşılaşmaktadır. Bu nedenle kadın emekçiler daha çok güvencesiz işlerde, geçici taşeron firmalarda iş bulabilmektedir. Kapitalistler kadının toplumsal yaşamda ikincil rollerini kullanarak onu ucuz işgücü olarak kullanmaktadır. Kadın emeğinin yoğun sömürüsü üzerinden patronlar kârlarına kâr eklerken, kadının omuzlarındaki ikili yükse giderek artmaktadır. Kadının çalışma yaşamına katılımını kolaylaştıran örneğin kreş, doğum izni uygulaması vb. haklar patronlarca uygulanmamaktadır. Zaten çoğu zaman bu nedenlerden dolayı kadın emekçiler birçok işkolu için tercih edilmemektedir. Kadın emekçilerin çalışma yaşamında karşılaştıkları bu sorunlar onların kriz gibi dönemlerde ilk elden gözden çıkarılabilir olmasına ya da daha da kötü koşullarda yoğun emek sömürüsüne mahkûm edilmesine neden olmaktadır.

Kriz dönemleri, “eve geri gönderilen ya da zaten hep “eve” mahkûm edilmiş kadınlar için evdeki “iş” yükünün de artması demektir. Çünkü artan yoksulluk koşullarına karşı “kemer sıkma” işi daha çok kadın emekçilerin omuzlarındadır. Evin geçimini sürdürme işi kadınların sıkıntılarını katlamaktadır. Temel tüketim maddelerine yapılan zamlar altında daha ucuz beslenme koşullarını yaratmaya ve çoğu şeyi evde üretmeye çalışmak kadınların yaşamını ayrıca zorlaştırmaktadır.

Bu konuda değinilmesi gereken bir diğer konu ise, evdeki kadını “çalışabilir işgücü” olarak görmeyen gerici egemen anlayış sonucu kadınların kriz dönemlerinde evlerine dönmelerinin “doğal” karşılanmasıdır. Bu gerici zihniyet kapitalistlerin oldukça işine gelmektedir. Bu sayede “işgücüne katılabilir toplam insan sayısı” düşük gösterilmekte, resmi işsiz sayısı düşük tutulmaktadır.

Gerici-dinci partiye göre, “kadının esas yeri” evidir! Geçtiğimiz aylarda devlet bakanı Mehmet Şimşek bir açıklamasında, kadınların iş başvurusunda bulunmak suretiyle işgücü piyasasına dâhil olup işsizliği artırdığını söyleyerek, bu gerici zihniyeti açıkça dışa vurmuştu. Aynı gerici zihniyeti ortaya koyan bir başka örnek ise, Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu’nun iş isteyen kadınlara, “evdeki işler size yetmiyor mu?” yanıtıdır!

Kapitalizmde kadın emekçiler için yaşamın ne kadar zor olduğu kriz koşullarında daha net görülebilmektedir. Kriz dönemlerinde sadece artan işsizlik, yoksulluk değil şiddetin ve yozlaşmanın çeşitli biçimleri de kadınları oldukça olumsuz etkilemektedir.

Kapitalizm kadın emekçilere sömürü ve sefalet dolu bir yaşamdan başka bir gelecek vaat etmemektedir. Bu nedenle tek seçenek kadın emekçilerin bu düzene karşı mücadele yolunu tutmasıdır. Kapitalizmden kaynaklı tüm sorunlara karşı yürütülen mücadele ile insanca yaşamın koşulları elde edilebilir. Kadın emekçiler ancak erkek sınıf kardeşleriyle birlikte geleceklerini yeniden kurabilirler. Açlık tehlikesi olmadan, sömürülmeden, çocukları ve kendileri için kaygı duymadıkları bir gelecek ancak sosyalizmle mümkündür.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://taney.org>

Emekçi Kadın Komisyonları’ndan seminerler...

“Kriz ve emekçi kadınlar”

Emekçi Kadın Komisyonları, 13-17 Mayıs tarihleri arasında İstanbul’un farklı bölgelerinde “Kriz ve emekçi kadınlar” başlığı altında seminerler düzenledi.

Seminerler emekçi kadın çalışmasında yoğunlaşmak, krizin sonuçlarına ve kadınlar üzerindeki etkilerine karşı bir bakış oluşturarak mücadelenin yol ve yöntemlerini tartışmak amacıyla gerçekleştirildi.

Kartal, Ümraniye, Sefaköy, Esenyurt ve GOP’da gerçekleştirilen seminerler, Emekçi Kadın Komisyonları çalışanlarının yanı sıra daha geniş bir bileşene sunuldu.

Canlı tartışmaların yapıldığı seminerlerde, öncelikle seminerlerin hangi ihtiyacın ürünü olduğu anlatıldı. Ardından krizin kadınlara yansımaları ele alındı. Kadınların krizden nasıl etkilendikleri ve krizin nasıl öncelikle kadınları vurduğu güncel örnekler üzerinden anlatıldı. Krizin kadınlara etkileri istatistiki veriler de kullanılarak ele alındı.

Yanısıra krizin siyasal sonuçlarına değinildi ve ırkçılık, gerici, şiddet, yoksulluk ve fuhuşun boyutlanmasına yol açan etkileri üzerinde duruldu.

Sunumun ikinci bölümünde krizin kadınlar üzerindeki etkilerine karşı yapılması gerekenler tartışıldı. Krizin karşı mücadelede taban örgütlülüklerinin yaratılmasının ve birleşik mücadelenin örülmesinin önemine değinildi. İşçi sınıfının ortak sorunları ve ortak taleplerinin yanı sıra emekçi kadınların kadın olmaktan kaynaklı sorunları ve talepleri ele alındı. Krizin karşı mücadelede direnişlerin önemine vurgu yapıldı. Devam eden direnişlerle dayanışmayı büyütme çağrısı yapıldı.

Ümraniye’de gerçekleşen seminere katılan Entes işçisi Gülistan Kobatan, kadınların krize karşı izlenmesi gereken yola işaret etti. Kadınların mücadelede ön saflarda yer almasının önemine değindi.

GOP’ta gerçekleşen seminerde söz alan MEHA işçisi ise, direnişin işçiler için “okul” olması gerektiğini belirterek, direnişin değiştirici-dönüştürücü etkisini anlattı. MEHA’da direnişle birlikte kadın işçilerin zincirleri kırdıklarını ifade etti.

Seminerler boyunca krize karşı yapılması gerekenlerle birlikte emekçi kadın çalışmasına ilişkin canlı tartışmalar yapıldı. Emekçi kadınların örgütlenmesinde popüler bir dilin ve tarzın kullanılmasının önemi vurgulandı. Emekçi kadın komisyonlarının önemi ve bileşimi, emekçi kadınların örgütlenmesinde kadın işçilerin eşlerine yönelik çalışmanın yürütülmesi ihtiyacı, kadın işçilerin taleplerinin popüler bir tarzda işlenmesinin önemi vb. konularda zengin tartışmalar yürütüldü.

Seminerlerin bir sonraki konusunu “Emekçi kadın çalışmasının önemi, nasıl bir emekçi kadın çalışması” başlığı oluşturuyor. Seminerlerde bu konuya hazırlık çağrısı yapıldı.

Emekçi Kadın Komisyonları çalışanları önümüzdeki ay Emekçi Kadın Buluşması gerçekleştirecekler. Seminerler buluşmaya katılma çağrısıyla sona erdi.

İnsanca çalışma ve yaşama hakkı için bir adım ileri...

Krizin faturasını ödememek için gücümüzü Tekstil İşçileri Kurultayı'nda birleştiriyoruz!

Kapitalist sömürü düzeninin çarkları işçileri ezerek dönmeye devam ediyor. Öyle bir düzende yaşıyoruz ki, milyonlarca işçinin alınteri bir avuç parababasının kasalarını doldurmak için akıyor. Bu düzende emeğiyle geçinen işçi yoksulluk içinde yaşarken, emeği sömüren asalaklar ise zenginliklerin hepsine el koyuyor. Her daim işçinin sırtından geçinenler şimdi de sistemlerinin yaşadığı kriz nedeniyle faturayı yine işçinin sırtına bindiriyorlar.

Tekstil patronları da diğerler patronlar gibi krizi fırsata dönüştürüyor. İşine, çıkarına hangisi gelirse onu yapıyor. Kimi “kriz var” deyip maaşları geciktiriyor. Çoğu yerde ise işçinin eline geçen üç kuruşluk maaşı çok görüp daha düşük ücretleri ve güvencesiz çalışmayı dayatıyorlar. Kimisi ücretsiz izin veriyor, kimisi de fabrikayı, atölyeyi kapatıp haklarımızı ve paralarımızı vermeden kaçıyor. Tatlı kârlarından vazgeçmek istemeyen çoğu patron ise işçi çıkartıyor, bizleri işsizliğin kör kuyusuna atıyor.

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!

İşsizlik tehdidi, hak gaspları, kölece çalışma koşulları, sigortasızlık, düşük ücretler, iş kazaları ve meslek hastalıkları... Tüm bu ortak sorunları Esenyurt'ta çalışan biz tekstil işçileri de yaşıyor, sömürüyü iliklerimize kadar hissediyoruz. Her gün fabrikaya işten atılma korkusuyla gidiyor, yarınımız için endişeleniyoruz. İşyerlerinde ise sağlık açısından riskli ortamlarda, çoğu zaman sigortasız çalıştırılıyor. Sigortalıysak bile primlerimiz tam yatırılmıyor. SSGSS Yasası ile sağlığın paralı hale getirilmesi ve emeklilik hakkının mezara havale edilmesi ise yaşamımızı daha da zorlaştırdı, gelecek kaygımızı daha da arttırdı. Böylesi koşullarda “yaşam” mücadelesi veriyoruz.

Ancak biliyoruz ki, böylesi bir “yaşam” kader değildir! Böyle gelmiş, böyle gitmeyecek! Artık yaşamımızı bizlerden çalanlardan hesap sormak gerektiğini görüyor, bunun yolunun da örgütlenmekten geçtiğini biliyoruz. Krizin faturasını ödememek, “güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya hayır!” demek için bulunduğumuz alandan mücadele bayrağını yükseltiyoruz.

İstiyoruz ki, herkesin işi, sigortası, sendikası ve iş güvencesi olsun!

İstiyoruz ki; insanca yaşayabilecek ücretimiz, sağlıklı çalışma ortamlarımız olsun!

İstiyoruz ki; sömürü son bulsun, emeğimiz özgür olsun!

Söyleyecek sözümüz, sorulacak hesabımız var!

Uzun süredir çeşitli fabrikalardan tekstil işçileri olarak **Esenyurt İşçi Platformu** çatısı altında örgütlenme çalışmaları yürütmekteyiz. Kriz koşulları ve işçiye kesilen faturalar önümüze yeni görevler koymaktadır. Bu amaçla, başta kendi çalıştığımız fabrikalarda ve atölyelerde yaşananlar olmak üzere bölgemizde tekstil işçilerinin krizle birlikte artan sorunlarını, mücadelenin yol ve yöntemlerini tartışmak ve ortak çözümler bulmak için “**Tekstil İşçileri**

Kurultayı” örgütlenme kararı alınmıştır. 16 Mayıs günü bir araya gelen tekstil işçileriyle “Kurultay Hazırlık Komitesi” oluşturulmuştur.

Yaptığımız toplantıda, yaşanan sorunlar ve örgütlenmenin önündeki engeller tartışılmış, özellikle kriz koşullarında kurultayın bölgedeki sınıf hareketliliğine anlamlı bir müdahale olacağı vurgulanmıştır. Kurultayla hedeflenen, krizin faturasını ödemek istemeyen tekstil işçilerini bir araya getirmek ve kriz bahanesiyle karşı karşıya olduğumuz saldırılara ortak bir yanıt vermektir. Kurultay çalışması, krizi fırsata dönüştüren patronlara hem tek tek fabrikalarımızdan hem de bölge genelinden ortak bir duruş sergilemenin önemini tüm işçilere anlatmak, örgütlenme konusunda bilinçlendirmek için bir fırsattır.

Bununla birlikte kurultay, alınacak kararlar sonucu ortak bir mücadele hattı örmek için de önemli bir ihtiyaçtır. Bu çerçevede kurultayımızın amacına uygun geçebilmesi için ön hazırlık sürecinin iyi değerlendirilmesi gerekmektedir. Fabrikalarda ve işçi semtlerinde kurultaya hazırlık amaçlı toplantılar düzenleyerek, komiteler oluşturarak kurultaya hazırlanmayı hedefliyor, bölgedeki tüm tekstil işçilerine seslenebilmek amacıyla da etkin ve yaygın bir propaganda çalışması planlıyoruz. Tekstil İşçileri Kurultayı'mız, Esenyurt'ta, fabrikalarda, atölyelerde sömürü çarkları arasında çalıştırılanların, sağlıksız koşullarda ömür tüketenlerin, işsizliğin kör kuyusuna itilenlerin, çifte sömürüyü yaşayan kadın işçilerin, kölelik koşulları altında çalışan çorap işçilerinin kürsüsü olacaktır.

Son olarak belirtmek isteriz ki, emeğimize ve haklarımıza sahip çıkmanın yolu dışı dış bir mücadeleden geçmektedir. Kapitalist sömürü düzeninin çarkları arasında ezilmek istemiyorsak, başka bir seçeneğimiz yoktur. Bu nedenle yükselttiğimiz mücadele bayrağımızda “Grev, işgal, direniş!” yazıyor. Belleğimizde ise, işçi sınıfının

mücadele tarihinin örnekleri; 15-16 Haziran direnişi, DGM boykotları ve diğerleri yazılı...

Bugün de bu yolu izleyen Desa, ATV-Sabah, Kurtiş, Enset gibi direniş örneklerinden güç alıyoruz. Bu ruhla, bu güçle kurultay çalışmalarımıza yükleniyoruz. İnaniyoruz ki, kurultay örgütlü mücadelemizde bizleri bir adım daha ileriye taşıyacak, bu yolda önümüzü açacaktır. İleriye doğru atılan her adım ise, bizleri işçi sınıfının gerçek kurtuluşuna biraz daha yakınlatacaktır.

Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı
Hazırlık Komitesi

Küçükçekmece'de sınıf faaliyetlerinden...

Küçükçekmece BDSP olarak yerelimizde yürüttüğümüz devrimci faaliyetimiz kesintisiz bir biçimde devam ediyor.

1 Mayıs'ın hemen ardından bölgemizden 1 Mayıs Taksim eylemine katılan işçi ve emekçilerin görüş ve gözlemlerinin yer aldığı, Türkiye ve dünyadan 1 Mayıs haberleri ile 1 Mayıs Taksim kazanımının ele alındığı *Emekçinin Gündemi*'nin Mayıs sayısını fabrika ve işletmelerde işçilere ulaştırıyoruz.

İşçi ve emekçiler ile yaptığımız sohbetlerde sermaye devletinin işçi sınıfına yönelik saldırılarının sadece iktisadi ve sosyal saldırılarla sınırlı olmadığını, aynı zamanda devlet terörüne de başvurarak bizleri sindirmeye çalıştığını anlatıyoruz. 1 Mayıs'ta sergilenen devlet terörünün bu tutumun yeni bir örneği olduğunu vurguluyoruz. Saldırlara ve devlet terörüne karşı tek yolun örgütlenmek ve mücadele etmekten geçtiğini belirtiyoruz.

Önümüzde günlerde 15-16 Haziran büyük işçi direnişi vesilesiyle bir etkinlik gerçekleştireceğiz. Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yer tutan bu şanlı işçi direnişini genç işçi kuşaklarının bilinçlerine kazımayı ve bu direnişten öğrenmeyi konu alacak etkinlikle ilgili ön çalışmalarımıza da hız vermiş durumdayız.

Tüm bunların yanı sıra Merter ve Şirinevler gibi merkezi noktalarda *Kızıl Bayrak*'ın satışlarına devam ediyoruz.

Küçükçekmece BDSP

Taksim iradesi karşısında EMEP reformizminin utanç verici tutumu!

1 Mayıs'ın ardından günler geçti. Hala 1 Mayıs tartışılmaya devam ediyor ve devam edecek.

Bu yılın 1 Mayıs'ı tartışılması gereken bir takım izler bıraktı. Zira İstanbul'da iki ayrı yerde 1 Mayıs kutlandı. Taksim 1 Mayıs alanı ve Kadıköy miting alanı...

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak fazlasıyla anlamlı ve önemliydi, bu basitçe bir alan tartışması değildi. Bu nedenle, yıllar öncesinde olduğu gibi iki yıldır İstanbul Taksim alanı daha yoğun olarak işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin gündemine girdi.

Taksim 1 Mayıs süreci iyi biliniyor. 1977 yılında faşist karanlık güçler alandaki kalabalığın üzerine ateş açtılar, onlarca işçi ve emekçiyi katlettiler. Devlet, bizzat sorumlusu olduğu bu saldırıyı bahane ederek Taksim alanını işçilere kapattı.

Bu nedenle devrimciler, işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ın Taksim'e kutlanmasına kilitlendiler. Taksim iradesi safları netleştirmede önemli bir rol oynadı.

Devletin tüm baskıları, tehdit ve şantajları bombaları sökmeydi. Devrimciler, işçiler ve emekçiler Taksim iradesinin arkasında durdu ve kararlılıkla savundular.

İstanbul 1 Mayıs'ında iki ayrı yerde kutlama yapılmasında işçi sendikalarının tutumu önemlidir.

Kadıköy'e giden sendikacılar Taksim'e gidenleri sadece alan üzerinden eleştiriyorlar ki, bu tartışmanın bir alan tartışması olmadığı yeterince açıktır. DİSK ve KESK'in sergilediği zayıflıklar eleştirilebilir ama Taksim'e çıkma tutumunu eleştirmek doğru değildir.

Bu gerçeğin ötesinde, Türk-İş ve Hak-İş için hiçbir şey demeyen, bunlarla birlikte yürüyen, DİSK, KESK ve diğer kitle örgütleri ve devrimcileri eleştiren, kendisine sol, "sosyalist", "işçi-emekçi partisi" diyenlerin tutumu ise utanç vericidir. Bu kesimin içerisinde belirgin bir biçimde öne çıkan EMEP'tir.

İşçi konfederasyonlarının tutumu bellidir. İşçiye düşmanlık, sermayeye dostluk! Bunlar üzerinde durmak zaten gerekmiyor. Burada asıl Türk-İş'le Kadıköy'e giden ve bu konfederasyonlara övgüler düzen EMEP ve gazetesi *Evrensel*'in tutumu üzerinde duracağız. Zira EMEP'in tutumu ibretli verici bir tutum olmuştur.

Kendisine "işçi partisi" diyen ve reformizm kulvarında koşan EMEP, öncesinde olduğu gibi sonrasında da Taksim 1 Mayıs'ına saldırmayı asli görevi olarak belirledi. EMEP ve *Evrensel* 1 Mayıs'ta Taksim'e giden işçilere, emekçilere ve devrimcilere kin kustu. *Evrenselciler*'e göre Taksim'e gidenler 1 Mayıs'ı gerçek anlamından saptıran, işçilerin, emekçilerin birliğini bozan, 1 Mayıs'ı alan tartışmasına boğan bozgunculardır!

Kendisine "işçi partisi" diyen EMEP'in Taksim'e gidenlere yönelik kin kusan söylemleri nedendir?

Taksim iradesini sergileyebilmek, devletle karşı karşıya gelmeyi gerektiriyordu. Bunu göze alamadıkları için Taksim iradesine saldırmayı tercih ettiler. "Kadıköy'e gidenler işçiydi" gibi boş laflarla Taksim iradesinin arkasında duranları bir avuç "marjinal" olarak nitelendirmeye çalıştılar. İyi ama Taksim'e çıkan ve sokak sokak çatışan binlerce kişi işçi değil miydi?

1 Mayıs kutlamalarını merak edenler *Evrensel*'e de bakmışlardır. *Evrensel* gazetesi "işçi gazetesidir, gelişmeleri objektif yazar" diye safca düşünenler olmuştur. Oysa *Evrensel*'deki haberleri, yorumları, izlenimleri, köşe yazılarını okuyan duyarlı işçiler

pişman olmuşlardır. İzlenimleriyle meşhur Fatih Polat'dan İhsan Çaralan'a, devrimci düşmanı H. Hüseyin Kırmızıtoprak'tan Ender İrmek'e kadar tüm yazarları, koro halinde, ilerici bir kimliğe sahip hiç kimsenin sergileyemeyeceği bir düşmanlıkla Taksim iradesine saldırmışlardır.

Merak edenler *Evrensel*'in 2 Mayıs tarihli sayısını, ayrıca *Kızıl Bayrak* gazetesinin 4 Mayıs tarihli sayısının orta sayfalarını okuyabilirler.

EMEP'liler Türk-İş Başkanı'nı bir güzel övüyorlar. Bilmeyenler sanır ki, Mustafa Kumlu gibi Türkiye'de bir konfederasyon başkanı yoktur! Türk-İş'liler de EMEP alana girdiğinde "işçi dostu parti geliyor, EMEP geliyor" diye kendilerine alkış tutmuşlardır!

1 Mayıs'ta Kadıköy'de, işçi sınıfına her adımda ihanet edenler Türk-İş ile "işçilerin partisi" EMEP kolkola yürümüşdür! Mücadele içindeki işçi ve emekçiler yarın kendilerine, işçi ve emekçiler, devrimciler Taksim'e çıkarken siz niye orada değildiniz diye sorarlar diye Taksim iradesine saldırdıkça saldııyorlar. Böylece kendilerine yönecek eleştirileri göğüsleyebileceklerini sanıyorlar. Çok yanılıyorlar! Sergiledikleri tutumu işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele eden kesimleri karşısında savunmayı hiçbir zaman başaramayacaklardır.

EMEP'liler bir de kitlesellikleriyle övünüyorlar!

Devrimci perspektiften yoksun, devrim hedefi olmayan, devrimci amaçlarını hayata geçirecek devrimci bir örgütü olmayan, pasif bir kitle! Sahi EMEP bu kitlesiyle bu ülkede şimdiye kadar ne yapmıştır? Herhalde sadece ziyaretlerle yetiniyorlar! Kürt halkına saldırıların yoğunlaştığı, işçilerin kriz nedeniyle işten atıldığı, emekçilerin her türlü ekonomik ve siyasi cendereye alındığı bir dönemde o kitleleri nerede ve ne yapıyor?

Gazetelerinde de işçi sınıfının sorunlarından sayfalarca söz ediyorlar. Peki, işçilerin, emekçilerin ve halkların taleplerini söke söke kazanabilmeleri için,

devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi için ülkenin hangi yöresinde ne gibi eylemlilikler yapmışlardır, hangi direnişi örgütlemişlerdir, haberi olan var mı?

Sanırım bu kadarı yeterli!

Bir-iki noktaya daha vurgu yapmak istiyorum. Eğer devrimci bir parti iseniz, bu ülkede devrim ve sosyalizm için, işçi sınıfının davası için mücadele eden devrimci güçlerle birlikte hareket etmek gibi bir yolu tutmanız gerekmez mi? Böyle bir kimliğe sahip olmadığınızı, hain sendika bürokratlarıyla utanç verici bir biçimde kolkola girerek kanıtlamış bulunuyorsunuz.

Hep işçi sınıfından sözediyorsunuz. İşçi sınıfından sözederken, Türk-İş gericiğinin denetimini aşamayan, sınıf bilinci gelişmemiş işçileri mi kastediyorsunuz? Bir sınıf olduğunun bile bilincine varamamış olan geri işçi kitlelerinin bilincini, onları Türk-İş gibi sınıf hainlerinin kuyruğuna takarak mı geliştireceksiniz? Ya da işçilerin sınıf bilincini geliştirmek, onları düzene ve devlete karşı devrim ve sosyalizm mücadelesine çekmek gibi bir sorunuz var mı? Böyle bir sorunuz olsaydı, Taksim iradesinin bir parçası olurdunuz. Taksim iradesine ölçsüz saldırınızın gerisinde, düzenin icazet alanına boylu boyunca uzanan reformist kimliğiniz duruyor!

İşçilere devrim ve sosyalizmden sözlemiyorsunuz? Eğer işçiler bugün devrim ve sosyalizmden bir şey anlayamazlar, işçiler ancak talepleri için mücadele ederler diyorsanız, o halde işçilere devrim ve sosyalizm bilincini kim verecek?

Siz yolunuza devam edin baylar, geldiğiniz yer bunu gerektiriyor! Devrimcilikten reformizme!..

Dünya işçi sınıfı 1 Mayıs'ı ağır bedellerle ödeyerek kazandı. Türkiye işçi sınıfı da bu hatta yürümeli ve bedeller ödemekten kaçınmamalıdır.

1 Mayıs her yıl yeniden kazanılacak. Gün gelecek, 1 Mayıs'ın kızılığı tüm dünyayı saracak.

İzmir Güzeltepe'den bir emekçi

Mayıs şehitleri anmalarından...

İzmir’de İbrahim Kaypakkaya anması

İzmir’de biraraya gelen devrimci ve ilerici kurumlar Mayıs şehitlerini andılar. 18 Mayıs günü Konak Pier önünde toplanan kitle, İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler’in resimlerinin olduğu pankartları taşıyarak eski Sümerbank önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Alanda ilk önce devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Şiir dinletisinin ardından basın açıklamasına geçildi. 30 Martlar’dan 6 Mayıslar’a, 18 Mayıslar’a uzanan devrimci direniş sürecinin anlatıldığı açıklamanın devamında emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizin sonuçlarının işsizlik, açlık ve sefalet olduğu vurgulandı. Kürt halkına karşı asimilasyon politikalarının, inkar ve imhanın, işkence ve ölümlerin arttığı ifade edildi.

Açıklamada son olarak şunlar söylendi:

“Şehitlerimizden aldığımız cesaretle kavgayı, geleceğe doğrulmuş umudu büyütüyoruz. Ve bir kez daha İbrahim Kaypakkaya şahsında Mayıs ayı şehitleri, Mayıs şehitlerinin şahsında da tüm devrim şehitlerinin anısına saygıyla eğiliyoruz.”

Basın metninin okunmasının ardından tiyatro gösterimi ve müzik dinletisi gerçekleştirildi. Çav Bella marşının hep birlikte okunmasının ardından eylem sona erdi.

Eylem boyunca “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Mayıs şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “İçerde dışarıda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

Eylemi BDSP, Alinteri, Devrimci Hareket, DHF, ESP, Dev-Genç, Köz, MBP, Partizan örgütledi. DTP ise destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bursa’da Kaypakkaya anması

18 Mayıs 1973’te Diyarbakır zindanında “ser verip sır vermeme” kararlılığıyla ölümsüzleşen İbrahim Kaypakkaya, 17 ve 18 Mayıs günü yapılan iki ayrı etkinlikte anıldı. BDSP, DHF, Partizan, ESP, SDP, Sosyalist Parti ve SODAP’ın düzenlediği etkinliklerin ilki panel, ikincisi ise basın açıklamasıydı.

17 Mayıs günü “‘68 devrimci hareketi ve İbrahim Kaypakkaya” başlıklı bir panel düzenlendi. Panelde salona “Kırılan zincir tavındayız” ve “Belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak! (İbrahim Kaypakkaya) 68 devrimci önderleri yolumuzu aydınlatıyor” yazılı pankart ve ozalıt asıldı.

İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan panelde ESP, Partizan ve DHF tarafından ‘68 devrimci hareketi, ‘71 çıkışı ve İbrahim Kaypakkaya üzerine sunumlar yapıldı. Sunumların ortak noktasını ‘71 devrimci çıkışının anlamı ve Kaypakkaya’nın Kemalizm ve Kürt ulusal sorununa ilişkin görüşleri oluşturdu.

Katılımcılardan gelen soru ve görüşlerle devam eden panelde son olarak kısa bir müzik dinletisi sunuldu. Panele 70’i aşkın kişi katıldı.

18 Mayıs günü de şehir merkezinde yapılan bir basın açıklamasıyla İbrahim Kaypakkaya ve Mayıs şehitleri anıldı. Orhangazi Parkı’nda yapılan basın açıklaması saygı duruşuyla başladı. Açıklamada Mayıs şehitleri anlatıldı, günümüzde yaşanan krize değinildi, Kürt halkının mücadelesine vurgu yapıldı, gençliğin sorunları dile getirildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Bizler ‘68 devrimci önderlerinin devrimci ve

komünist kişiliklerinin içini boşaltmaya ve saklamaya çalışanlara bunu başaramayacaklarını buradan haykırıyoruz. ‘68 devrimci-komünist önderlerin ve Mayıs şehitlerinin mücadele ruhunun mücadelemize ışık tutacağına, mücadelelerini mücadelemizde yaşatacağımıza söz veriyoruz.”

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı açıklama sırasında “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!”, “Mayıs şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik bedel ödeceğiz!”, “Yaşasın devrimci mücadelemiz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Ege’de Kaypakkaya anması

İbrahim Kaypakkaya, faşizmin işkencehanelerinde katledilişinin 36. yılında İzmir’de anıldı. Ekim Gençliği, Yeni Demokrat Gençlik, Demokratik Gençlik Hareketi, Sosyalist Gençlik Derneği ve Özgürlükçü Gençlik Derneği tarafından örgütlenen ve Öğrenci Kolektifleri ve Devrimci Öğrenci Birliği’ nin desteklediği anma Ege Üniversitesi’nde gerçekleşti.

18 Mayıs günü Ege Üniversitesi hazırlık binası önünde “Unutmadık, unutturmayacağız!” şiarlı pankart açıldı. Yürüyüş boyunca “Mayıs şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!”, “Mahir, İbo, Deniz sürüyor sürececek mücadelemiz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı, Gündoğdu marşı okundu.

Edebiyat Fakültesi önünde İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Ardından üniversite öğrencileri adına gerçekleştirilen konuşmada İbrahim Kaypakkaya’nın hayatına ve sır vermeden ser veren devrimci önderin devrimci hareketin Kemalizm’den kopuşunda oynadığı role değinildi.

Ardından sözü TKİP Ölüm Orucu Gazisi Muharrem Kurşun aldı. Konuşmada öne çıkan nokta, devrimci iradenin asla teslim alınamayacağı oldu. Edebiyat çimlerinde Yenikapı Tiyatro Topluluğu’nun sergilediği şiir dramatizinin ardından İbrahim Kaypakkaya adına yazılan bir şiir ve devrimci marşlardan oluşan bir müzik dinletisi sunuldu.

“Devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Eylem yaklaşık 120 kişi katıldı.

17 Mayıs 2009 / Gazi Mahallesi

dayanışma!” sloganlarıyla son bulan anmaya 50 kişi katıldı.

İzmir Ekim Gençliği

Adana’da Kaypakkaya anması

18 Mayıs günü 5 Ocak Meydanı’nda toplanan kitle, buradan Kaypakkaya’nın resminin bulunduğu “Komünist önder İbrahim Kaypakkaya mücadelemizde yaşıyor!” pankartın arkasında sloganlar eşliğinde İnönü Parkı’na doğru yürüyüş geçti. Çakmak Caddesi’nin trafiğe kapatıldığı yürüyüş boyunca “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “İbo, Mahir, Deniz sürüyor devrimci mücadelemiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

İnönü Parkı’na gelindiğinde, saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Kaypakkaya’nın devrimci kimliğine ve bunun tarihsel anlamına vurgu yapılan açıklamanın ardından eylem sona erdi. DHF, ESP, ÇHKM, Devrimci Gençlik, İHD, Liseli Genç Umut, SDP, Sosyalist Parti, Öğrenci Kollektifi, THAYDER, Türkiye Gerçeği, YDİ Çağrı, ÖDP, Gençlik Muhalefeti, DİP-G tarafından örgütlenen eyleme BDSP de destek verdi. Eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Kayseri’de Mayıs şehitleri anması...

Kayseri’de, Adolf Fischer’den Nurhaklar’a Mayıs ayı şehitleri etkinliği yapıldı.

17 Mayıs günü devrim ve sosyalizm şehitleri adına

yapılan saygı duruşu ile başlayan etkinlik, Kayseri Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun ortak metninin okunması ile devam etti. BDSP, DHF, DTP ve ESP'nin düzenlediği etkinlikte, ayrıca DHF ve DTP adına da metinler okundu.

Ortak metinde Mayıs ayının artık şehitleri, katliamları ve direnişleri ile anılan bir ay haline geldiği belirtildi. 1 Mayıs '77, 6 Mayıs, 9 Mayıs '78 Yıldız katliamı, 18 Mayıs Kaypakkaya, 18 Mayıs Haki Karer, 31 Mayıs Nurhak gibi katliamların ele alındığı metinde, şehitleri savunmanın yolunun devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmekten geçtiği vurgulandı. Ayrıca şu vurguya yer verildi: *“Dün ‘Denizler’in yolunu parlamentoya çıkar’ diyenler ve bugün 1 Mayıs’ta Taksim’deki fiili-meşru, militan mücadeleye sırtını dönenler, sermaye devletine soldan destek verenlerin bezi ile Denizler’in önüne Dolmabahçe’de barikat kuran reformist-parlamentarist anlayışların bezi aynı kumaştan dokunmuştur...”*

Metnin okunmasının ardından *“Kırmızı gül buz içinde”* isimli, İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci yaşamını konu alan belgeselin gösterimi yapıldı.

Yaklaşık 35 kişinin katıldığı etkinlik belgesel gösterimi ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Kayseri

DTP’den Mayıs şehitleri anması

DTP, Gazi Mahallesi’nde yaptığı yürüyüşle Mayıs şehitlerini andı. 17 Mayıs günü Eski Karakol önünde toplanan kitle, en önde Orhan Yılmazkaya, İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler pankartlarını açtı.

“Mayıs şehitleri ölümsüzdür!” pankartının yer aldığı yürüyüş Cemevi’ne kadar sürdü. Kitle DTP’ye yapılan operasyonları da protesto etti. Yürüyüş boyunca “Şehit namırın!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları sıklıkla atıldı.

Cemevi önüne gelindiğinde devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşunun ardından yapılan kısa konuşma ve miting çağrısıyla eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / GOP

Çapa’da Kaypakkaya anması

‘78’liler Girişimi, ÖDP, DTP, Sosyalist Parti, Alevi Bektaşî Federasyonu’nun da aralarında bulunduğu kurumlar, 18 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya’nın eğitim gördüğü ve adı “Çapa Anadolu Öğretmen Lisesi” olarak değiştirilen “Çapa Teknik Öğretmen Okulu” önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Gerçekte kim öldü? İbrahim Kaypakkaya yaşıyor!” pankartını açan kurumlar İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler’in resimlerini taşıdılar. Eylemin Çapa Anadolu Öğretmen Lisesi önünde gerçekleştirilme sebebini ise “Kaypakkaya’nın bu liseye gelmek için dilekçe vermesi” olarak açıklandı.

Yapılan konuşmanın ardından, demokrasi ve özgürlük uğruna ölenler için saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunun ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, İbrahim Kaypakkaya’nın ölümünden dokuz yıl sonra aynı gün, 18 Mayıs günü Diyarbakır Cezaevi’nde Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Mahmut Zengin ve Necmi Öner’in özgürlük için bedenlerini ateşe verdiği ve yine aynı gün Haki Karer’in bir provokatör tarafından katledildiği söylendi.

Anmada, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “İbrahim yoldaş ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları atıldı.

Anmayı, ‘78’liler Girişimi, EMEP, ÖDP, DTP, Sosyalist Parti, Alevi Bektaşî Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, İşçi Kardeşliği Partisi, EHP, SEH, Özgür Demokratik Alevi Hareketi (ÖDAH) örgütledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç anıldı...

“Kayıpların faili kontrgerilla devletinden hesap soralım!”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, Kayıplara Karşı Uluslararası Komite (ICAD), Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (YAKAY-DER) tarafından düzenlenen 17-31 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Mücadele Haftası eylem ve etkinlikleri devam ediyor.

İlk olarak 17 Mayıs günü, 1995 yılında devlet tarafından katledilen Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç’un ilk mezarlarının bulunduğu Altınşehir Kimsesizler Mezarlığı’nda anma gerçekleştirdi. “Onlar kaybedildi! Onları unutma!”, “Katiller bulunsun hesap sorulsun!”, “Her kayıp geleceği aydınlatan bir ışıktır! Kaybedildiler... Onları unutma! / YAKAY-DER”, “Failleri belli, kayıplar nerede! / İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon” pankartlarının açıldığı anmada, “Kaybedenler kaybedecek!”, “Toplu mezarlar açılsın, katiller yargılsın! / ICAD”, “Hasan Ocak ölümsüzdür!”, “Fırat’ın ötesi kayıplar ülkesi! / ESP” dövizleri ve kayıp fotoğrafları taşındı.

Anmada konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı, kaybetmenin muhaliflere karşı uygulanan bir devlet politikası olduğunu söyledi. Ergenekon soruşturmasıyla bazı gerçeklerin açığa çıktığını belirterek, sorumluların soruşturma kapsamına alınarak cezalandırılmasını istedi.

Ardından kurumlar adına ortak açıklama yapıldı. Dünyada 1920’lerde kayıtlara geçen gözaltında kaybetmelerin Hitler faşizmi döneminde devam ettiği, Türkiye’de ise 1980 askeri darbesinin ardından ve 1990’lı yıllarda arttığına dikkat çekildi. Ergenekon soruşturmasına da değinilen açıklamada kayıplarla ilgili dosyaların olduğu hatırlatıldı.

Ortak açıklamanın ardından Havalı Mengi, Fehmi Tosun’un eşi Hanım Tosun, Hasan Ocak’ın kardeşi Hüseyin Ocak, Rıdvan Karakoç’un kardeşi Hasan Karakoç, Murat Yıldız’ın annesi Hanife Yıldız, Cemil Kırbayır’ın abisi Mikail Kırbayır birer konuşma yaptılar. Kaybedilen yakınlarının faillerinin bir an önce ortaya çıkarılmasını ve cezalandırılmasını istediler. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

19 Mayıs günü ise Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç’un Gazi Mezarlığı’ndaki mezarları başında anma gerçekleştirildi.

Gazi Cemevi önünde toplanan yaklaşık 300 kişi, en önde Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç fotoğraflı pankartları arkasında, “Kayıpların faili kontrgerilla devletinden hesap soralım! / YAKAY-DER-ICAD” ortak pankartı, “Kaybedenler yargılsın!/ICAD”, “Onlar kaybedildi! Onları unutma!/YAKAY-DER”, Hasan Ocak, Maksut Tepeli, Hüseyin Toraman fotoğrafları ve “Kaybedenler kaybedecek! Kayıpların hesabını soracağız!/ESP” pankartları açarak sloganlarla Gazi Mezarlığı’na doğru yürüyüşe geçtiler.

“Kaybedenler kaybedecek!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Şehit namırın!”, “Hasan Ocak ölümsüzdür!”, “Rıdvan Karakoç ölümsüzdür!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganlarıyla Gazi Mezarlığı’na girildi. İlk olarak Hasan Ocak’ın mezarı başında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna geçildi.

Ardından Rıdvan Karakoç’un mezarı başına geçildi. Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Rıdvan Karakoç’un kardeşi Hasan Karakoç bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasına, “15 yıl sonra bugün yine buradayız” diye başlayan Hasan Karakoç, devletin kendisine muhalif olan aydın, sosyalist, komünist ve Kürtler’e karşı yıllardır kaybetme politikaları uyguladığını ve uygulamaya devam ettiğini vurguladı.

YAKAY-DER adına Hanım Tosun’un da Kürtçe bir konuşma gerçekleştirdiği anmanın ardından tekrar Hasan Ocak’ın mezarı başına gidildi. Bir dakikalık saygı duruşunun ardından Hasan Ocak’ın kardeşi Ali Ocak konuştu. Gözaltında kaybetme politikasının devletin vazgeçmez politikası olduğunun altını çizerek şunları söyledi: *“Ergenekon soruşturmasında 2-3 general bozuntusunun ismi geçiyor. Ancak biz biliyoruz ki, bu soruşturmada bilgi kirliliği var. Tüm gelişmelerden sadece 2-3 general değil, devletin kendisi sorumludur. Gözaltında kaybetme devletin politikasıdır.”*

Ardından YAKAY-DER ve ICAD Türkiye Seksiyonu adına ortak bir açıklama yapıldı. Gözaltında kaybetmelerin, emperyalist, faşist ve gerici devletlerin halklara ve onun örgütlü güçlerine uyguladıkları özel bir baskı yöntemi olduğu, bu yöntemle toplumun korkutulmaya ve sindirilmeye çalışıldığı ifade edildi. Gözaltında kayıpların, katliamların ve işkencelerin öteden beri yaşandığı, ancak 1990’lı yıllarda kitlesel bir imha yöntemine dönüştüğü, vurgulandı. Salih Bozışıklar’dan Sebahattin Ali’ye Maksut Tepeli’den Kenan Bilgin’e, Nazım Babaoğlu’ndan Vedat Aydın’a, Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç’a kayıpların binlerle ifade edildiği, tespit edilebilen kayıp sayısının 1250 olduğu söylendi. Açıklamada yetkililere de seslenilerek, *“İstanbul, Beykoz, Bolu-Düzce-Sapanca üçgeninde kaç insan kaybedildi? Kaç mezar var? Toplu mezarlara gömülen, asit kuyularına atılan, askeri kazanlarda yakılan kaç insan var? Kimsesizler mezarlığına gömülenlerin DNA testi yapılsın ve kimlerin buralara gömüldüğünü açıklayın, Adli Tıp arşivleri kamuoyunun denetimine açın”* denildi.

Anma etkinliği ESP adına ve Hanife Yıldız tarafından yapılan konuşmaların ardından atılan sloganlarla sonlandırıldı. Anma eylemine SDP ve EHP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

YTÜ’de devrimci öğrencilere ceza saldırısı...

“Baskılar bizi yıldırıamayacak!”

YTÜ’de polis-idare-İP/TGB işbirliğinde gerçekleştirilen saldırılar sonucu 20 devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciye yönelik soruşturma süreci başlatılmış, bu süreç boyunca da öğrencilerin okula girmesini engellemek için rektörlük tarafından “ihtiyati tedbir” kararı devreye sokulmuştur. Birçok öğrenciye İP/TGB ile yaşanan çatışma sürecine dönük 2-3 Nisan günlerini kapsayan *“izinsiz bildiri dağıtmak, bir grup öğrenciye fiili saldırıda bulunmak, kafeterya ve Şarp fotokopinin camlarına ve demirbaşlarına zarar vermek, ideolojik ve siyasi amaçlarla üniversitenin huzur, sükûn ve çalışma düzenini bozmak, eğitim ve öğretimin yapılmasına engel olmak, polise saldırıda bulunmak, Mimarlık Fakültesi’ni işgal etmek ve zarar vermek”* gerekçeleri ile soruşturmalar açılmıştır. Soruşturma saldırısı devam etmekte, birçok yeni arkadaşımıza da yeni soruşturmalar açılmaktadır.

Biz bu zaman diliminde çeşitli eylemliliklerle beraber İP/TGB-polis-idare işbirliği ile gerçekleştirilen saldırıları teşhir ederek, hergün üniversitenin önünde çeşitli materyallerle siyasal faaliyetimizi sürdürmeye devam ettik. Basın açıklamaları, oturma eylemi ve alternatif üniversite kurgusu ile baskıların bizi yıldırıamayacağını, üniversitemize sahip çıktığımızı ifade ettik. Hukuki süreci de başlatarak “ihtiyati tedbir” uygulamasının kaldırılmasına yönelik dava açtık. Birçok arkadaşımızın yürütmeyi durdurma kararı ile “ihtiyati tedbir”i boşa düşürmesi üzerine rektörlük bu uygulamadan vazgeçti ve cezaları devreye soktu. Mart ayını kapsayan bir dizi etkinlik nedeniyle daha önce soruşturma açılmış olan Ekim Gençliği okurlarına uzaklaştırma cezaları verildi.

Dört Ekim Gençliği okuruna *“Üniversitemizde Silah Sanayi İstemiyoruz”* konulu etkinlik kapsamında izinsiz bildiri dağıtmak ve afiş asmaktan 30 Nisan-30 Mayıs tarihleri arasında bir ay okuldan uzaklaştırma cezası verilmiştir. Bu dört kişiye ek olarak bir Ekim Gençliği okuru da 1 Haziran-1 Temmuz tarihleri arasında başka bir soruşturmadan kaynaklı

üniversitede siyasal faaliyette bulunmak, izinsiz pankart asmak gerekçesi ile bir ay uzaklaştırma cezası almıştır. Bu ikinci cezanın konusu ise yerel seçim öncesinde üniversitemizde gerçekleştirilmesi okul yönetimince keyfi biçimde engellenen “Yerel seçimler, kapitalizmin krizi ve geleceksizlik” konulu etkinlik idi. Direnişteki işçiler ve ATV-Sabah grevi emekçileri, yanısıra TİB-DER’den bir tersane işçisi ve İstanbul bağımsız sosyalist belediye başkanı adayı Melek Altıntaş’ın davetli olduğu etkinliğe ilişkin olarak YTÜ yönetiminin tahammülsüzlüğü cezaların amacını açıkça ortaya koymuş oldu.

Buna karşı YTÜ ana giriş kapısı önünde bugüne değin faaliyetlerimizi sürdürerek mücadelemize devam ediyoruz. 11 Mayıs günü itibariyle yaşadığımız süreci anlatan bildirilerimizin dağıtımını yapıyoruz. Çeşitli ozalitlerle beraber 2009 1 Mayıs konulu fotoğraf sergimizle devrimci siyasal faaliyeti bütünlüklü bir biçimde YTÜ’de sürdürüyoruz. Kapı önünde Ekim Gençliği, YTÜ yerel gazetesi Amatör ve ATV-Sabah Grev gazetesinin dağıtımına devam ediyoruz.

YTÜ Ekim Gençliği

“Pıtrak” Beytepe’ye sesleniyor...

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü’nde çıkmaya başlayan ve 1 Mayıs’ın hemen öncesinde ikinci sayısı çıkan “Pıtrak”, yürütülen faaliyetle beraber üniversite öğrencilerine tanıtılıyor.

Beytepe Ekim Gençliği’nin üniversite içinde yürüttüğü faaliyet kapsamında çevre güçlerle beraber sürdürdüğü kültür-sanat çalışmasının bir ürünü olarak ortaya çıkan “Pıtrak” isimli fanzin, üniversitede hâkim olan burjuva ideolojisine, yozlaşma ve yabancılaşmaya karşı alternatif olma amacı taşıyor.

Hiçbir sosyal alanın olmadığı Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü’nde uzun çabalar sonucunda çıkarılmasına karar verilen “Pıtrak”ın ilk sayısında Beyazıt Katliamı, yerel seçimler ve Newroz gündeminin yanısıra ZeitGeist adında bir belgesel ve şiir köşesi yer alıyordu.

İlk sayısının çıkmasının ardından dağıtımı yapılan “Pıtrak” öğrenciler tarafından ilgiyle karşılandı. “Pıtrak”ın 1 Mayıs öncesinde çıkan ikinci sayısı ise hem içerik hem de teknik olarak ilk sayıya oranla daha gelişkindi.

İkinci sayıda “2009 1 Mayıs”, “Kadının toplumsal-tarihsel ezilmişliği” ve “Küresel ısınma” Pıtrak’ta işlenen gündemlerdi. Pıtrak’ın ikinci sayısının dağıtımı 29 Nisan tarihinde üniversitede gerçekleştirilen 1 Mayıs etkinliğinde yapıldı.

Sonrasında, milyonları sömüren bir avuç azınlığın düzeni olan kapitalist sistemin en güçlü silahlarından birinin din olduğunu ve dinin sömürüyü kolaylaştırmak amacıyla kullanıldığını anlatan ZeitGeist isimli belgeselin gösterimi gerçekleştirildi.

13 Mayıs günü yapılması planlanan film gösterimi için Hazırlık Fakültesi kırmızı kantinde ve yemekhanede el ilanları dağıtılıp insanlarla sohbet edildi. Gösterim sonrasında gerçekleştirilen sohbetle etkinlik sona erdi.

Beytepe Ekim Gençliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YTÜ direnişi “Alternatif Üniversite” ile sürüyor!

YTÜ öğrencileri, YTÜ Rektörlüğü’nün baskıcı ve anti-demokratik uygulamalarına karşı YTÜ Beşiktaş Kampüsü önündeki direnişlerini sürdürüyorlar.

YTÜ öğrencileri 20-21 Mayıs günlerinde gerçekleştirecekleri “Alternatif Üniversite” etkinliklerinin ilk gününde Yazar Temel Demirer, Gazeteci-Yazar Hakan Gülseven, Avukat Ceren Uysal ve Eğitim-Sen İstanbul 6 No’lu Üniversiteler Şubesi temsilcisini konuk etti.

Tartışma, üniversiteden uzaklaştırma cezası alan direnişteki öğrencilerden Mustafa Tuncay Karaca’nın süreç hakkında yaptığı bilgilendirmeye başladı. Ardından Temel Demirer üniversitelerde düşünce özgürlüğüne ilişkin düşüncelerini ifade etti. Türk üniversitelerinde düşünmenin suç olduğunu ve özgürlük için mücadele etmek gerektiğini söyledi. *“Bugün derste bulunanların, yerde, taşların üstünde oturanların, hiçbir şeyi boşuna yapmadıklarını”*, asıl özgürlüğün onlara ait olduğunu vurguladı.

“Umut” dediğimiz şeyin sokak ortasında üniversite kurarak, nasıl düşünmemiz gerektiğini söyleyenlere itiraz ederek, resmi ideolojiyi reddederek büyüdüğünü söyledi. Bu merdivenlerde oturanların “Anne bak, kral çıplak!” diyebilenler olduklarını ve mücadele etmemiz gerektiğini söyleyerek konuşmasını noktaladı.

Ardından sözü alan Hakan Gülseven, üniversitelerdeki soruşturma kurullarının savcılık gibi işlediğine, profesörlerin bilim adamı sıfatından daha ziyade “savcı” nitelemesini hak ettiklerine değindi. Soruşturmaların devletin güvenlik birimleri aracılığı ile açıldığını ifade etti. Yanımızdan geçen öğrencileri de mücadelemizin bir parçası yapabilmek gerekliliğini ifade ederek, birlikte mücadelenin önemine değindi.

Öğrencilerin avukatı Ceren Uysal da kısa bir konuşma yaptı. YÖK Disiplin Yönetmeliği’nin üniversitede siyasal faaliyet yürüten muhalif öğrencilere dönük olduğundan bahseden Uysal, burjuva hukuk sınırları içerisinde kendisinin de bir avukat olarak yapabileceklerinin sınırlı olduğunu söyledi. MEHA üzerinden, direnişlerin nasıl kazanımla sonuçlandığını örnek gösterdi. Yaklaşık 1.5 aydır süren YTÜ direnişinin sınıf hareketi ile bağ kurma çabası içerisinde olmasının olumlu olduğunu vurguladı.

Son olarak Eğitim-Sen 6 No’lu Üniversiteler Şubesi adına yapılan konuşmada, Eğitim-Sen’in direnişe destek verdiği ifade edildi. Ortak mücadele platformlarını arttırabilmek gerektiği söylendi.

“Ders” direnişteki bir YTÜ öğrencisinin konuşması ile son buldu. “Direnişteyiz Platformu”ndan bahseden Tuncay Karaca, bir sonraki günkü dersin çağrısını yaptı.

YTÜ / Ekim Gençliği

İÜ’de faşist saldırı...**“Faşizme karşı omuz omuza!”**

Geçtiğimiz hafta ülkücü faşistler bir yurtsever öğrenciyi üniversite dışında satır ve bıçaklarla ağır bir şekilde yaralamışlardı. Faşistler bu hafta da İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs’te provokasyon gerçekleştirmeye çalıştılar.

Öğrenci Kültür Merkezi (ÖKM) çatısı altındaki Türkçe Yaşam Kulübü’nde faaliyet yürüten faşistler bu hafta da rektörlüğün onayıyla İÜ Hukuk Fakültesi’nde ırkçı-şoven içerikte bir etkinlik gerçekleştirmek istediler. Üniversite içerisindeki bazı muhalif kulüplerin yapacağı etkinlikler her zaman çeşitli engellerle karşılaşırken, adı satır ve silahlarla birlikte anılan faşist “Türkçe Yaşam Kulübü” üniversitenin her yerinde şoven etkinlikler düzenleyebiliyor. Faşist kulüp 13 Mayıs günü de “Türk Dil Bayramı” adı altında bir panel yaptı.

Panel öncesinde üniversitenin devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencileri faşistleri teşhir eden bildiriler dağıtarak Hukuk Fakültesi koridorunda topluca beklemeye başladılar. Ardından çoğu öğrenci olmayan yaklaşık 60 kişilik faşist grup Hukuk Fakültesi koridoruna gelerek ilerici, devrimci öğrencileri küfürlerle taciz etti. Sonrasında çıkan çatışmada, ikisi ağır birçok öğrenci yaralandı.

Çıkan çatışmanın ardından Havuzlubahçe’de polis ve üniversite yönetiminin desteğini alan faşistler teşhir edildi. Faşistler ise etkinliklerini çevik polis korumasında yapmaya başladılar. Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler, faşistler okuldan çıkana kadar üniversiteyi terk etmeme kararı aldılar. Etkinlik sona erdikten sonra faşistler taşlar ve soda şişeleriyle püskürtülürken, kaçan faşist grubunun imdadına her zamanki gibi resmi faşistler yetişti. Çevik polis devrimci-demokrat öğrencilere azgınca saldırıp birçoğunu yaraladı. Bunun üzerine Siyasal Bilgiler Fakültesi’ne çekilen ilerici ve devrimciler polis saldırısına karşı barikat kurdular.

Üniversite yönetimine, faşistler ve çevik polis okulu terk edene kadar üniversiteden ayrılmayacağı söylendi. Bunun üzerine faşistler ve çevik kuvvet okul dışına çıkarıldı. Siyasal Bilgiler Fakültesi’nden araçların kalktığı kapı önüne yürünerek, burada faşist provokasyonu ve çevik polis saldırısını teşhir etmek için basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, geçmişte faşist Türkçe Yaşam Kulübü’nün fakültede etkinlik yapmaması için dekanlığa dilekçe verildiği ve bu dilekçelere herhangi bir cevap alınmadığından bahsedildi. Mücadelenin her zaman devam edeceği vurgulandı. Basın açıklaması sırasında “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!”, “Türkes’in itleri, yıldırılmaz bizleri!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından toplu bir şekilde Saraçhane’ye yüründü.

Üniversite Öğrencileri olarak, gerçekleşen saldırıya ilişkin 14 Mayıs günü İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs girişinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Edebiyat Fakültesi ve Siyasal Bilgiler Fakültesi önünden sloganlar eşliğinde gelerek “Polis, idare, faşist işbirliğine son” pankartı açıldı.

Eylemde “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Satır dışarı, bilim içeri!”, “Faşist yuvası Türkçe Yaşam Kulübü kapatılsın!” dövizleri taşınırken, asistan araştırma görevlilerinin gerçekleştirdiği “Çadır Nöbeti”ne destek sunuldu.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs önünde hep bir ağızdan okunan Beyazıt ve Gündoğdu marşıyla başlayan eylemde yapılan açıklamada, Türkçe Yaşam Kulübü çatısı altında faaliyet yürüten ülkücü faşistlerin her etkinlikleri öncesi ve sonrasında saldırılar gerçekleştirdikleri söylendi. Üniversite öğrencileri olarak faşist saldırılara karşı önlem alınmaması durumunda doğacak sonuçlardan üniversite yönetiminin sorumlu olacağı duyuruldu. Polislerle ülkücü faşistlerin işbirliğine değinildi.

“Katil polis üniversiteden defol!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Satır dışarı, bilim içeri!” sloganlarının atıldığı eylem, üniversitelerde polis-idare-faşist işbirliğine karşı mücadele etmeye devam edileceğinin söylenmesiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kamp-Üs faaliyetlerinden...***Kamp-Üs Bilim-Felsefe atölyesi toplandı!***

İstanbul Üniversitesi’nde çıkardığımız Kamp-Üs dergisinin festival hazırlıkları kapsamında oluşturduğu Bilim-Felsefe Atölyesi 15 Mayıs günü toplanarak, belirlediği konular üzerinden tartışmalarına başladı. İlk olarak atom fikrinin ilkçağ filozofları tarafından ortaya atılışı ve atom modellerini tartıştık.

Giriş konuşmasında Demokritos’un atom fikrini ortaya atışı, bunu nasıl açıkladığı ve hangi görüşe dayandığı üzerinde duruldu. Diğer filozofların ve daha sonrakilerin bu görüşle ilgili neler söylediğinden bahsedildi. Ardından bu başlıklar üzerinden ayrıntılı tartışmalar yapıldı.

İkinci başlık olarak atom modelleri konusuyla ilgili bilgilendirmede bulunuldu. Dalton atom modelinden günümüzde kabul edilen modern atom modeline kadar bilimsel tartışmalar ve bilim insanlarının neler söylediklerinden bahsedildi.

Haftaya ise atom bombasının bulunması, çevreye ve insanlığa verdiği zarar ve bununla bağlantılı olarak toplum ve bilim konularını tartışacağız.

Kamp-Üs Bilim-Felsefe Atölyesi

Kam-Üs “Uçurtma Günleri” sona erdi...

Kamp-Üs dergisi olarak festival hazırlıkları kapsamında gerçekleşen “Uçurtma Günleri”nin ikinci günü olan 13 Mayıs’ta İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nde özgürlüğü anlatan resim çalışması yaptık.

Edebiyat Fakültesi bahçesinde yere bez sererek, özgürlüğün herkes için ne anlam ifade ettiğine dair resim yapmalarını istedik. Öncesinde bir konuşma yaparak, YÖK’ün özgür ve güvenli alanlar projesine değindik. Bizlerin özgürlüğünü sınırlandırmayacaklarını, bütün alanları özgürleştirmemiz gerektiğinden bahsettik. Ardından özgürlüğü resmetmeye başladık.

Alanda Kamp-Üs masası açarak, 27 Mayıs’ta ÖKM’de gerçekleştireceğimiz festivale çağrı yaptık. Ayrıca ağaçlara özgürlüğü ve YÖK’ün projesini anlatan dövizler astık. Fotoğraf Atölyesi’nin sergisini de bulduğumuz alanda açtık.

“Uçurtma Günleri”ni 14 Mayıs’ta Edebiyat Fakültesi’nde yaptığımız etkinlikle sonlandırdık.

Hafta başından beri Edebiyat Fakültesi’nde yürüttüğümüz çalışmanın sonucunda Fen Fakültesi bahçesinde özgürlüğe uçurtmalarımızı gönderdik. Bulduğumuz alana “Özgür Alan-1/Biz bu alana tutsak edildik, tutsak alanda özgürleştik, tutsak alanları özgürleştirdik!”, “Öğrencisiz özgürlük taş duvarların özgürlüğü olacaktır!”, “27 Mayıs’ta ÖKM’de Kamp-Üs festivalinde buluşalım!” yazılı dövizler astık ve dergimizin satışını gerçekleştirdik.

Uçurtmaların üzerine festival çağrısı yapan yazılar yazdık. Çevreden birçok öğrenci gelip uçurtma uçurdu. Bizleri tanımayan öğrencilere dergimizi, festival kapsamını anlattık. Özgürlüğün bizler için ne anlama geldiğini tartıştık. YÖK’ün “Özgür ve güvenli alanlar” projesinden bahsederek, bizlerin özgürlüğünü kısıtlamaya çalıştıklarından, aslında bu projeye diğer alanların tutsak olduğunu kabul ettiklerinden bahsettik.

Kamp-Üs Dergisi piknikte buluştu...

19 Mayıs günü yaptığımız piknikte yeni katılan arkadaşlara derginin ortaya çıkışı, hedefledikleri ve yaptığı çalışmalar anlatıldı. Bunun dışında fakülteler içerisinde yaptığımız etkinliklerin önemi üzerinde duruldu. Ayrıca gerçekleştireceğimiz festivalin ayrıntıları tartışılarak, öğrencileri çalışmalarımızın ve şenliğimizin nasıl birer parçası yapılabileceği konuşuldu. Yapılan sohbetlerin dışında kolektif bir şekilde birçok oyun oynandı.

Kamp-Üs Dergisi

Tamil Kaplanları'nın trajik sonu...

İmha savaşı karşısında “uygar batı”nın her zamanki ikiyüzlü tutumu!

Kapitalist-emperyalist dünya düzeni ulusal sorunu 21. yüzyıla taşıyarak, demokratik sorunları çözme yeteneğinden yoksun olduğunu, bu sorun üzerinden de kanıtlamaktadır. Demokratik sorunları çözmek bir yana, bu sorunları farklı boyutlarda hergün yeniden üreten bu barbarlık düzeni, insanlığın önünde aşılması gereken bir engel olduğunu icraatlarıyla da kanıtıyor.

Tıpkı Filistin, Kürdistan, İrlanda gibi ulusal özgürlükten yoksun bırakılan halklardan biri olan Tamiller, çeyrek asırdan beri ulusal baskı ve ayrımcılığa karşı direniyor. Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları (LTTE) önderliğinde yürütülen mücadele, 1983'ten beri gerilla savaşı eşliğinde devam ediyor. Hindistan açıklarında bir ada ülkesi olan Sri Lanka rejimine karşı süren bu savaşta önemli başarılarla imza atan LTTE, hem kara hem deniz savaşındaki ustalığını pek çok kere kanıtlamıştı. Uzun yıllar Tamil halkının yaşadığı Jafna Yarımadası'nı denetim altında tutan LTTE, çeyrek asır süren savaşın sonunda trajik bir yenilgiye uğradı.

Tamil Kaplanları'nın uluslararası ilişkiler sorumlusu Selvarasa Pathmanathan tarafından yapılan açıklamada, “*Bu savaş acı sonuna ulaştı*” denildi. “*Uluslararası toplumun Tamil halkının hayatını ve onurunu koruyabilmesi için tek çare buysa silahlarımızı susturmaya hazırız*” ifadesine yer verilen açıklama, Sri Lanka rejimi tarafından karşılıksız bırakıldı.

“Feda eylemlerine ilk başvuran örgüt” olarak da bilinen LTTE, silah bıraktığını açıkladı. Ateşkes önerisi ve silah bırakma kararına rağmen örgütün diğer liderlerini de katleden Sri Lanka ordusu, Tamil Kaplanları ile Tamil halkına karşı iğrenç bir imha savaşına girişti.

Tamil gerillalarının çeyrek asırlık kararlı direnişi karşısında pek çok kere yenilgiye uğrayan işgalci Sri Lanka ordusu, bekçi köpekliği yaptığı kapitalist sınıflara yakışır bir tutum alarak, ilkel intikam zihniyetiyle vahşi bir katliam gerçekleştirdi. Deniz bağlantıları kesildikten sonra dar bir alana sıkıştırılan gerillaları katleden Sri Lanka ordusu, son aylarda Tamil halkından binlerce sivili de katletti. Binlerce Tamilli yerinden yurdundan edildi.

Aylardır devam eden katliamları izlemekle yetinen ABD, AB, BM, Çin, Hindistan, Rusya gibi gerici güç odakları, Tamil halkına karşı imha savaşı sürdüren Sri Lanka rejimine hiçbir baskı uygulamamıştır. Ateşkes çağrısı yapmakla yetinen bu güçler, fiilen katliama yeşil ışık yakmıştır.

“Teröre karşı savaş” söylemini biktırırmasına tekrarlayıp duran “uluslararası toplum”, Sri Lanka ordusunun iğrenç devlet terörünü destekleyerek, ikiyüzlülüğünü bir kez daha kanıtlamıştır. Hatırlanacağı gibi, bu yılın başında ırkçı-siyonist İsrail rejiminin Filistin halkına karşı giriştiği imha savaşı da, aynı “uluslararası toplum”un tam desteğini almıştı.

Sri Lanka ordusunun vahşi intikam saldırısı, ardından bu ülke devlet başkanının “zafer” ilanı, gerici rejimlerin niteliğini gösteren çarpıcı örneklerdir. Gerilla hareketi güçlüyken LTTE ile ateşkes anlaşması imzalayan Sri Lanka rejimi, 2005'te Tamil Kaplanları'nın doğu kolu komutanı albay Karuna Amman'ın 6 bin gerilla ile örgütten

ayrılmasından sonra tavır değiştirmeye başlamıştır.

Norveç'in arabuluculuğuyla 2002'de imzalanan ateşkesi tanımamaya başlayan Sri Lanka rejimi, son yıllarda LTTE'nin ateşkes çağrılarını ciddiye almayarak, gerillalara teslim olmalarını dayatmıştır. Hatırlanacağı üzere, Kürt hareketi devrimci çizgide mücadele ederken “İsveç modeli”ni tartışmaya başlayan Türk sermaye devleti de, PKK'nin düzen içi çözüm arayışları, özellikle de İmralı teslimiyetinden sonra “pişmanlık” dayatmasında bulunma gücünü kendinde bulmaya başlamıştı.

Son beş ayda Filistin ve Tamil halklarının maruz kaldığı imha savaşlarının kapitalist-emperyalist düzenin efendileri tarafından desteklenmesi, gerici devletlerin ulusal özgürlük mücadelelerine karşı izleyecekleri vahşi yöntemler hakkında somut bir fikir vermiştir.

Tamil halkının kitlesel desteğine dayanan militan bir direnişe rağmen, LTTE'nin vardığı trajik son,

“uluslararası toplum dan, yani kapitalist-emperyalist düzenin efendilerinden ulusal soruna çözüm bekleme eğiliminin açmazını bir kez daha ortaya koymuştur. “Çözüm için devrimi bekleyemeyiz” tezini savunan çizginin gerçek bir çözüm üretmekten yoksun olduğu, LTTE'nin trajik sonu ile yeniden kanıtlanmıştır.

Bu yalın gerçek, tekeli kapitalizmin demokratik sorunları çözen değil, yeniden üreten bir sistem olmasından kaynaklanmaktadır. Komünistler, “Halkların gerçek kurtuluşu sosyalizmde!” şiarını, kapitalizmin emperyalist aşamadaki gerici niteliğini ortaya koyan bu bilimsel olguya dayandırmaktadırlar.

Tamil halkının uzun yıllara yayılan özgürlük mücadelesine önderlik eden LTTE, yazık ki, trajik bir yenilgiye uğramıştır. Ancak bu son, Tamil halkının özgürlük özleminin yerli yerinde durduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Tarihsel deneyimler, halkların özgürlük özlemlerinin askeri zorla bastırılamayacak kadar köklü olduğunu defalarca kez kanıtlamıştır.

Köln'de Tamil halkıyla dayanışma eylemi

Emperyalist destekli Sri Lanka devleti Tamil halkına karşı soykırıma varan bir katliama girişmiş bulunmaktadır.

Son günlerde ölü sayısının 10 bine yaklaştığı bu kanlı katliam, zayıf da olsa, Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde çeşitli demokratik kesimler tarafından protesto ediliyor.

Bu amaçla 15 Mayıs günü Dom Kilisesi Meydanı'nda, DEKÖP-Köln bileşenleri (Bir-Kar, AGİF, ATİF, ADHF, Y. Dünya) tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Eylem için onlarca kuruma çağrı yapılmasına rağmen, katılım DEKÖP bileşenleriyle sınırlı kaldı.

Yapılan açıklamada, onyıllardır kendi kaderini tayin hakkı için mücadele eden mazlum Tamil halkının özgürlük ve eşitlik talebine Sri Lanka ordusunun katliamla cevap verdiği belirtilerek, gerici Sri Lanka devletini destekleyen emperyalistlerin ve BM gibi ikiyüzlü kurumların da bu katliamın suç ortakları oldukları vurgulandı.

“Sri Lanka'da katliamlara son!” yazılı pankartın açıldığı eylemde, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Sri Lanka'da katliamlara son!”, “Faşizme her yerde ölüm!” ve “Halkların uluslararası katliam merkezi ABD!” sloganları atıldı. Eylem, Paris ve Düsseldorf gibi kentlerde Tamilli göçmenlerin sürdürdükleri açlık grevleri vb. etkinliklerle daha fazla dayanışma çağrısıyla sona erdi.

Bir-Kar / Köln

Berlin’de krize karşı kitlesel eylem...

“Krizle mücadele edin, önceliği insana verin!”

2009 yılı başında patlak veren kapitalist krizin etkileri derinleşerek devam ediyor. Daha şimdiden ekonomileri küçülmenin eşğine getiren, kitlesel işsizlik yaratan kriz, toplumun her kesiminin gittikçe daha fazla gündemi olmaya devam ediyor.

Öyle ki, esas işlevi işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesinin gelişmesini engellemek olan sendika bürokrasisi bile demagojik de olsa anti-kapitalist sloganlar kullanmakta, yer yer kitlesel eylemler düzenlemekte, böylece işçi ve emekçilerde düzene karşı gelişen öfkeyi düzen sınırları içinde tutmaya çalışmaktadır.

Bundan bir süre önce DBG Başkanı Michael Sommer ve Ver.di başkanının, hükümeti böyle giderse tehlikeli bir sosyal patlamanın yaşanabileceği yönünde uyarıları, hükümetin de buna tepki göstermesi, bunların bu eylemleri örgütlenme amacını ele vermektedir. Öte yandan, Alman istihbaratı bünyesinde sosyal tepkileri bloke etme konusunda uzmanlaşmış bir polis ekibinin kurulduğu yönlü bilgiler ise, burjuvazinin mücadeleyi engelleme konusundaki ciddiyetine iyi bir örnektir.

Avrupa Sendikalar Birliği’nin (EGB) gündeme getirdiği son kitlesel eylemler de esas olarak tabandan gelen emekçi baskısının ürünü eylemler olmuştur.

Merkezi Brüksel’de bulunan EGB, bir süre önce Brüksel, Madrid, Berlin ve Prag gibi metropollerde, “Krizle mücadele edin, önceliği insana verin!” sloganıyla, krize karşı kitlesel eylemler düzenleme kararı aldı. Eylemlere katılım kitlesel oldu. 14 Mayıs günü Madrid’de gerçekleştirilen eyleme 150 bin kişi, 15 Mayıs’ta Brüksel’deki eyleme 50 bin ve aynı gün Prag’da düzenlenen eyleme ise 20 bin kişi katıldı.

Bu eylemler dizisinin sonuncusu ise 16 Mayıs günü Berlin’de gerçekleştirildi. Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından organize edilen Berlin’deki eyleme 100 bin kişi katıldı. Berlin’deki eylem aynı zamanda, Almanya’da krize karşı 28 Mart’ta Berlin ve Frankfurt’ta yapılan ve toplam 50 bin kişinin katıldığı eylemlerden sonra en kitlesel eylem oldu.

28 Mart’taki eyleme sembolik olarak katılan DGB, organizatörü olduğu bu eyleme katılım sağlamak için daha özel bir çaba sarf etti. Eylem için, masrafları DGB tarafından karşılanan 17 tren ve 600 otobüs tutuldu.

Kuşkusuz kitlesel katılımı bu organizasyonun da bir rolü var. Fakat eyleme katılımın beklenenin iki katı olması, işçi ve emekçilerde krize karşı gelişen tepkinin bir göstergesidir. Zira DGB yöneticileri 50 bin kişilik bir katılım beklediklerini ifade etmişlerdir.

Almanya’nın dört bir yanından tren ve otobüslerle Berlin’e akan işçi ve emekçiler yürüyüş için iki ayrı alanda toplandılar. Toplanma alanlarında yapılan ön konuşmalar ve müzik dinletisinin ardından saat 12:30’da iki koldan yürüyüş başladı. İşçi ve emekçiler taleplerini, pankart, döviz, slogan ve düdük sesleriyle ifade ederken, yerlisi ve göçmeniyle çeşitli devrimci demokratik parti ve kurumlar da pankart, döviz ve bildirileriyle yürüyüşteki yerlerini aldılar.

Yürüyüş kitlesinin ezici çoğunluğu işçilerden oluşuyordu. IG-Metal, Ver.di, NGG, IG-Bau, IG-Schemie gibi sendikalara üye Opel, VW, Ford işçileri, belediye ve sağlık emekçileri gibi onlarca sektörden işçi ve emekçiler binlerce sendika bayrağıyla renkli bir

görüntü oluşturdular. Fakat bundan daha da anlamlı olan, krizden dolayı işten atılan veya atılma tehlikesiyle karşı karşıya olan, fakat böylesi eylemlere şimdiye kadar pek katılmayan çok sayıda işçi ve emekçinin olmasıydı. Köln, Leverkusen, Berlin, Nürnberg, Hamburg ve daha onlarca şehirden, işten atılan ve çoğu da direnişe geçen çok sayıda işçi ile karşılaşmak mümkündü.

Katılımda dikkati çeken bir diğer nokta ise Türkiyeli emekçilerin yoğun katılımı idi. Krizin en çok vurduğu kesimlerden biri olarak Türkiyeli ve diğer göçmen işçi ve emekçilerin hak arama eylemlerine ilgisinin gittikçe arttığı gözlenmektedir. Dahası bu işçiler bulundukları sektörlerde aktif ve yer yer öncü bir rol oynayabilmektedirler. Bu anlamda yürüyüşün enternasyonal bir havası vardı. Almanya’nın kuzey komşusu Polonya’dan binin üzerinde işçinin 600 km yolu kat ederek yürüyüşe destek vermeleri de enternasyonal havayı güçlendiren anlamlı bir katılımıydı.

Yerli devrimci güçlerden MLPD eyleme kitlesel katılımıyla dikkat çekti. Bunun yanı sıra, hazırlık toplantılarına çağrılmayarak MLPD ile birlikte bu eylemden dışlanmak istenen reformist Die Linke (Sol Parti) de kitlesel katılım sağladı. Bunların dışında, anti-faşist otonom gruplardan troçkist gruplara kadar Alman solunun irili ufaklı onlarca grubu da yürüyüşe ilgi gösterdi.

Türkiyeli devrimci grupların eyleme katılımı genelde zayıf kalırken, bunların arasında en kitlesel katılımı DİDF sağladı. AGİF, İLPS, ATİK, Y. Dünya gibi kurumlar pankartlarıyla katıldılar.

Eyleme anlamlı bir gençlik katılımı gerçekleşti. Özellikle meslek yerlerinin genişletilmesi ve masraflarının işletmeler tarafından üstlenilmesi talebini yükselten IG-Metal gençliği ve herkese eşit ve parasız eğitim talebini yükselten Ver.di gençliği ile üniversiteli gençliğin attıkları coşkulu sloganlar dikkat çekti.

BİR-KAR olarak eyleme, “Krizin faturası kapitalistlere!” yazılı pankartımızla katıldık. “Kriz kapitalizmin krizidir, bedelini kapitalistlere ödetelim!” başlıklı bildirilerimizle birlikte krize ilişkin bültenlerimizi yaygın olarak dağıttık. Yanısıra, yine Bir-Kar imzalı, “Tamil halkıyla dayanışmayı yükseltelim!” başlıklı bildirilerimizi dağıttık.

Yürüyüşte ayrıca TKİP imzalı “Yasasın proletarya

enternasyonalizmi ve sosyalizm! şiarının yer aldığı pankart taşındı.

Farklı güzergahlardan geçen iki yürüyüş kolu, saat 14:00’te Tiergarten’de birleşti. Bir müddet birlikte yüründükten sonra miting programı başladı.

Mitingte DGB başkanı Michael Sommer, EGB genel sekreteri John Monks, Hollandalı sendikacı Agnes Jongerius, IG Metall, Ver.di ve IG Bau sendikalarının başkanları konuşma yaptılar. Bütün konuşmalarda, krizin yükünün sadece işçilere yüklenmemesi, faturanın işçiler ve işverenler arasında eşit şekilde paylaşılması gerektiği belirtilerek, sosyal ve adaletli bir Avrupa teması öne çıkarıldı. Yine, işten atmaların yasaklanması, politik grev hakkı, eşit işe eşit ücret, tam ücret karşılığı kısa çalışma hakkı, taşeronlaştırmanın kaldırılması, 30 saatlik çalışma haftası, emeklilik yaşının düşürülmesi, daha fazla meslek alanı yaratılması, 7,50 Euro asgari saat ücreti, Hartz IV’nin kaldırılması gibi talepler dile getirildi.

Demagojik konuşmalarında her zamanki gibi işçilerin sorunlarını isabetle tespit eden sendika bürokratları, bu sorunların çözümü konusunu bir kez daha es geçerek, uzlaşmacı-liberal gevezeliklerini tekrar ettiler.

Sendika bürokratları dışında hiçbir muhalif sese kürsüde konuşma hakkı tanımayan DGB, eylem hazırlık toplantılarına devrimci-demokrat kurumları almadığı gibi, miting alanında MLPD ve Die Linke’nin enformasyon standı açmasına da engel olmaya çalıştı.

DGB’nin bu eylemi düzenlemekteki tek amacı krize karşı tabandan gelişen tepkileri bloke etmek değildir sadece. DGB, iktidar ortağı SPD ile hem krize bakış konusunda örtüşmektedir. SPD ile aynı slogan altında yürüyüş yaparak, bunu önümüzdeki seçimlerde SPD’ye oy kazandırmanın bir olanağına çevirme amacıyla hareket ettiler. Zira 2009 yılı yerel, genel ve Avrupa Parlamentosu seçimlerinin gerçekleşeceği bir seçim yılı olacaktır.

Sonuç olarak, Berlin’deki 100 bin kişilik kitlesel eylem, toplumda kapitalizme karşı işçi ve emekçiler cephesinde biriken yoğun tepki ve mücadele isteğini bir kez daha dışa vurmuştur. Bütün mesele bu tepkiyi kimin örgütleyeceği ve hangi kanala akıtacağıdır. Bu da devrimcilere düşen görev ve sorumluluklara işaret etmektedir.

Dünya işçi ve emekçi hareketinden...

Fransa’da emekçiler alanlara çıkıyor

Fransa’nın sekiz sendikası, ekonomik kriz süresince iş güvenliğinin sağlanması ile ilgili taleplerini dile getirmek ve Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy’nin ekonomik kriz politikalarını protesto etmek için 26 Mayıs ve 13 Haziran’da ülke genelinde eylem yapma çağrısında bulundu.

Bu eyleme denk gelmesi için demiryolu sendikaları da 25 Mayıs akşamı başlayan ve 27 Mayıs sabahı biten bir grev gerçekleştirmeyi planlıyor. Fransa’nın en büyük sendikası CGT’nin Genel Sekreteri, “*Bizler büyük eylemin parçasıyız fakat öncelikle SNCF (Fransız devlet demiryolları) ile ilgili de taleplerimiz var*” dedi. Bu talepler arasında maaşların arttırılması ve SNCF’nin özelleştirilmesiyle ilgili görüşmeler yer alıyor.

Fransa’da bu yıl bir milyonu aşkın emekçinin sokaklara çıkması üzerine Sarkozy bazı sosyal güvenlik yardımlarını arttırmayı teklif etmiş, fakat kamu sektöründe işten atmaların durdurulmasını kabul etmemişti.

Almanya’da çocuk bakıcıları grevde

Kamu çalışanları sendikası Ver.di, Almanya’nın 26 şehrinde devlete bağlı çocuk yuvalarında çalışan çocuk bakıcılarının süresiz olarak greve çıktığını açıkladı.

Çocuk yuvalarında çalışan emekçilerin yaptığı grevde yaklaşık 220 bin çalışanın maaşlarının arttırılması ve sağlık güvencesi talepler arasında yer alıyor.

Ver.di bu grevi Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (GEW) ile örgütledi. Ver.di temsilcisi, 130 bin çocuk bakıcısını temsil eden sendikanın uzun süreli bir greve hazır olduğunu söyledi. 15 Mayıs günü başlayan grevde 130 bin sendikalı çalışandan sadece 20 bini iş bıraktı. İşverenlerden gelecek tepkiye göre diğer emekçilerin de greve çağırabileceği ifade edildi.

Ver.di temsilcisi, çocuk yuvalarında çalışan emekçiler için daha sağlıklı çalışma koşulları talep ettiklerini, çalışanların %25’inin sağlık problemi yaşadığını, hastalıkların ve psikolojik baskıların her geçen gün arttığını söyledi. 2006 yılından sonra işe başlayan çalışanların daha önce işe başlayanlardan 700 Euro daha az maaş aldıklarını belirterek, maaşlarla ilgili düzenleme yapılması gerektiğini de ifade etti.

Kremikoytzi fabrikası işçilerine polis saldırısı

Brezilya’nın metalurji devi CSN ile yapılan görüşmelerde bir anlaşmaya varılamaması üzerine, Doğalgaz tekeli Bulgargaz 15 Mayıs günü sabah saatlerinden itibaren doğalgazı parça parça kesmeye başladı. Bunun üzerine Ekonomi ve Enerji Bakanlığı’na doğru yürüyüşe geçen işçilere polis saldırdı, çıkan çatışmada iki işçi tutuklandı.

Kremikoytzi fabrikasının %25 hissesine sahip olan Ekonomi Bakanlığı’nın fabrikaya temin ettiği doğalgazda kesintiye gitmesi ve fabrikayı kapatma planının anlaşılması üzerine işçiler Ekonomi Bakanı Peter Dimitrov’dan bir açıklama beklediklerini söylediler.

Bulgaristan’ın en büyük şirketlerinden biri olan Kremikoytzi’de 5 binin üzerinde işçi çalışıyor ve şirketin geleceği yazın yapılacak olan genel seçimler için önemli bir gündem oluşturuyor.

Almanya çapında anaokulları grevde!

Belediyelere bağlı anaokullarında 15 Mayıs günü başlayan grevler 19 Mayıs günü de devam etti. NRW’nin 32 kentinde öğretmenler, sosyal danışmanlar ve sosyal pedagoglar da Ver.di’nin yaptığı çağırışı desteklediler.

Ver.di sendikasının verdiği bilgiye göre, eğitim ve sosyal hizmetler alanında gerçekleştirilen bu grevlere Köln, Bielefeld, Bochum, Düsseldorf ve Duisburg gibi büyük kentler ve Stolberg, Eschweiler, Hilden, Arnsberg, Warstein ve Kreuztal gibi küçük kentlerden 6.500 emekçi katıldı.

Sauerland bölgesine ait olan Warstein, Arnsberg, Olsberg ve Schmallenberg’den eğitim ve sosyal hizmet alanında çalışanlar ilk kez bu grevlere katıldı. Eschweiler’de ise bütün anaokulları kapandı.

Ver.di Temsilcisi Uwe Reepen, “Çarşamba günü yeniden normal çalışılacak, grevlerin devam edip etmeyeceğini işverenin tutumu belirleyecek” açıklamasını yaptı.

İşveren ve işçi temsilcileri arasındaki gerginlik devam ediyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını önümüzdeki günlerdeki görüşmeler belirleyecektir.

Benzeri eylemler Rhein-Main bölgesinde daha kitlesel biçimde sürüyor.

Ver.di’nin yaptığı açıklamaya göre, Rhein-Main bölgesinden (Wiesbaden, Darmstadt, Hanau) üç gün boyunca süren grevlere 5 binden fazla emekçi katıldı. Grev katılanların sayısı her geçen gün artıyor. 15 Mayıs’ta 1.100 emekçi greve çıkarken, 18 Mayıs’ta katılım 2.900, 19 Mayıs’ta 5.700 idi.

Frankfurt’ta yapılan mitinge ise 5.000 emekçi katıldı.

Rheinland-Pfalz Eyaletinde 100’den fazla kurumda grev gerçekleşti. Burada da toplam 1.600 emekçi greve katıldı.

Niedersachsen eyaletinde ise 100’den fazla anaokulu, gençlik merkezi ve gençlik evi çalışanı 2.000 emekçi greve dahil oldu.

Seezle kentinde yaklaşık 1.000 emekçi dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

Grev giden emekçiler işveren tarafından çeşitli biçimlerde tehdit edildiler. Eyaletin Ver.di sekreteri Martin Peter yaptığı açıklamada, “İşverenler bizi tehdit edeceklerine taleplerimizi kabul etsinler” dedi.

Bir-Kar / Bielefeld

Brüksel’de onbinler yürüdü...

“Birlikte krize karşı!..”

Avrupa Sendikalar Birliği’nin kararı ile Mart ayında “*Birlikte krize karşı! Sosyal bir Avrupa için!*” başlıklı kampanya çerçevesinde planlanan eylemlerden biri de Belçika’nın Brüksel şehrinde 15 Mayıs günü gerçekleştirildi. 27 Avrupa ülkesinden işçi ve emekçinin katılımıyla kapitalist kriz programı protesto edildi.

Eyleme katılanların önemli bir kesimini Belçika sendikaları oluşturdu. Yanı sıra Fransa sendikaları da anlamlı bir katılım sağlamışlardı. İngiltere, Luxemburg gibi ülkelerin kortejleri de dikkat çekiyordu.

İtalya, Portekiz, İspanya, Romanya, İsviçre, Yunanistan, Macaristan vb. ülkelerden emekçiler küçük gruplar halinde eyleme katılım sağladılar. Diğer birçok Avrupa ülkesinden ise temsilciler düzeyinde katılım gerçekleştirildi.

16 Mayıs’ta Almanya’da gerçekleştirilen kriz karşıtı büyük eylem nedeniyle Almanya’dan katılım olmadı. 2009 yılının Mart ayının ortalarında başlatılan kampanyayla katılımın 100 bin civarında olması düşünülmüyordu ancak sendikaların güçlü bir çalışma yürütmemesi katılımı etkiledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hollanda’dan FNV Sendikası 600 kişilik kortejiyle mitingdeki yerini alırken, diğer sendikaların katılım göstermemeleri dikkatleri çekti. FNV kortejinde Hollanda’dan gelen bir grup ile Türkiyeli örgütlerden DİDF de yer aldı. FNV kortejine Hollanda’nın sol örgütlerinden Sosyalist Enternasyonaller ve bazı sol gruplar da katıldı.

Eylemde “Ortak haklar için birlikte mücadeleyle!”, “Kapitalizm kriz üretiyor, başka bir dünya mümkündür!”, “Kriz kapitalizmdir, kapitalistler ödesin!”, “Yaşasın uluslararası dayanışma!” sloganları sıkça atılan sloganlar arasındaydı.

Saat 11.00’de toplanan emekçiler Belçika sendikalarından ABVV ve Fransa sendikalarının kortejlerinden yükselen Enternasyonal Marşı’na eşlik ederek coşkularıyla dikkat çektiler.

Polisin olağanüstü “güvenlik önlemleri” aldığı eyleme katılan işçiler şiddetli yağmura rağmen birbirlerine kenetlenip yürüdüler.

Saat 15.30 geldiğinde, hava koşullarından dolayı programdaki bazı konuşmalar yapılmadan eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / Hollanda

Resmi çizgi aşıyor mu, yoksa yeniden mi üretiliyor?

M. Can Yüce

Son dönemlerde devlet ve egemen medya cephesinde Kürt sorunu yeniden tartışılıyor, “çözüm” umutları verilmeye çalışılıyor...

Önce Genelkurmay Başkanı geniş bir konuşma yaptı, resmi çizginin aşılmaz çerçevesini çizdi, bu çerçevede “esneme” noktalarını belirtti. Türk Milleti kavramının içini açtı, Türk milletinin Cumhuriyeti kuran “Türkiye halkı” olduğunu belirtti. Bu üst kimlik bağlamında alt kimliklerin bireysel haklar çerçevesinde kendilerini ifade edebileceğini anlattı. Ama bütün bunların “devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü ilkesiyle çelişmeyeceğini” vurgulayarak, aslında yapılan ve yapılacak “açılım” ve tartışmaların kalın çizgilerini de net bir biçimde ortaya koydu.

Ardından A. Gül, farklı zaman ve mekânlarda Kürt sorununda önemli gelişmelerin olabileceğini, ortada önemli bir fırsatın olduğunu, bunun kaçırılmaması gerektiğini belirtti. Bu açıklamaları egemen medyayı heyecanlandırmaya yetti. Hükümetin de Erdoğan’ın ağzından bunları destekleyen genel ifadeleri oldu.

Tartışmaları gündemin ilk sıralarına taşıyan diğer bir gelişme de PKK-KCK cephesinden geldi. Gazeteci Hasan Cemal’in Kandil’e giderek Murat Karayılan ile yaptığı röportaj ve burada ortaya konulan “çözüm platformu” önemli bir gelişme, çözüme dönük bir adım olarak değerlendirildi. Aslında dile getirilen düşüncelerde bir yenilik yoktu. Yenilik devlet ve hükümet cephesiyle açık veya gizli, dolaylı veya dolaysız bağlantısı olan bir gazetecilik girişimiyle bu görüşlerin dile getirilmiş olmasıdır. Bunun bir kamuoyu oluşturma boyutu olduğunu da eklemek gerekir. Bu zamanlama ve yöntemin rastlantı olmadığını vurgulayarak geçelim.

Böylece tartışma süreci boyutlandı, devletin “açılımları”, hangi konularda adım atacağı noktaları vurgulandı. Tartışmaların ortak noktası şuydu: Artık eski tarzda ve salt askeri yöntemlerle bir yere varılamaz. Son seçimlerde DTP’nin kazandığı oylar da bunu göstermektedir. Bölgenin dengeleri, Irak ve Güney Kürdistan’daki fiili yapı ve bununla ilişki zorunluluğu, ABD’nin tutumu Kürt sorununda bazı adımların atılmasını zorunlu kılıyor. Bu, Kürt sorununun devrimci dinamiklerini tecrit etmek, daraltmak ve sonuçta tasfiye etmek için de artık kaçınılmazdır.

Tartışılan yöntemlerden biri, PKK ve DTP muhatap alınmadan devlet, bir paket olarak bu adımları sindire sindire atmalıdır biçiminde somutlandı. Diğer de PKK ve DTP atlanarak, görmezden gelinerek bu konuda atılacak adımların sonuçsuz kalacağını, bu nedenle anılan örgütlerin bu sürece katılması formülü üzerinde düşünülmesinin çözüm için gerekli olduğunu ifade eden eğilimdir! Devlet cephesinde ağırlık kazanan eğilimin birincisi olduğu anlaşılıyor.

Belli ki, kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, bu konuda devletin çeşitli kanatları ve kurumları arasında ulaşılmış bir uyum ve mutabakat var. Bunun “çok önemli” olduğunu vurgulamaktan geri durmuyorlar. Bunda Ergenekon operasyonu ile kimi unsurların etkisizleştirilmesi önemli bir rol oynamıştır.

Açmak istedikleri paketin ipuçları da ortaya çıkmaya başladı. Üniversitelerde seçmeli dil olarak Kürtçe’nin okutulması, öğretilmesi, bir üniversite bünyesinde Kürt dili ve kültürü ile ilgili bir enstitünün

kurulması, adları değiştirilen köy, dağ ve ovalara eski adlarının yeniden verilmesi gibi... Buna çerçevesi genişletilmiş ve esnetilmiş pişmanlık yasası eklenmek istenmektedir.

Bu yaklaşımın anlamı şu: Belli kısıntılar verilmeli, ama bunlar, PKK’ye “başarı” malzemesi olarak sunulmamalıdır. Devlet her aşamada ve her sonuçta denetimi, psikolojik ve siyasal üstünlüğü elden bırakmamalıdır!

Tam da bu dönemde PKK-KCK 1 Haziran’a kadar sürecek bir “eylemsizlik” kararı aldı. Bütün bu gelişmelerin yanında askeri operasyonlara ve legal cephede DTP’ye yönelik kapsamlı tutuklama kampanyası, bazı DTP milletvekillerinin zorla mahkemeye götürülme olasılığının gündeme gelmesi tartışılan “açılımların” niteliği, çerçevesi konusunda önemli bir fikir vermektedir.

Kuşkusuz bu yaklaşım kendi içinde tutarsızdır ve dolayısıyla sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. Devlet henüz PKK’yi tam anlamıyla tasfiye etme, İmralı platformuyla kabul etme konusunda bir karara varmış değildir. Yoksa PKK’nin istediği çok fazla bir şey yok. Özünde dedikleri şu: “Bizi Cumhuriyet Kürdü yapın, buna hazırız. Elbette yasal olarak siyaset yapma ve yaşam seçeneği sunma, kimi kısıntılarla ikna edilme koşuluyla...” İmralı Programı, M. Karayılan’ın Hasan Cemal röportajında söyledikleri, yine aynı dönemde KCK’nın yaptığı resmi açıklamanın politik özü budur!

Henüz devletin anılan “açılımlarının” bütün çizgileri net olarak ortaya çıkmamasına rağmen ortaya çıkan veri ve ipuçları birlikte değerlendirildiğinde, öne sürülen “paket” ile genel olarak resmi çizginin aşılması değil, bir-iki unsurla yeniden üretilmesi, belki de daha doğru bir ifadeyle tekrarı söz konusudur. Daha önce Genelkurmay Başkanı’nın açıklamasını değerlendirirken resmi tavrı, “Cumhuriyet cephesinde yeni bir şey yok” biçiminde özetlemiştik. Yaşananlar

bu değerlendirmemizi doğrulamıştır.

Açık ki, TC, 2007 Kasımı’ndan bu yana Güney Kürdistan politikası üzerinde önemli bir inisiyatif kazandı. Bunu geliştirmek ve daha da kalıcı hale getirmek istiyor. Bununla birlikte ABD ile geliştirilen ilişkiler bağlamında Irak, Suriye ve İran üzerinde de belli bir etkinlik kazanmış bulunuyor. Aynı şekilde Ermenistan ve Azerbaycan ilişkilerinde, Rusya ile ilişkilerinde bir “bölge devleti” inisiyatifi kazanmak ve kazandığı adımları geliştirmek istiyor. Bu konum ve rolünü kalıcı hale ve gerçekten sonuç alıcı bir düzeye getirmek için Güney Kürdistan ile ilişkilerini belli bir noktaya taşıması, bu konuda ABD ile daha uyumlu bir çizgide yürümesi gerekiyor. Ayrıca kendi iç sorunlarını da engel olamayacak düzeye indirmesi gerekiyor. TC devleti böyle düşünüyor. Bu noktada Kürdistan sorunu kendisi için temel bir sorun olarak duruyor. Dolayısıyla bu arayış, tartışma ve “açılım” çabaları böyle bir politik ve stratejik arka plana dayanıyor. Sıkışma ve “bölge devleti” olma isteği TC’yi Kürdistan sorununda yeni arayışlara zorlamıştır. Ama hemen vurgulamak gerekir ki, bu arayışlar ve tartışmalar resmi çizgiyi aşma düzeyine varmış değildir.

Bu tartışmalarda “Kürt Cephesi”nin sergilediği tutum gerçekten üzücü ve utanç vericidir. Dilenciligi, sömürge statüsünü, kendini tam eşit bir konumda görmeme duruşu ve ruh hali, saygınlığı değil, “parya muamelesini” koşulluyor. Bu, düşünsel ve ruhsal yenilgidir, politik karşılığı da sadaka dilencilikinden başka bir şey değildir. Önce bir halk, bir ulus olarak, onun politik temsilcileri olarak kendini her açıdan eşit görmek durumundadır. Bunun dışındaki ve bununla çelişen yaklaşımları reddetmelisin! Böyle bir ruhsal ve düşünsel duruş, dostunda da düşmanında da saygı uyandırır. Ters duruşlar ise aşağılanmayı...

19 Mayıs 2009

DTP’lilere saldırılar sürüyor!

22 Temmuz 2007 genel seçimleri sonrasında TBMM’ye milletvekili olarak giren DTP’lilerin savcılık tarafından ifadelerinin alınması için mahkemeye davet edilmeleri gündeme oturdu.

DTP’li Selahattin Demirtaş, Emine Ayna, Fatma Kurtulan, Aysel Tuğluk ve Sabahat Tuncel’in milletvekili olmadan önce haklarında açılan davalar nedeniyle ifadelerini almak isteyen savcılık, TBMM Başkanlığı’na gönderdiği yazıda, DTP’li milletvekillerinin savcılığa ifadeye gelmemeleri durumunda meclisten polis zoruyla getirileceklerini belirtti.

TBMM Başkanlığı’na iletilen yazının ardından yaşanan tartışmalar, Ankara’da 1994 yılında Meclis kapısında DEP milletvekillerinin polis tarafından gözaltına alınmalarını hatırlattı. SHP kontenjanından Meclis’e giren DEP milletvekillerinden Leyla Zana, Selim Sadak, Hatip Dicle ve Orhan Doğan hakkında Meclis’te Kürtçe yemin ettikleri gerekçesiyle, dönemin Devlet Güvenlik Mahkemesi’nde “bölücülük suçlamasıyla” dava açılmıştı. TBMM’nin bu dört milletvekilinin dokunulmazlığını 2 Mart ‘94’de kaldırmasının ardından ise Zana, Sadak, Dicle ve Doğan TBMM’den çıkarken polis tarafından yaka paça gözaltına alınmışlardı.

Konuyla ilgili açıklamalarda bulunan TBMM Başkanı Köksal Toptan, ilgili ağır ceza mahkemelerinin dokunulmazlığı olan milletvekillerini seçilmeden önce işledikleri davalarla ilgili mahkemeye davet ettiğini söyledi. İfade vermeye gitmedikleri takdirde polis zoruyla götürülebileceklerini vurguladı.

DTP milletvekilleri ise, dokunulmazlığa dikkat çekerken ifade vermeye gitmeyeceklerini belirttiler. DTP milletvekili Emine Ayna, “Eğer böyle bir hak varsa, AKP’li ve CHP’li milletvekilinin ne kadar hakkıysa bizim de o kadar hakkımızdır. Hala gidip herhangi bir ifade vermeyi düşünmüyoruz. Ne zaman Başbakan hakkında hazırlanan fezlekelerle ilgili gidip savcılığa ifade verir, biz de düşüncelerimizi açıkladığımızdan dolayı açılan davalarla ilgili oturur, yine düşünür, değerlendirir ve bir karar alırız” diye konuştu.

DTP Grup Başkanvekili Selahattin Demirtaş ise kararın siyasi olduğuna işaret ederek, “ayağımızla gidip kuzu kuzu bu hukuksuzluğa ortak olmayacağız” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Umut Yayımcılık'tan açıklama...

Umut Yayımcılık tarafından basılan “Nergiz” isimli kitabın “yasadışı terör örgütünün propagandasını” yaptığı gerekçesiyle İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından toplatılmasına, dağıtım ve satışının yasaklanmasına ilişkin olarak Umut Yayımcılık yazılı bir açıklama yaptı.

Abdülhamit yasaklarının sürdürüğünün belirtildiği açıklamada, bir hafta önce basılan “Nergiz” isimli kitabın toplatılmasının sosyalist, ilerici ve devrimci basın üzerindeki baskı ve yasakların bir parçası olduğu söylendi. Kitabın konusu hakkında bilginin de verildiği açıklamada şu ifadeler yer aldı:

“19 Aralık 2000’de ‘Hayata Dönüş’ adı altında

gerçekleştirilen operasyon sonrasında Ölüm Orucu direnişine başlayan ve direnişinin 123. gününde 11 Nisan 2001’de toprağa düşen Nergiz Gülmez’in yaşam öyküsünün anlatıldığı kitap ‘sakıncalı’ bulundu.

F tiplerine tecrit ve izolasyona karşı büyük bir direniş sergileyerek adını tarihe yazan Ölüm Orucu şehitlerinin yaşamlarını yazmak değil, katliamı gerçekleştirmek suçtur.

Onlar, işçilerin, emekçilerin insanca bir hayat sürmesi, sömürü ve baskının olmadığı bir dünya için tereddütsüzce yaşamlarını ortaya koydular. Baskılara, engellemelere karşı onların anılarını yaşatmaya, mücadelelerini sürdürmeye devam edeceğiz.” ...”

Vicdani retçilerden eylem...

“Savaşların insan kaynağını kurutalım!”

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü nedeniyle eylem yapan vicdani retçiler “Savaşın insan kaynağını kurutalım” dediler.

Savaş karşıtları, vicdani retçiler ve destekleyen kurumların yer aldığı eylem, Taksim Tramvay Durağı’nda toplanıp Harbiye Orduevi önüne yapılan yürüyüşle gerçekleştirildi.

“Savaşların insan kaynağını kurutalım!”, “15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü” pankartları ile “Kurşun asker düşlerini öldürür!”, “Savaşsız bir dünya istiyoruz!” dövizlerinin açıldığı eylemde basın açıklamasını Vicdani Retçi Halil Savda okudu.

Vicdani Ret’in 1989 yılının sonunda, 2 vicdani retçinin başlattığı kampanya ile Türkiye’nin gündemine girdiğini belirtti. Tüm zorluklara rağmen “ölmek ve öldürmek istemiyorum”, “savaşların insan kaynağı olmak istemiyorum” diyerek ortaya çıkan ve düşüncelerini açıkça ifade eden, erkekli-kadınli vicdani retçilerin sayısının 20 yılda 74’e ulaştığını belirtti. Türkiye’nin vicdani red konusunda altına imza attığı uluslararası yasalara uymadığını ifade etti.

Ardından Amargi Kadın Kooperatifi basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, “Biz kadınlar, her türlü baskıyı, dışlanmayı, cezalandırmayı göze alarak ‘öldürmüyoruz, ölmüyoruz, kimsenin askeri olmuycaz’ diye haykıranlarla birlikteyiz” denildi.

İHD İstanbul Şubesi adına da konuşma yapıldı. DESA direnişçisi Emine Arslan’ın da katıldığı eylem boyunca, “Reddet, diren, hayır de, askere gitme!”, “Öldürmüyoruz, ölmüyoruz, kimsenin askeri olmuycaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kayıp eylemleri devam ediyor...

Galatasaray Lisesi önündeki 216. buluşma için biraraya gelen kayıp yakınları, 16 Mayıs günü, gözaltında kaybedilen Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç dosyalarının Ergenekon kapsamında soruşturulmasını ve faillerinin bulunmasını istedi.

“Failler belli kayıplar nerede / İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon” ve “Gözaltında kaybedildiler. Devlet ‘bizde yok’ dedi. Ölü bedenler Altınşehir kimsesizler mezarlığında bulundu” pankartları açıldı, kayıp resimleri taşındı.

Oturma eylemi esnasında önce Hasan Ocak’ın annesi Emine Ocak ve kayıp Murat Yıldız’ın annesi Hanife Yıldız birer konuşma yaparak, faillerin bulunup yargılanmasını talep ettiler.

Ardından Rıdvan Karakoç’un kardeşi Hasan Karakoç bir konuşma gerçekleştirdi. Faili meçhullerin sorumlularının en alt biriminden en üst birimine kadar Türk devleti olduğunu ifade etti. Dönemin sorumlularından Tansu Çiller, Mehmet Ağar, Hayri Kozakcioğlu ve diğer sorumluların 20 bin faili meçhulün hesabını vermesini istedi.

Hasan Ocak’ın abisi Hüseyin Ocak da bir konuşma yaparak, kardeşinin katledilme sürecini anlattı.

Ardından basın açıklamasına geçildi. Açıklamada, Hasan ve Rıdvan’ın gözaltında kaybedildiğinde Necdet Menzir, Bayram Kartal, Mehmet Ağar, Nahit Menteşe ve Tansu Çiller’in sorumlu oldukları ifade edildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi: “Biz, Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç’un kaybedilmesinden onları sorumlu tutuyor ve yargılanmalarını istiyoruz. Kaybedenler yargılanıp hak ettikleri cezayı alana dek devleti yönetenlerin demokrasiden, insan haklarından, adaleten, hukukun üstünlüğünden bahsetmelerini inandırıcı bulmuyoruz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tursun davasında beklenen sonuç!

Yetkileri alabildiğine arttırılan ve “arkanızda devlet var” bilinciyle yoğrulan polisler, polise geniş yetkiler veren Polis Vazife ve Selahiyatları Kanunu’nun hayata geçirilmesiyle birçok kişinin ölümüne neden oldular.

İzmir Bayraklı’da 25 Kasım 2007’de polis ekiplerinin “dur” ihtarına uymadığı gerekçesiyle takibe aldığı Baran Tursun’un başına aldığı polis kurşunuyla yaşamını yitirmesi de “yetkili polis cinayetleri”nden biri olarak öne çıktı.

Baba Mehmet Tursun’un çabaları sonucunda gündemde kalan dava süreci beklenildiği gibi sonuçlandı. Dava, polis memuru Oral Emre Atar’a verilen 2 yıl 1 aylık göstermelik “ceza”yla sona erdi.

Karşıyaka 1. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki duruşmaya Baran Tursun’un ailesi, delilleri gizlediği iddiasıyla yargılanan 9 polis memuru ile avukatlar katıldı.

Olaya müdahale eden 10 polis hakkında “suç delillerini gizledikleri” iddiasıyla açılan davada beklenildiği gibi 10 polis hakkında beraat kararı verildi.

Duruşmada konuşan Baba Mehmet Tursun, polisin karıştığı adam öldürme olaylarında polislerin delilleri gizlediğini, yalan beyanlarda bulunduğunu söyledi.

Mehmet Tursun yaptığı konuşmada şu ifadeleri kullandı:

“Hastanede Baran’ın kafasından o kurşun çıkmasaydı belki oğlumuzun trafik kazası sonucunda öldüğünü sanıyor olacaktık. Tüm planlar olayı kaza sanmamız üzerine yapılmıştı ancak kurşun çekirdeği oğlumuzun öldürüldüğünü ortaya çıkardı. Sanık polis memuru Oral Emre Atar önce ‘Düştim’ dedi sonra ‘Lastiğe ateş ettim’ diyerek ifade değiştirdi. Deliller gizlenmeye çalışıldı. Sanıkların cezalandırılmasını istiyoruz. Oğlumuz kabahat sayılabilecek bir şey işledi ona hayatıyla ödettiler.”

Başlangıç aşamasından bitiş aşamasına kadar Tursun davasının polislerin lehine sonuçlanacağı, devletin kendi polisine dokundurtmayacağı bekleniyordu..Tıpkı, Festus Okey, Cem İnci, Feyzullah Ete ve daha niceleri gibi...

“Tutuklu kadınlar serbest bırakılsın!”

DTP ile Dayanışma Kadın Platformu, 29 Mart yerel seçimlerinin ardından gözaltına alındıktan sonra tutuklanan 43 Demokratik Özgür Kadın Hareketi üyesinin serbest bırakılması için 16 Mayıs günü Galatasaray Postanesi önünde bir eylem gerçekleştirdi, kadın tutsaklara mektup gönderdi.

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kadınlar sloganlarla Galatasaray Postanesi’ne yürüdüler. Postane önünde “DTP’ye baskı ve tutuklamalara son!” pankartı açıldı ve tutuklanan kadınların isimlerinin yazdığı dövizler taşındı.

Yapılan açıklamada, DTP’ye dönük bu antidemokratik uygulamaların Kürt halkının ifade ve örgütlenme özgürlüğünü hedeflediği, Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yollarla çözülmesinin engellenmek istendiği belirtildi. Saldırının aynı zamanda kadınların özgürlük mücadelesine yönelik bir saldırı olduğu ifade edildi.

Eylemde, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Jin, jiyan azadi!”, “Tutuklu kadınlar serbest bırakılsın!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Hepimiz Kürdüz, hepimiz DTP’liyiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Hüseyin Toraman anıldı!

Hüseyin Toraman 27 Ekim 1991’de Kocamustafapaşa’da evinin önünden kaçırılmış, o zamandan bu yana bilgi alınamamıştı. Sosyalist Gençlik Derneği, Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası kapsamında Hüseyin Toraman’ı, 19 Mayıs günü Kocamustafapaşa son durağında andı.

Eylemde, “Kaybedenler yargılansın! Hüseyin Toraman’ı unutmadık!” pankartı ve “Hüseyin Toraman 27 Ekim 1991’de burdan kaçırıldı!”, “Failler bulunsun, hesap sorulsun!”, “Ergenekontrgerilla dağıtılsın! Katiller yargılansın!” dövizleri taşındı.

Basın açıklamasında, Hüseyin Toraman’ın 18 yıl önce evinin önünden kaçırıldığı, Çınar Polis Karakolu Komiserinin bunu doğruladığı ancak siyasi polisin reddettiği, sonraki yıllarda ise katil polislerden birisinin itiraf ettiği belirtildi.

Açıklamanın ardından SGD’liler, Hüseyin Toraman’ın kaçırıldığı evin önüne kadar sloganlarla yürüdüler. Burada saygı duruşunda bulundular. Karanfil bırakıp, mum yaktilar.

Eylemde, “Kaybedenler yargılansın, kontrgerilla dağıtılsın!”, “Hüseyin Toraman ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!”, “Hüseyin Toraman kavgamızda yaşıyor!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mamak İşçi Kültür Evi 8. Geleneksel Birlik ve Dayanışma Pikniği 24 Mayıs’ta!

Sosyal yıkım saldırıları, işten çıkartmalar, işsizlik, düşük ücretler, ağır çalışma koşulları ile krizin yükünün işçi ve emekçilere ödetildiği bir süreçte Mamak İşçi Kültür Evi mücadele çağrısını yükseltmeye devam ediyor.

Yaz dönemini işçi ve emekçileri kapitalizmin krizine karşı örgütlü mücadeleye çağırarak bir faaliyetle ele alan Mamak İşçi Kültür Evi, 8. ’sini düzenleyeceği “Mamak İşçi Kültür Evi 8. Geleneksel Birlik ve Dayanışma Pikniği”ni 24 Mayıs 2009 tarihinde gerçekleştirecek.

Bu yılki pikniği “kriz gündemi” üzerinden örgütleyen Mamak İşçi Kültür Evi, kendi öz üretimlerini de piknikte sergileyecek. Yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı devrimci bir alternatif zemini

üzerinden ele alınan piknik hazırlıkları tüm hızıyla sürüyor.

Bu yılki pikniğinin programı ise şöyle:

- Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi
- Mamak İşçi Kültür Evi Kadın Halkoyunu

Topluluğu

- Davul-Zurna
- Nazım Hikmet anması
- Sosyal- sportif etkinlikler
- Ortak sofrada kahvaltı, öğlen yemeği

Mamak İşçi Kültür Evi

Adres: Tuzluca Yır Mahallesi, Tıp Fakültesi Caddesi, 255/B
Tel: 0312-3895957

ESP: “Koruculuk dağıtılsın!”

Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Mardin’de korucuların gerçekleştirdiği katliama ilişkin olarak 16 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde, “Koruculuk dağıtılsın / ESP” pankartı ve “Katiller hesap verecek!”, “İmha politikasına son!” dövizleri taşındı.

Açıklamada, Mardin’de yaşanan katliamın devletin Kürt politikasından bağımsız ele alınamayacağı ifade edildi. Yıllarca görmezden gelinen Kürt sorununun çözümsüzlüğü nedeniyle bölgenin kan gölüne çevrildiği belirtilirken, devletin zorla teslim alamadığı Kürt halkını koruculuk kısıpıyla yönetmeye çalıştığı vurgulandı.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “Kürt sorununda inkar ve imha siyaseti terk edilmeli, Kürt halkının adil, onurlu barış talebine yanıt verilmeli, koruculuk sistemi bütünüyle kaldırılmalı, kardeşi kardeşe kırdırma politikasına son verilmelidir. Van’da katliamdan sonra 26 korucunun kendimizden utanıyoruz diyerek silah bırakması tüm koruculara örnek oluşturmaktadır.”

Eylemde, “Koruculuk sistemi dağıtılsın!”, “Adil, onurlu, demokratik barış!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir’de Kızıl Bayrak satışı

1 Mayıs ve Taksim direnişinden aldığımız güçle Kızıl Bayrak gazetesinin 1 Mayıs’tan sonra çıkan sayısını işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyoruz. İzmir’de Kemeraltı ve Karşıyaka’da genel bir satış gerçekleştirdik.

Satış esnasında kolluk güçlerinin engellemesiyle karşılaştık. Gazetemizi ajitasyon eşliğinde işçi ve emekçilere duyurmamızdan rahatsız olan polis sesli olarak satış yapamayacağımızı, çevredekilerin rahatsız olduğunu ve satışı durdurmamızı istedi. Biz de buna karşılık ajitasyona ve satışa devam edeceğimizi söyledik.

Yaşanan tartışmalardan sonra ve tok duruşumuz nedeniyle çekip gitmek zorunda kaldılar. Biz satışıma ve ajitasyonumuza devam ettik.

İşçi ve emekçilere gazetemizi ulaştırmaya devam edeceğiz. Onur Mahallesi, Güzeltepe gibi işçi ve emekçilerin oturduğu yerlerde de gazetemizin yaygın satışını gerçekleştirdik.

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

Kızıl Bayrak / İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

31 Mayıs 1971...

“Teslimiyet asla!”

haykırışı dalgalandı

Nurhak dağlarında...

Sinan Cemgil,

Alpaslan Özdoğan ve

Kadir Manga

devrimci inançları

uğruna tereddütsüzce

kucakladılar ölümü...

Uğruna öldükleri

devrim davasıyla

birlikte hep

yaşayacaklar!

